

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 105 / IV legislatura / Sisè període

Dimecres, 16 de novembre de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 58

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts.

Presa en consideració de la Proposició de llei de foment de la pau (Reg. 18944) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5646).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 5648), Sr. Ariza (P) (p. 5649), Sr. Benach (ERC) (p. 5650), Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 5651) i Sr. Descals (CiU) (p. 5652).

Votació: *rebutjada per 35 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 5654).

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya (Reg. 20645) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Ganyet (S) (p. 5654).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 5656), Sr. Ros (P) (p. 5657), Sr. Farrés (IC) (p. 5658), Sr. Morera (ERC) (p. 5659) i Sr. Pont (CiU) (p. 5660).

Votació: *rebutjada per 48 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 5662).

Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la qualificació urbanística de les superfícies forestals cremades (Reg. 21973) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Martí i Conill (S)*. Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 5662).

Posició dels grups: *Sr. Farrés (IC)* (p. 5663), *Sr. Portabella (ERC)* (p. 5663), *Sra. Arnalot (P)* (p. 5664) i *Sr. Reguant (M)* (p. 5664).

Elecció de dos membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Punt quart de l'ordre del dia.)

La secretària primera llegeix l'article quart, punts 1 i 2, de la Llei 10/1983 i les candidatures presentades (p. 5664).

Votació: *són elegits membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió el Sr. Pere Brossa i Xalma, per 99 vots, i el Sr. Ramon Maria Esteva de Moner, per 96 vots* (p. 5665).

InterpeHació al Consell Executiu sobre els aiguats a Catalunya (Reg. 23278) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 5665).

Resposta: *conseller de Medi Ambient* (p. 5667).

Rèplica: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 5670).

Contrarèplica: *conseller* (p. 5672).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'article 22, concepte 226, «Despeses diverses», del Pressupost de la Generalitat (Reg. 19865) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 5673).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política d'informació institucional de la Generalitat (Reg. 20145) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 5673).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 5675).

Rèplica: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 5677).

Contrarèplica: *conseller* (p. 5678).

El Sr. Puigcercós (ERC) intervé per un aclariment (p. 5679).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i un minut i es reprèn a les cinc de la tarda i cinc minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de la dona (Reg. 20352) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Vandellòs (S)* (p. 5679).

Resposta: *conseller de Justícia* (p. 5681).

Rèplica: *Sra. Vandellòs (S)* (p. 5682).

Contrarèplica: *conseller* (p. 5683).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la indústria àudio-visual a Catalunya (Reg. 20353) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Ferran (S)* (p. 5684).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 5685).

Rèplica: *Sr. Ferran (S)* (p. 5687).

Contrarèplica: *conseller* (p. 5688).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de foment de regadius (Reg. 22372) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Vilalta i Oliva (S)* (p. 5688).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 5690).

Rèplica: *Sr. Vilalta i Oliva (S)* (p. 5693).

Contrarèplica: *conseller* (p. 5694).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració pel que fa al punt onzè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment (p. 5695).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política interdepartamental d'igualtat d'oportunitats entre els homes i les dones (Reg. 22298) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Mayol (IC)* (p. 5695).

Esmenes del G. Mixt (núms. 1 i 2, d'addició)

El president n'anuncia el decaïment (p. 5697).

SUMARI (3)

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Vidal (CiU) (p. 5698).*

Posició dels grups no esmenants: *Sra. Montserrat (P) (p. 5700), Sr. Bargalló (ERC) (p. 5700) i Sra. Vandellòs (S) (p. 5701).*

Posició del grup presentant: *Sra. Mayol (IC) (p. 5701).*

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 5701).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'educació de les persones adultes (Reg. 22286) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Torrent (S) (p. 5701).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'ensenyament d'adults (Reg. 22289) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Fuentes (IC) (p. 5702).*

Esmenes del G. Mixt (núms. 1 i 2, d'addició)

El president n'anuncia el decaïment (p. 5703).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 5703), Sr. Bargalló (ERC) (p. 5705) i Sr. Jané (CiU) (p. 5705).*

La Sra. Torrent (S) intervé per retirar la Moció presentada pel seu Grup (p. 5706).

El Sr. Fuentes (IC) intervé per retirar la Moció presentada pel seu Grup (p. 5706).

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre.

Nota de rectificació (p. 5706).

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 58.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Pau i Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Benestar Social i de Medi Ambient.

Ordre del dia

1. Presa en consideració de la Proposició de llei de foment de la pau, presentada pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 18944) (BOPC, 228, 14486).

2. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya, presentada pel G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 20645) (BOPC, 251, 15584).

3. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la qualificació urbanística de les superfícies forestals cremades, presentada pel G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 21973) (BOPC, 264, 16610).

4. Elecció de dos membres del consell d'administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (arts. 4.1 i 2 de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i de televisió de la Generalitat de Catalunya).

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els aiguats a Catalunya, presentada pel diputat Sr. Víctor Gimeno, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Reg. 23278) (BOPC, 274, 17575).

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'article 22, concepte 226, Despeses diverses, del Pressupost de la Generalitat, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 19865) (BOPC, 238, 15122).

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'informació institucional de la Generalitat, presentada pel diputat Sr. Joan Puigcercós, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 20145) (BOPC, 255, 16114).

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de la dona a Catalunya, presentada per la diputada Sra. Rosa Vandellòs, juntament amb sis altres diputats, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 20352) (BOPC, 248, 15458).

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la indústria àudio-visual de Catalunya, presentada pel diputat Sr. Joan Ferran, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 20353) (BOPC, 248, 15459).

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de foment de regadius, presentada pel diputat Sr. Ramon Vilalta, juntament amb el diputat Sr. Manuel Nadal, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 22372) (BOPC, 266, 16739).

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques d'ocupació a Catalunya, presentada pel diputat Sr. Joan Saura, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 19451) (BOPC, 233, 14822).

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política interdepartamental d'igualtat d'oportunitats entre els homes i les dones (Reg. 18614), presentada per la diputada Sra. Imma Mayol, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 22298) (BOPC, 266, 16737).

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'educació de les persones adultes (Reg. 18924), presentada per la diputada Sra. Dolors Torrent i el diputat Sr. Magí Cadevall, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 22286) (BOPC, 266, 16736).

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ensenyament d'adults (Reg. 18628), presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 22289) (BOPC, 266, 16736).

– Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, i també els noms dels i de les qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa aquesta presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores del dia 17 de novembre, demà.

Presa en consideració de la Proposició de llei de foment de la pau

El primer punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de llei de foment de la pau, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, els presento avui, en nom d'Iniciativa per Catalunya, la Proposició de llei per al foment de la pau. Res que pertorbi la pau no pot ser superior a la pau mateixa, deien els antics. I no penso pas presentar aquesta iniciativa parlamentària des de paràmetres bèl·lics, malgrat la història que ha precedit aquest tràmit parlamentari, història que voldria recordar breument.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya presentava, el 26 de febrer de 1991, el text d'aquesta Proposició de llei. Presentava, alhora, una proposició no de llei sobre la promoció d'una cultura de la pau, que va ser substanciada conjuntament amb una proposició no de llei del Grup d'Esquerra Re-

publicana de Catalunya, en el marc de la Comissió de Política Cultural, el 16 d'abril de 1991. Les dates, en aquest cas, no són ni casuals ni ingènues: a mitjan gener havia començat la Guerra del Golf i al llarg d'una colla de setmanes ens vam veure tots, des d'actituds sovint antagòniques, en un debat moltes vegades aspre sobre el pacifisme, el dret o l'abús de dret en la ingerència d'una part notabilíssima del món occidental en la guerra declarada entre l'Iran i l'Iraq. Es va parlar, però, també de moltes més coses: va haver-hi fòrums arreu de Catalunya, n'hi va haver un d'important en una autoanomenada Universitat Popular de la Pau, a la Universitat de Barcelona, un debat, al capdevall, sobre els usos sovint equívocs de l'expressió «pau», que ha generat tantes iniciatives generoses però que ha estat l'excusa per a moltes barbaritats al llarg de la història. Recordo tot això per explicar una decisió important de la Mesa del Parlament de Catalunya, adoptada per majoria: la no-acceptació a tràmit d'aquell i aquest Projecte de llei, tot al·legant incapacitat competencial i que el text presentat per Iniciativa per Catalunya no complia els requisits d'un text legal. L'acord que decretava la inadmissibilitat del Projecte de llei d'Iniciativa va ser adoptat el 15 de març de 1991. El nostre Grup Parlamentari va sol·licitar a la Mesa que reconsiderés el seu acord i, davant la negativa de la Mesa, amb un nou acord del 30 d'abril de 1991, el 24 de juliol de 1991 Iniciativa per Catalunya interposava davant el Tribunal Constitucional recurs d'empara, mitjançant la procuradora de tribunals Ester Rodríguez Pérez, assistida pel lletrat Enric Leyra Almirall. Al cap de tres anys, el 21 de març de 1994, el Tribunal Constitucional emetia sentència en la qual declarava la nul·litat dels acords de la Mesa del Parlament de Catalunya dels dies 19 de març i 30 d'abril de 1991. El *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* de l'11 d'abril d'enguany, número 212, publica la sentència del Tribunal Constitucional.

No és aquest el moment per a fer l'anàlisi de les consideracions del Tribunal Constitucional. Crec, tot amb tot, que bé mereixerien una sessió específica per a analitzar-ne el contingut, molt més enllà del fet puntual que les va provocar. Retindré només la frase que resumeix les raons del Tribunal Constitucional contra l'acord de la Mesa del Parlament de Catalunya: «Llégase, por tanto, a la conclusión de que la Mesa se excedió en sus funciones, al inadmitir la Proposición de ley.» Frase que suggereix que les majories parlamentàries representades a la Mesa del Parlament volen retallar el sostre autonòmic que l'Estatut d'autonomia ens atorga. Diu encara la sentència del Tribunal Constitucional: «En consecuencia, el acuerdo impugnado vulneró el derecho que, según el artículo 23.2 de la Constitución, ostentan los parlamentarios integrados en el Grupo recurrente.» Per aquestes raons, «Fallo: En atención a lo expuesto, el Tribunal Constitucional, por la autoridad que le confiere la Constitución de la nación española, ha decidido estimar el recurso de amparo interpuesto por el Grupo Parlamentario Iniciativa per Catalunya, del Parlamento catalán, y, en consecuencia, declarar la nulidad de los acuerdos de la Mesa del Parlamento de Cataluña, de 19 de marzo y 30 de abril de 1991.»

Aquests antecedents van portar el Grup d'Iniciativa per Catalunya a tornar a presentar el text íntegre de la primera Proposició de llei, bo i sabent que es tractava d'un text palesament millorable. Crèiem, tot amb tot, que en el cas de la seva acceptació a tràmit, tant en comissió com en ponència i finalment en el Ple, el text podria ser aprovat amb totes les millores que el tema es mereix.

L'origen d'aquesta Proposició de llei no va ser, en tot cas, l'esclat de la Guerra del Golf. Feia temps que el Grup d'Iniciativa per Catalunya, molts dels seus adherits vinculats a organitzacions que promouen a Catalunya la pedagogia de la pau, havia anunciat que estava treballant en la proposta d'una llei per al foment de la pau, i no em sap gens de greu l'afirmació següent: ens vàrem guiar, a l'hora de la seva redacció, en una llei vigent a la regió autònoma del Vèneto, perquè hi trobàvem reflectits els eixos que ens movien a nosaltres a parlar de la pau en el Parlament de Catalunya, la pau com a element bàsic de la consolidació de drets, de la justícia social, la preparació dels cooperadors socials, la coordinació de les activitats a favor de la pau, la pedagogia de la pau, la remoció dels obstacles que fessin inviable una veritable política a favor de la pau.

En la hipòtesi d'un rebuig de la nostra proposta, ja els anuncio que hi tornarem. Tindrem en compte, entre d'altres, l'admirable experiència de Suècia, amb un SIPRI, Institut Internacional de Recerca a favor de la Pau, d'Estocolm, que fa ben poc va celebrar els seus vint-i-cinc anys d'existència, i que aquests dies, quan comentàvem el referèndum per a l'ingrés de Suècia a la Unió Europea, ha estat citat moltes vegades com una de les aportacions exemplars que ha fet Suècia al context internacional.

Seixanta-cinc grups, organitzacions no governamental, que treballen a Catalunya per la pau i per la solidaritat internacional coneixen aquesta Proposició de llei i ens fan costat a l'hora de plantejar-la. Aquesta Proposició de llei de foment de la pau comença amb una exposició de motius en la qual es fa referència als textos fonamentals per parlar de la pau: l'Estatut d'autonomia de Catalunya, l'article 28 de la Declaració universal dels drets humans, el preàmbul de l'Estatut de 1931, estatut no aprovat o de Núria, la Constitució republicana i un seguit de textos del que s'anomena el moviment a favor de la pau d'arreu del món. Voldria destacar, però, un fragment de la nostra exposició de motius, perquè em penso que explica i aclareix quina era la intenció del nostre Grup en presentar aquesta llei de foment de la pau.

La pau és un bé que només adquireix plenitud quan és universal; hi ha, en el context internacional actual, factors diversos que atempten contra la pau. La tensió i les diverses formes de violència no deixen d'augmentar en un món perillósament sobrearmat i subalimentat. La producció i la comercialització de l'armament genera negocis d'una importància econòmica creixent; la desigualtat estimula els fanatismes; la lluita acarnissada per extreure i per explotar les primeres matèries acaba justificant tota mena d'abusos i condemna a la marginació i a la misèria cròniques sectors molt significatius de la població d'arreu del món. Sovint, l'esperit bèl·lic,

la confrontació s'intal·len en el si de la societat, cada vegada més competitiva i més insensiblement solidària envers els col·lectius marginats de les riqueses, del desenvolupament social. Aquest món perillosament sobrearmat i subalimentat és el que ens portava a fer aquesta, a plantejar aquesta Proposició de llei de foment de la pau.

Proposició de llei que diu així en els seus articles. Article primer: «Catalunya, mitjançant el rebuig de la guerra com a sistema per a resoldre els conflictes internacionals, la promoció dels drets humans, de les llibertats democràtiques i de la cooperació internacional, reconeix la pau com un dret fonamental dels homes i dels pobles», que és el que diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya en el seu preàmbul solemne: «El poble català proclama com a valors superiors de la vida col·lectiva la llibertat, la justícia i la igualtat, etcètera.»

«Per tal de fer efectius aquests principis, el Govern de la Generalitat promourà la pau mitjançant iniciatives de solidaritat, culturals i de recerca, d'educació, de cooperació i d'informació amb la idea de fer de Catalunya una terra de pau. »A fi d'aconseguir aquests objectius, el Govern de la Generalitat col·laborarà amb ajuntaments i amb consells comarcals, d'una banda, i amb grups i entitats cíviques, d'una altra, per estimular la iniciativa de tots els grups que es disposin a cooperar en el foment de la pau».

En el seu article segon, la llei, el projecte de llei proposa: «El Govern de la Generalitat promourà convenis amb estudiosos i experts, tant a nivell nacional com internacional, per aprofundir en la problemàtica de la pau al món i per suggerir les línies d'actuació a favor de la pau en tots els àmbits».

Proposa «sessions de treball interdepartamentals per engegar programes globalitzadors de propostes a favor de la pau i de la solidaritat; un centre per recollir, sistematitzar i difondre la documentació relativa a les institucions i als moviments per la pau arreu d'Europa; premis a les millors iniciatives socials a favor de la pau; intercanvis amb grups d'arreu del món que treballin en el foment de la pau, i investigacions específiques sobre els obstacles que fan més difícil la pau al món i sobre les mesures que podrien ajudar a remoure aquests obstacles.»

En el seu article tercer: «Atesa la importància de l'àmbit educatiu en la formació i en el foment de la pau, correspon al Govern el nomenament d'una comissió que analitzi, des de l'òptica de la pau i del respecte mutu dels pobles, els continguts dels llibres de text i dels programes àudio-visuals especialment destinats als infants.» Recordin que aquesta va ser la finalitat del Consell d'Europa quan es va crear després de la Segona Guerra Mundial. La proposta més important era justament analitzar els llibres de text per saber si aquests llibres de text contenien missatges que portaven a la xenofòbia, al racisme, o portaven, naturalment, a l'odi entre els pobles. «L'organització de programes específics per a la formació de joves que vulguin traslladar-se com a col·laboradors a països en vies de desenvolupament; el disseny i l'elaboració –directament o a través de grups especialitzats–, de materials que facin més efectiva l'educació per la pau a les escoles.»

En l'article quart: «Per tal de dur a terme aquestes propostes, serà creat un comitè permanent per la pau, que elaborarà programes anuals a favor de la pau, que assessorarà grups i col·lectius que treballin a Catalunya a favor de la pau. Correspondrà a aquest comitè de proposar les normes específiques per a la concessió de subvencions i ajuts. Aquest comitè de caràcter assessor en l'àmbit català serà desenvolupat reglamentàriament.»

Aquesta és la llei de foment de la pau que va presentar Iniciativa per Catalunya i que, en tot cas, va ser considerada com indigna de ser vista en aquest Parlament i de ser discutida en aquest Parlament.

Mirin, ara, en aquests moments, ningú no podrà dir que hi hagi oportunitats conjunturals en la presentació d'aquesta llei. Però em penso que qualsevol anàlisi del que està passant en aquests moments al món, qualsevol anàlisi de tot el que es diu quan aquests dies, a través de la campanya del 0,7%, es parla de les desigualtats creixents que hi ha al món, quan les anàlisis que ens fan les mateixes Nacions Unides ens diuen: «en compte, perquè el procés de desigualtats creixents porta en aquests moments cap a tensions també creixents que acabaran resultant destarotadores d'un ordre internacional», quan se'ns està dient tot això, evidentment nosaltres creiem que és del tot indispensable tornar a parlar de la pau, tornar a parlar de la pau precisament per evitar que hi hagi abusos en nom de la pau; tornar a parlar de la pau en el context dels drets humans, que és com sempre hem plantejat nosaltres aquesta Proposició de llei de foment de la pau.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Hi ha possibilitat de torn en contra? No essent així, passem a la fixació de posicions per ordre de menor a major. El senyor Reguant vol intervenir? Té la paraula. (*Pausa.*)

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposició de llei que ens planteja el diputat Ignasi Riera, per part d'Iniciativa per Catalunya, després d'haver-me-la llegida i rellegida, entenc que intenta aconseguir el suport de l'hemicicle per presentar la pau des d'un punt de vista nítid, des d'un punt de vista conceptual, en tant que antítesi a la guerra i promoció dels drets humans i la tolerància.

Dic això perquè en una primera lectura m'havia semblat una proposició no de llei que, en utilitzar sistemàticament el terme «pau», aquest es presentava amb nombrosos equívocs; per exemple, la «pau armada» del canceller Bismarck, el *manu militari*, el creador de la primera seguretat social al món; la pau utilitzada com a tapadora –i vostè ho ha dit abans, senyor diputat, també– de nombroses arbitrarietats com, per exemple, a nivell internacional, l'intervencionisme militar unilateral amb el vist-i-plau de les Nacions Unides, però per defensar clarament una parcel·la comercial, per exemple. Segon, la passivitat internacional, també en nom de la pau –per exemple, l'actual conflicte bosnià-serbi - serbi-bosnià, de l'antiga Iugoslàvia. Recordo la pau amb cert

patetisme quan l'any 48 alguns de vostès recordaran que érem colonitzats per les missions, com si fóssim indis –vostès ho recordaran, alguns, els més grans d'aquí–, on se'ns colonitzava en nom de la pau amb unes emissores de ràdio que tronaven als pobles, especialment el meu, que era Sallent de Bages, on s'havia proclamat el comunisme llibertari quan la sublevació de Fígols del 32, era roig i, per tant, allà vam patir en nom de la pau una cosa fantàstica des d'aquesta òptica tan impresentable, en nom de la pau. Després aquells vint-i-cinc anys de pau, que no m'hi estendré, i després aquelles terribles execucions en nom de la pau del 2 de març del 74 i del setembre del 75, no? En nom de la pau aquí i fora d'aquí s'han comès arbitrarietats monstruoses.

Però, davant d'aquestes arbitrarietats punyents i tangibles, hi ha també aquella conculcació del principi de la pau, que és tolerància i drets humans, de manera menys remarcable, menys captenible. Per exemple, quan la solidaritat es manifesta sistemàticament arreu del fòrums nacionals i internacionals com un gest formal i, en canvi, la insolidaritat es manifesta d'una manera real, patètica i amb naturalitat per tot allò que fa al Tercer i Quart Món, per exemple. No cal que els digui també que el desenvolupament social per capes, que és un tema que jo hi insisteixo, només fa també que posar un altre exemple d'aquella naturalitat amb què ens adaptem a una pau pactada o imposada on uns grans sectors socials –al nostre país el 64%– estan sota els llindars de la misèria.

Aquest tipus de concepte de pau és el que pretén combatre –entenc jo– aquesta Proposició de Llei de foment de la pau i, a més, té la virtut, senyor diputat, de prendre uns fonaments històrics realment, per mi, remarcables, com són els preàmbuls de l'Estatut d'autonomia i també de l'Estatut de Núria, i també fer referència a la Constitució republicana; vol dir que vostè té molt bona memòria històrica i mai és de més que algú ens recordi que nosaltres venim d'allà.

Per altra part, el tema de la pau sistemàticament –i no els cansaré; vostès ho coneixen millor que jo–..., em lleigeixo i relegeixo els drets humans de l'1 al 30, i penso que els conculquen tots; les actuals actituds –diguéssim– dels governs del món respecte als drets humans realment ja han trobat formes d'adaptació –diguéssim– conjunturals, circumstancials, on realment en fan un cas absolutament testimonial, dels drets humans.

Per tant, senyor diputat, Grup que presenta aquesta Proposició no de Llei de foment de la pau, el felicito per aquesta iniciativa, perquè d'alguna manera el que vostè m'ha semblat que, en definitiva, vol és que impulsem entre tots una pedagogia per la pau des de les institucions, a fi i efecte que el nostre poble sigui més sensible a aquest mot abstracte fent-lo concret i quotidià.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari està plenament

d'acord que la pau és un dret fonamental dels homes i dels pobles; rebutgem la guerra com a sistema per resoldre els conflictes i considerem que cal promoure els drets humans, les llibertats democràtiques i la cooperació internacional, i, a més a més, considerem que cal prendre mesures perquè això es pugui fer realitat. El Grup Parlamentari Popular votarà a favor de la Proposició de Llei a debat tot i que no vull deixar de fer algunes consideracions que en el moment que es produeixi la tramitació legislativa ja formularem com a esmenes.

Les armes no són el fonament de la violència, ho són les idees que mouen a fer servir aquestes armes. I és aquí on hem d'actuar. Per posar un exemple, el problema no és l'existència d'armes a l'antiga Iugoslàvia, sinó el fet que, després d'anys de manipulació, uns pobles que conviuen sense llibertat però en pau, ara, quan assoleixen la llibertat, no poden crear un projecte comú en pau, sinó que unes comunitats volen imposar els seus models a unes altres. Tenim un problema complex: vivim en un món contradictori i hem d'aconseguir que les futures generacions de catalans rebin una formació humanística i social que actuï com a vacuna, i per això considerem necessari –com diu el text de l'exposició de motius de la Proposició de Llei– aplicar una pedagogia sistemàtica de la pau i de la superació dels obstacles que impedeixen l'exercici efectiu d'aquesta pau.

Catalunya té, a més a més, una llarga tradició en aquest camp; disposem de centres d'investigació amb un gran prestigi internacional, com és el cas del Cidob, i no ens hem d'inventar res per assolir els objectius formulats en aquesta Proposició de Llei. Si examinem les conferències i els seminaris de Cidob, de l'Institut d'Humanitats i de tants altres centres, ens trobem que existeix a casa nostra una veritable sensibilització en aquesta matèria. En aquest sentit no considerem necessari crear un nou centre especialitzat, tal com preveu l'article 2 de la Proposició de Llei, en el seu apartat c, perquè entenem que el que cal és aprofitar el que tenim, que és molt i de gran qualitat i prestigi acadèmic.

Per una altra banda –ja per acabar–, hem de tenir cura que amb la millor voluntat de promoure una veritable cultura de la pau no acabem proporcionant el turisme d'alguns; no es tracta de promoure intercanvis de forma indiscriminada, perquè al final resulta que, a la pràctica, molts d'aquests viatges, tot i que ben intencionats, tenen un impacte efectiu molt limitat i un alt cost. En tot cas, entenem que la prioritat haurà de ser el treball seriós, com recull l'article 2 de la Proposició.

El nostre Grup Parlamentari considera que manca en la proposta una referència més explícita a la formació de tot el professorat en l'educació per la pau. Parlem d'educar amb valors de reconeixement de la universal dignitat de tot ésser humà i del seu dret al ple desenvolupament i això no comporta inventar res de nou; en el fons es tractaria de garantir un ensenyament ètic de qualitat amb un reforçament de disciplines com la filosofia o la història. El problema és que la LOGSE ha retallat molt la presència d'aquestes matèries, la qual cosa dificulta treballar en termes efectius els valors de

la convivència humana i pot justificar la temptació d'introduir noves matèries.

Tal com hem anunciat, el nostre Grup Parlamentari donarà el seu suport a la Proposició de llei a debat, tot considerant que en relació amb el compromís institucional de Catalunya com a element actiu a la comunitat de nacions que s'esmenta, del que es parla és d'un compromís al marge del que són les relacions internacionals clàssiques, que corresponen, d'acord amb la Constitució, a l'Estat, i es tracta de relacions que s'inscriuen a l'espai de competències i interessos propis de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, de la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. En planejar el posicionament del Grup d'Esquerra Republicana respecte a aquesta Proposició de llei de foment de la pau, presentada pel Grup d'Iniciativa, vam fer dues reflexions. Una primera —que no m'allargaré, perquè el diputat ponent, el senyor Riera, ja ho ha fet a bastament—, que és la que fa referència al fet que el Parlament pugui, en definitiva, opinar del que vulgui; pugui, d'alguna manera, doncs, aprovar proposicions com aquesta. Amb la resolució del Tribunal a què ha fet esment abans el senyor Riera penso que ja queda prou clar i no m'allargaré més en aquest sentit.

I una segona reflexió, evidentment, molt més política, i que és una reflexió més extensa, indubtablement. On vivim? Probablement en aquests moments podríem dir, sense por a equivocar-nos, que estem vivim en una societat on la pau és un valor a la baixa, un valor que ha perdut pes específic, un valor que, dissortadament, no s'ensenya però que, en tot cas, es podria aprendre. La societat en què vivim és profundament violenta; fomenta l'individualisme, la insolidaritat, la intolerància i la competitivitat mal entesa. Això fa, en definitiva, que la violència es toleri, es fomenti i a cops, fins i tot, s'inciti. Aquest és el model de comportament que se'ns presenta.

Anem més enllà. Fixem-nos en el món i en els darrers quinze anys. De vegades tenim la falsa impressió que la guerra és actualment cosa pròpia del Tercer Món; no és així de cap de les maneres. Les societats més avançades no han sabut ni han volgut renunciar a la violència com a forma de resolució de conflictes. I de gener del 80, l'antiga Unió Soviètica intervé a la guerra civil de l'Afganistan; comença una dura i llarga guerra que acaba amb la retirada soviètica. 19 de març del 82, inici de la guerra de les Malvines entre l'Argentina i el Regne Unit; una gran potència europea no sap resoldre un conflicte menor d'altra forma que com s'hauria fet segles abans. 20 de desembre de 1989, invasió de Panamà per part dels Estats Units; els Estats Units no dubten a envair un país per arrestar un antic col·laborador dels seus serveis secrets. 17 de gener del 91, inici de la Guerra del Golf; tot l'anomenat «món occidental» forma una aliança per obligar l'Iraq a retirar-se de Kuwait —per cert, l'Estat espanyol en forma part com a membre de la UEO. 28

de juny del 1991, comença la guerra als territoris que formaven l'antiga Iugoslàvia, l'agressió de l'exèrcit i les milícies sèrbies contra Croàcia i després contra Bòsnia, i Europa ho contempla i és incapaç d'aturar-ho.

Totes les grans conquestes tècniques assolides no han estat capaces de donar-nos cap clau per poder resoldre els conflictes de forma pacífica. El nord evidencia l'enorme desproporció que pot existir entre el saber tècnic i la saviesa moral.

Un món, estem vivint en un món on s'estan gastant 200 milions de pessetes per minut en despeses militars. Evidentment, aquest és un món que s'ha de replantejar el seu futur més immediat, sobretot perquè davant té una gran contradicció. I és que hi ha més de vuit-cents milions de persones que viuen en la misèria més absoluta, i es fa una estimació que la meitat d'aquestes persones pateixen fam i desnutrició. El contrast, doncs, és evident. Per cert, l'Estat espanyol es gasta cada dia en despeses militars 3.780.205.400 pessetes. Quasi res!

I en la pau, quant es gasten els governs? Quant es gasta l'Estat espanyol? Quina és la inversió que fa el nostre propi Govern? Després de veure com el que es destina a investigació d'ús militar és tan enormement superior —infinitament superior, diríem nosaltres— al que es destina a la investigació per a la pau, ben bé podem dir que aquesta ni tan sols s'ha iniciat.

És per això que hem trobat un sentit important en aquesta Proposició no de llei presentada per Iniciativa per Catalunya i, precisament, després d'aquestes reflexions més generals i també més concretes de casa nostra, que ens ha agradat enormement la Proposició presentada pel Grup d'Iniciativa.

A Catalunya sempre hi ha hagut una tradició pacifista molt important. En l'exposició de motius de la Proposició presentada ja queda clar; hi ha algunes referències a l'Estatut de Núria, també algunes referències a la Constitució republicana. Jo voldria afegir una altra cita d'aquell Estatut de Núria, que s'aprovava l'any 31, i aquella cita deia: «El poble de Catalunya voldria veure la seva joventut alliberada de l'esclavatge del servei militar», i això ja es deia l'any 1931. Hem pensat tots plegats per què tants joves d'avui dia, tants joves d'aquestes darreres generacions s'han fet objectors de consciència? Hem reflexionat prou tots plegats sobre per què hi ha cada cop més joves que estan disposats, fins i tot, i si convé, a anar a la presó senzillament perquè no volen fer ni el servei militar ni la prestació social substitutòria? Em refereixo, evidentment, als insubmisos.

I, en aquest sentit, voldria aprofitar l'avinentsa per fer una altra reflexió al respecte, ara que estem parlant de pau. L'altre dia, en una proposició no de llei presentada pel Grup Socialista que feia referència als incendis i a la possibilitat que objectors de consciència participessin activament en les tasques de prevenció i extinció, doncs, jo els vaig fer la següent reflexió: conec un noi que en aquests moments està amb ordre de recerca i captura i que el seu delictes no ha estat altre que la negativa a fer el servei militar i la negativa a fer la prestació social substitutòria; és un convençut pacifis-

ta que s'ha passat tot l'estiu, absolutament tot l'estiu, apagant focs.

Per tant, estem davant d'una contradicció constant de la societat que ens envolta, de la societat que estem vivint. Així, doncs, el meu homenatge en aquesta persona avui aquí, i sobretot a la seva actitud, que, en definitiva, no és altra que l'actitud de la majoria d'insubmisos de desobediència civil enfront del servei militar, la prestació social substitutòria i l'exèrcit.

Voldria acabar la meua intervenció amb la lectura d'unes frases que em sembla que s'escauen perfectament amb el que avui hem estat parlant: «El Parlament ha tractat els problemes del Tercer Món i del Quart Món per raó de la seva evidentíssima urgència i de la seva enorme gravetat i també per l'atenció escandalosament insuficient que en el seu conjunt hi dediquen les institucions públiques, els partits polítics i la societat.

»El Parlament ha constatat que les societats occidentals ofereixen, malgrat la crisi actual, un aspecte enlluernador que amaga interessadament la foscor d'un inframón que està a la propera estació de metro o a una nit d'avió. Tercer Món i Quart Món són les dues cares fosques d'un sistema que oblida la fraternitat. Des d'aquesta és inacceptable que una petita part del món visqui bé al preu de condemnar a la fam, la misèria i la mort la majoria dels ciutadans de la terra.

»No es pot admetre que l'Administració redueixi a al·moina institucionalitzada allò que haurien de ser drets reconeguts i garantits per a tothom: dret a l'educació, al treball, a l'habitatge. Els pressupostos públics són insuficients per fer front a les necessitats de la població amb problemes, i en èpoques de crisi, com ara, el primer retall pressupostari és el dedicat als serveis socials quan hauria de ser tot al contrari.

»Cal prioritzar, realment, l'atenció a la població amb problemes, la qual cosa inclou programes efectius de prevenció, especialment per als infants i els joves. Per trencar els processos insolidaris actuals, la societat també ha de superar la indiferència. Rarament els mitjans de comunicació parlen d'aquests col·lectius i la gran majoria de la societat sembla còmodament instal·lada en aquest desconeixement.»

S'imaginen que aquestes conclusions haguessin estat fetes pel nostre Parlament? Dissortadament no ho han estat, ni crec que a hores d'ara aquest Parlament sigui capaç de fer una reflexió tan valuosa i profunda com aquesta que va fer el Parlament de la Fraternitat l'any 1993. La proposta que avui presenta Iniciativa per Catalunya és un primer pas que ens pot permetre aprofundir tot això que hem plantejat.

També voldria acabar, a part d'anunciar, evidentment, el nostre vot favorable, desitjant al proponent d'aquesta iniciativa una ràpida recuperació, ja que aquest Parlament no es pot permetre massa temps sense propostes tan brillants com aquesta.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup també hauria volgut saludar els senyors del Govern, els senyors del Consell Executiu, però darrerament ens tenen acostumats a no assistir a aquestes preses en consideració. I ho diem molt sincerament perquè creiem, precisament, que aquesta presa en consideració del Grup d'Iniciativa per Catalunya és una proposició important i, per tant, creiem que des del nostre punt de vista algun membre del Govern s'hauria hagut de dignar assistir a aquesta sessió.

Anunciarem, en primer lloc, a aquesta presa en consideració el nostre vot favorable a la proposta que fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya, quedant clar que és una presa en consideració i que, sens dubte, en el següent tràmit, si aquesta presa en consideració tirés endavant, el nostre Grup presentaria tot un conjunt d'esmenes a la Llei de foment per la pau.

La segona qüestió que voldríem abordar fa referència a una qüestió que ha plantejat el proponent, el senyor Ignasi Riera, que fa referència a la sentència del Tribunal Constitucional. El nostre Grup està convençut que a partir d'aquesta sentència del Tribunal Constitucional, que va ser feta mitjançant un recurs d'empara interposat pel Grup seu, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, no hi ha cap dubte quant a la possibilitat de presentar una proposició de llei d'aquesta mena. Sens dubte —com deia el senyor Ignasi Riera— és una sentència interessant en la mesura que planteja no solament certes qüestions constitucionals, sinó, fins i tot, algunes qüestions que fan referència al que ha de ser el treball i la mateixa ordenació per part de la Mesa del Parlament.

Entrant en la proposta, des del punt de vista del Grup Socialista es planteja clarament una qüestió que fa referència a quins són els valors de la pau. Des del punt de vista del nostre Grup considerem imprescindible que tots els governs democràtics promoguin iniciatives de solidaritat, d'educació i de cooperació. És cert que en aquests moments el món en general està passant per una etapa molt contradictòria on els conflictes internacionals —i en alguns casos conflictes nacionals que adquireixen aquest caire internacional— tenen diferents posicions i segurament diferents resolucions.

Per un costat, en una part del món, algun d'aquests conflictes tenen un procés positiu; recordem el procés de pau a l'Orient Mitjà amb totes les dificultats que comporta un procés tan complex, que és evident que en aquests moments s'està avançant. La mateixa democratització a Haití o el procés de pau que s'iniciarà les properes setmanes a Irlanda fa que alguns d'aquests conflictes que té el món trobin una solució positiva. Però, al mateix temps, també ens trobem que una part d'aquests conflictes internacionals tenen una part negativa. No cal anar excessivament lluny; a una part d'Europa, la guerra a l'antiga Iugoslàvia, la guerra als Balcans, que torna a cobrar força, o els conflictes regionals nacionals a l'antiga Unió Soviètica i la situació en què es troba una part important del continent africà amb la crisi en molts d'aquests països.

Per tant, és més necessari que mai, en un món on, segurament, es fa difícil la possibilitat de conflictes que tinguin un abast mundial, però on cada vegada és més segura la possibilitat real —com es dona— de conflictes localitzats, que els valors de la pau siguin promoguts pels governs.

Per al nostre Grup aquests valors de la pau també han d'anar lligats a altres qüestions, que, sens dubte, són les que estan en el fons de la Proposició de llei o en la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei que ens presenta el Grup d'Iniciativa.

Nosaltres els voldríem dividir en quatre apartats fonamentals que són, sens dubte, els que en aquests moments tenim plantejats a tot el món. En primer lloc, el combat pels desequilibris nord-sud; sens dubte, aquest és un element cabdal per al manteniment de la pau. Les desigualtats socials i territorials són les que creen les millors condicions per als conflictes. Per tant, des d'aquest punt de vista és indubtable que totes les iniciatives que vagin a combatre aquests desequilibris i, per tant, que la desigualtat entre el nord i el sud cada vegada sigui minsa, nosaltres creiem que aquesta és una bona direcció.

La segona qüestió seria la que fa referència a la promoció dels drets humans. No hi ha dubte que en una part del món, en una part molt important, es conculquen contínuament aquests drets humans i, per tant, que si no hi ha respecte als drets humans la violència acaba instal·lant-se en totes les societats.

Aquesta darrera setmana, amb un altre diputat d'aquest Parlament, vam tenir ocasió d'anar a un país relativament llunyà —en concret, a Turquia—, on, realment, jo crec que aquesta qüestió de la promoció dels drets humans va quedar molt clara; és a dir, en aquelles societats on el respecte als drets humans no es produeix i, per tant, la tortura, la manca de llibertat d'expressió, la detenció de dirigents polítics, de dirigents sindicals i fins i tot de diputats estan instal·lades, es creen les millors condicions perquè hi hagi violència i, per tant, perquè hi hagi també conflictes internacionals.

La tercera qüestió fa referència a les llibertats democràtiques. El nostre Grup considera que, també dintre d'aquests valors de la pau, solament en les societats democràtiques és possible resoldre els conflictes; conflictes n'hi haurà, i, per tant, contradiccions, en totes les societats, però solament la via del diàleg i el debat són possibles en societats que tinguin un mínim de democràcia i, per tant, on les llibertats democràtiques, aquestes llibertats que són essencials per al desenvolupament del poble i per al desenvolupament dels ciutadans, es puguin produir.

Finalment, hi hauria una quarta qüestió, que faria referència a la cooperació internacional. És indubtable que en aquests moments parlar de cooperació internacional té molt de sentit; en aquests moments al nostre país i a la resta de l'Estat hi ha un debat molt important al voltant del 0,7%, però sens dubte és un debat que va més enllà del 0,7% i és un debat on importants sectors de la població —i, per tant, ha fet possible que augmentés la sensibilitat social al voltant d'aquestes qüestions— es plantegen quins han de ser els ca-

mins, quines han de ser les ajudes i els programes de desenvolupament que s'han de donar als diferents països perquè, realment, iniciïn un camí de desenvolupament que comporti no solament combatre aquestes desigualtats, sinó també combatre la manca de llibertats democràtiques i el respecte als drets humans.

És evident que, quan parlem de la pau, això s'ha d'enquadrar en dues qüestions finals: una que fa referència al paper de les Nacions Unides —un paper que des del punt de vista del nostre Grup ha de ser el garant de la resolució dels conflictes internacionals; per tant, el garant més important de la pau han de ser unes Nacions Unides fortes, amb autoritat i amb respecte al conjunt del món—, i, en segon lloc, la necessitat de nous sistemes de defensa —és impossible parlar de pau sense parlar de defensa. La caiguda del mur de Berlín, i, per tant, el canvi en les relacions internacionals i en la política de blocs, sens dubte ens permet trobar noves condicions perquè hi hagi nous sistemes de defensa; sistemes de defensa que estan canviant a Europa, amb el paper cada vegada més important de la Unió Europea, i, per tant, des d'aquest punt de vista, un sistema de defensa que ajudi a resoldre també els problemes de la pau és important des d'aquest punt de vista. I nosaltres, des de la concepció que tenim el Grup Socialista, creiem que des d'Europa es pot fer molt en aquest sentit, en la creació d'un sistema de defensa propi.

Finalment, nosaltres creiem que la proposta del Grup d'Iniciativa per Catalunya va en aquesta direcció, en la direcció de fomentar aquests valors democràtics, de solidaritat i cooperació, com a garants del foment de la pau, i estem convençuts que en aquests moments comença a haver-hi, en el si de la nostra societat, de la societat catalana, un desig envers aquests valors. És a dir, molts col·lectius —abans s'esmentava— fa molt de temps que estan treballant en aquesta direcció, hi ha fundacions que també estan treballant en aquesta direcció, i, per tant, creiem que és un bon moment perquè a partir d'una iniciativa d'aquestes hi hagi col·laboració i coordinació entre les diferents administracions catalanes, Generalitat, ajuntaments, i també tot el teixit social, que és important en aquest país.

Nosaltres estem convençuts que, realment, si s'anés en aquesta direcció, amb les limitacions que sens dubte tenim, no ja des d'un punt de vista competencial, sinó des d'un país relativament petit, podem també ajudar en aquests moments a aquest debat i a la contribució que els valors de la pau siguin prioritaris a Catalunya i, per tant, també a la resta de l'Estat i a la resta del món.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula el diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Molt honorable president, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, jo em limitaré a posicionar-me sobre la Proposició de llei presentada per Iniciativa per Catalunya, que en realitat és el que em pertoca.

Isaïes diu: «Cal reconvertir les espases en relles i les llances en esporgadors. La nació no aixecarà cap espasa contra

la nació, ni aprendrà mai més l'art de la guerra.» Fa temps d'això, però les guerres, els atemptats contra la pau i la solidaritat s'han succeït inexorablement, inacabablement. La pau, en abstracte, ha estat constantment codificada, legalitzada i assumida fins i tot des d'abans d'Isaïes.

A més del que queda reflectit en el preàmbul de la Proposició de llei del Grup d'Iniciativa per Catalunya, i que no és res més que la referència a codis escrits considerats bàsics per al desenvolupament de la democràcia —la Constitució, l'Estatut, l'Estatut de Núria, la Declaració dels drets humans—, a cada programa electoral —i en tenim gairebé un cada any i per cada partit polític—, s'hi troben, explícitament o implícitament, pronunciaments sobre la pau i sobre la solidaritat.

Per exemple, Convergència i Unió diu sobre la política exterior i la política interior, sobretot a l'hora de programar per a l'Estat espanyol, que: «s'han d'inspirar» —la política exterior i la política interior— «en la pau, la no-ingerència, les solucions negociades, la solidaritat, la defensa dels drets humans, el desarmament, tenint en compte la realitat dels països de l'Est, de Cuba, de l'Orient Mitjà, els deutes del Tercer Món, l'aparició d'allò que se'n diu el Quart Món».

Un altre exemple, allò que escriu Esquerra Republicana de Catalunya quan parla de la pau, i diu: «Difícilment Europa trobarà la pau i l'estabilitat que necessita si converteix els estats en jutges i parts en els conflictes nacionals que l'assetgen d'un extrem a l'altre.» I afegeix: «Només un accés a la independència de totes les nacionalitats que democràticament ho demanin pot garantir el respecte als drets col·lectius i a l'estabilitat que es busca.»

Podria posar més exemples trobats en altres programes dels partits polítics i arreu, i, d'una manera o altra, més contundentment o senzillament, tots vénen a defensar i a estimular la pau i, com a conseqüència, el rebuig de la guerra. I Convergència i Unió es pregunta: un document més, una declaració més, com allò que proposa l'article primer, paràgraf primer, del text que debatem, aportaria elements nous que poguessin engrescar-nos més que allò que digué Isaïes o el que diuen els nostres programes de partit? Ben sincerament, em sembla que no. A més, tot plegat a mi em recorda el diàleg que en un moment donat tenien Polonius i Hamlet; Polonius li deia: «What do you read, my lord?», i Hamlet deia: «Words, words, words» —mots, mots, mots. I, encara que s'ha de reconèixer que en un principi era la paraula, davant de tot això ens caldria, ens calen fets, fets i fets.

I és justament l'activitat el que pretén aquesta Proposició de llei d'Iniciativa per Catalunya. Vol que es facin coses, ordenadament i coordinadament, en els seus articles 2 i 3; vol que «preparem l'avui i la casa del demà, que no visitarem ni tan sols en somnis», tal com diu Khalil Gibran en *El profeta*. Ara bé, el Govern de la Generalitat des de fa temps ajuda els estudiosos sobre el tema de la pau; dóna suport a jornades i sessions de treball i de sensibilització; inclou el tema de la pau en els plans i programes educatius d'una manera persistent i *insistent* en allò que la LOGSE ordena —currículum, formació permanent, materials, crèdits, llicències d'es-

tudi específiques, convenis amb universitats; la Secretaria General de la Joventut inclou el tema en el Programa interdepartamental; Justícia, a través de la Direcció General de Justícia Juvenil, el té present en els seus plantejaments, constantment; Benestar Social, l'Institut de la Dona, Cultura, la Secretaria General de l'Esport també se n'ocupen. Per tant, fets, fets i més fets.

Ara m'agradaria llegir-los una llista llarga d'accions que el Govern fa amb referència a aquest tema de la pau i de la solidaritat, i una amplíssima explicació de cadascuna d'elles. No ho faré pas: no tinc ni el temps necessari i, a més, sospito que les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats tendrien a perdre l'atenció, immersos en la meua monòtona xerrameca descriptiva. No puc estalviar-los, però, de citar-ne alguns, ben lligats a allò que Iniciativa per Catalunya proposa en el seu text i que fan referència a l'aspecte educatiu, investigador i divulgador, que són la peça clau del procés de sensibilització.

Per exemple, el Departament d'Ensenyament, sobre l'educació per la pau, n'ha fet un tema transversal, i aquest tema ve representat per l'educació infantil, la primària i la secundària en el Decret 75/1992, Decret 95/1992 i Decret 96/1992.

Segon aspecte, ha publicat materials curriculars, un crèdit de l'àrea social, sobre Àfrica, sobre Amèrica Llatina, sobre Europa, i materials bàsics per a la secundària.

Tercer, des de l'any 1990 al 1994 hi ha hagut més de vint cursos repartits a tot Catalunya, a través de les escoles d'estiu, sobre la pau; hi ha dos cursos escolars d'un postgrau per als eixos transversals, organitzats per la Universitat de Barcelona, juntament amb el Departament d'Ensenyament; una llicència d'estudis sobre el tema de la pau, específica, i, finalment, el programa *Lingua pax*, amb la UNESCO, que comporta intercanvis escolars utilitzant la llengua com a instrument per la pau.

En l'àmbit de joventut, el programa «Educar per la pau» comporta, dintre del Pla interdepartamental, el que se'n diu «Catalunya jove, 93-94», que amb dossiers d'Intermón tracta de solidaritat i cooperació als nois i nois del món amb la pregunta «I jo què en sé?».

Un tema sobre medi ambient i desenvolupament, s'ha fet un vídeo sobre Àfrica en medi ambient i desenvolupament, i també en els àmbits dels albergs es comenta i es discuteix un text molt interessant de Bob Sutcliffe, que es diu *Model de desenvolupament sostenible*, a través del qual es fa una anàlisi de les causes de la degradació mediambiental i també de tot el tema de la pau, amb la pregunta «Què puc fer jo?».

En els camps de treball es fan jocs de cooperació preparats per Justícia i Pau sobre el valor de la pau.

A la revista *Carnet Jove* —aquí sí—, en els seus números 10 i 12, hi ha articles especialment dedicats i amb profunditat sobre aquest tema.

I, finalment, amb convenis i subvencions, hi ha temes dedicats..., més ben dit, hi ha relacions amb Justícia i Pau, Universitat Internacional de la Pau, Associació de Mestres

Rosa Sensat, Món-3, Moviment per la Pau... S'han fet dosiers, intercanvis juvenils, etcètera. Una llarga llista.

Bé, hi ha encara dos elements més en aquest document d'Iniciativa que voldria comentar: són la creació d'un comitè assessor i el seu programa d'actuació, que conté l'article 4 de la Proposició.

El Govern de Catalunya —que també se'n diu Consell Executiu— ha estat treballant i continuarà treballant interdisciplinàriament en aquest aspecte de la pau. Així, té relacions i dóna suport a activitats vinculades a les ONG; fa cas dels documents del SIPRI, de l'ONU i de la UNESCO, en allò que fa referència a les seves competències, i les diverses conselleries o departaments abans esmentats, implicats, treballen conjuntament en aspectes concrets que en el sentit general d'educació per la pau duen a terme allò que el nostre programa —el de Convergència i Unió— entén com a promoció dels drets humans. De moment, el que fan sembla adequat, per ara. No obstant això, el nostre Grup Parlamentari estudiarà amb atenció allò que proposa l'article quart de la Proposició, per veure fins a quin punt aquesta mesura podria incorporar-se a l'activitat del Govern. Es tracta del caràcter assessor d'un consell, potser més aviat que un comitè, i que ens sembla suggerent.

Bé, voldria acabar comentant un darrer aspecte. Penso que la pau i la solidaritat s'han de viure; s'hi ha de conviure. Més enllà de les lleis, han de ser una activitat quotidiana, personal, social, cívica, oberta al món i no només documentació brillant. Ha de ser un convenciment personal. El que cal és que cadascú de nosaltres visqui i visvisqui en pau, que no descansi en pau mentre la insolidaritat i la injustícia no siguin escombrades, bàsicament, per l'educació —per l'educació. De *words* fem-ne *facts* o fem-ne *deeds*, o com vulgueu: que allò que es diu, que es faci.

La pau no s'ha de legislar, o no s'hauria de legislar; s'hauria de practicar com el bé generador de concòrdia. De fet, malauradament, les lleis són l'últim estadi del consens abans de caure en el desordre, quan s'ha oblidat l'amor, el respecte, la saviesa. En tot cas, no voldria prediquejar, i acabo.

Com Eumolp, el personatge inventat per Salvador Espriu per fer costat a l'Antígona, podríem exclamar: «Sé tots els noms que amaguen la solitud de l'home; no he d'aprendre res més.» Hem parlat de pau i de solidaritat, i penso que és bo, que és saludable, però probablement no aprendrem res més parlant-ne. Visquem-la intensament, avui més que mai, i esdevinguem constantment els seus apassionats defensors.

Senyor president, ens agradaria que Iniciativa per Catalunya volgués considerar la retirada d'aquesta Proposició no de llei. Si no és així, el nostre vot serà negatiu, però —però— no representarà mai que estem en contra de la pau i de la solidaritat.

(*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Descals.

Passem a la votació de la presa en consideració.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar dempeus?

Els que hi estiguin en contra?

Les i els que s'hi abstinguin?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, sobre l'organització comarcal a Catalunya, presentada pel Grup Socialista al Parlament. D'acord amb l'article 107, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula el diputat senyor Ganyet. Temps, quinze minuts.

El Sr. GANYET: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyors membres del Govern de Catalunya, vull llegir-los un anunci divertit. Estic segur que s'ho passaran bé. Diu així: «Gràcies. Això només és una petita mostra del nostre agraïment als artesans, ateneus, bandes de música, bastoners, cantants, castellers, companyies de teatre i dansa, consells comarcals, corals, coordinadores, diables i bèsties fogueres, entremesos, esbarts, federacions, geganters, grups de música tradicional, oficis i jocs tradicionals, orquestres, passions, raiers, restauradors, pessebres vivents, sardanistes i trabucaires.» És un anunci del diari *El País*, sortit el dissabte 22 d'octubre de 1994; un anunci oficial de la Generalitat de Catalunya, del Departament de Cultura, que no només va sortir en aquest diari, sinó que va sortir a tota una munió d'altres mitjans de comunicació. Nosaltres tenim el màxim respecte als trabucaires, als pessebres vivents, als bastoners, als diables i bèsties fogueres..., no cal dir als entremesos (*riallles*), i també als consells comarcals. Però els asseguro que no se'ns hauria acudit posar-los al mateix calaix. Potser el subconscient ha jugat una mala passada als responsables de l'anunci, a les persones del Departament de Cultura. No ens correspon a nosaltres, en tot cas, esbrinar les causes d'aquest alhora apoteòsic i interessant aiguabarreig conceptual, però alguna raó confessable deu existir.

Bé, la història dels consells comarcals arrenca de fet l'any 36, quan la Generalitat republicana estableix la divisió comarcal, que va esdevenir —vostès ho saben— una referència mítica en els anys de la dictadura i de la transició democràtica. El Congrés de Cultura Catalana va fer seu aquell patrimoni comú del catalanisme polític i va reivindicar-ne l'actualització quan les circumstàncies fossin favorables. L'any 87 el Parlament aprovà la Llei 6, del 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya, sense consens de les forces polítiques, en el marc polèmic de les lleis d'organització territorial.

El cicle bíblic dels set anys —any 80, constitució del Parlament; any 87, Llei comarcal; ara, any 94— ens impelleix

ineluctablement a fer-ne un balanç. Set anys de marge és un període suficient per assajar-ne un balanç objectiu, els pros i els contres d'un nou nivell d'administració local en el ja dens i a cops inextricable bosc de l'Administració pública del nostre país, una faramalla que a cops no entenen ni els administrats.

Essent dues les funcions bàsiques dels ajuntaments i de l'Administració local: la representació política dels ciutadans i la prestació dels serveis públics, caldrà analitzar si els consells comarcals dissenyats per aquella Llei –no consensuada, ho recordo– han aportat dinàmiques, positives o no, al conjunt de la societat catalana des de les dues perspectives esmentades.

Ja els avanço que el balanç, segons el nostre prisma, és molt més obscur que clar, amb mancances substancials. És la crònica d'un fracàs anunciat. Destacats membres de Convergència i Unió en privat també opinen el mateix: opinen que els consells comarcals no van. Avui els brindem una oportunitat d'or de dir-ho en públic des de la qualificada tribuna d'aquest Parlament.

En definitiva, què ha passat des de la seva constitució? Sintetitzaré en cinc punts només alguns aspectes que em semblen significatius: primer, el grau de consolidació de les comarques és enormement desigual, essent a les àrees metropolitanes i a la franja costanera –entesa en el seu sentit més ampli– on el procés fa aigües de forma més evident. Tenen més arrelament a les comarques on ja hi havia experiències clares de mancomunació.

Segon, els consells comarcals pateixen un agut, un agudíssim dèficit de representativitat. Per dues causes fonamentals: una, els centenars de municipis –centenars de municipis– sense representació directa en aquests. És a dir, no tenen ni veu ni vot. Es tracta d'un autèntic perdigó a l'ala del model comarcal imposat. I, l'altra, el règim electoral, un règim electoral clarament decantat a favor d'una força política, Convergència i Unió, en detriment de les altres; és un sistema electoral no democràtic, i ens sentim plenament legitimats per dir que a Catalunya cal, en aquesta qüestió –també en altres, però en aquesta qüestió que avui estem debatent–, un autèntic impuls democràtic.

Dos exemples ho ajudaran a comprendre. Malgrat que els socialistes –però podia ser una altra força política qualsevulla– han vençut a totes les eleccions municipals catalanes des del restabliment de la democràcia fins ara, el sistema electoral previst i imposat a la Llei 6/87 genera un resultat espectacular. Dels quaranta-un consells comarcals, trenta-vuit són de Convergència i Unió: és un rècord, és un rècord que molt bé podria figurar en el llibre de rècords del Guinness.

L'altre exemple, l'Alta Ribagorça, la comarca més petita en nombre de població de Catalunya: tres municipis, només. Pont de Suert i Vilaller, un de gran i mitjà, apleguen el vuitanta per cent de la població; Barruera, un de petit, el 20%; el PSC venç als dos primers; Convergència i Unió guanya en el petit. Per aplicació de l'inclit sistema electoral, la cap de l'oposició a l'Ajuntament de Pont de Suert és la presi-

denta comarcal. S'imaginem com pot funcionar una comarca, així? Senzillament, no pot funcionar.

Tercer. Les comarques no han servit per descentralitzar la Generalitat. La gran marginalitat de les competències transferides per la Generalitat ha propiciat una tendència perillosa que, la veritat, ha encès un llum vermell que ens ha alarmat. Els intents d'apoderament per part dels consells comarcals d'algunes competències municipals, la qual cosa està provocant un nou afebliment dels municipis, ja prou menystinguts en relació amb les altres administracions públiques.

Quart. És palesa la demostració que la comarca no té capacitat per resoldre els principals problemes de gestió dels municipis mitjans i grans: creixement urbà, residus, aigua, etcètera. Per tant, el seu camp natural és la col·laboració amb els ajuntaments petits i, si vostès ho volen, la supramunicipalitat, la coordinació intermunicipal.

Cinquè, hi ha una conflictivitat latent, de vegades molt explícita, entre els ajuntaments i els consells comarcals, motivada essencialment per la desviació a les comarques de subvencions de la Generalitat, destinades abans als ajuntaments, per l'atribució a les comarques de funcions de supervisió –i això és molt greu– de l'activitat municipal i per les polítiques comarcals adreçades de vegades directament als ciutadans, sense intervenció i sense coneixement dels municipis.

Per tant, es pot concloure que la inserció dels consells comarcals en l'entramat polític-administratiu del nostre país no és en absolut satisfactòria, i es fa necessari un cop de timó, l'entrada en una nova etapa que el Partit Socialista voldria participada i consensuada per tot el ventall polític representat en aquesta cambra.

A partir de la consideració que l'existència de gairebé mil municipis a Catalunya –entre els quals, com vostès saben, més de vuit-cents no arriben als cinc mil habitants– fa convenient l'establiment d'un ens local intermedi, d'una banda, i que cal atribuir una clara vocació de representació política del ciutadà als nivells municipal i de la Generalitat, i, en canvi, de caràcter prestacional a les comarques, les diputacions i les entitats metropolitanes, si no es vol embolicar la troca, si es vol, en realitat, clarificar l'entrellat administratiu, d'altra banda, cal que ens preguntem quines característiques haurien de tenir els consells comarcals per ocupar sense resistències ni entrebancs un lloc positiu dins de l'Administració pública.

Per dir-ho, senyores i senyors diputats, ras i curt –m'entendran perfectament, i també els ciutadans–: els consells comarcals haurien de ser democràtics i representatius, consensuats, àgils, desburocratitzats, despolititzats i sinèrgics; no els calen ni escuts ni himnes ni caps de protocol.

Caldrà, doncs, per atènyer aquest model, primer, atansar al màxim possible el sistema electoral vigent a la regla d'or democràtica d'«un home / una dona, un vot». Proposem, en aquesta direcció, que s'apliqui la Llei d'Hondt als resultats electorals dels partits i coalicions en el conjunt de la comarca. S'imaginem què passaria si les lleis electorals municipal

o autonòmica fossin imposades per un partit –un sol partit– o una coalició, sense l'aquiescència dels altres? La democràcia, sense acceptació de les regles del joc per part de tothom, és literalment impossible.

Segon, la creació del consell d'alcaldes com a òrgan del consell comarcal possibilita –ara sí– la representació de tots i cadascun dels municipis. És elemental. Aquells centenars de municipis que no poden participar en els debats del seu consell comarcal..., si un ajuntament no està representat al consell comarcal, com se li poden aplicar polítiques en la definició de les quals no ha pogut intervenir?

Tercer, el president ha de tenir la condició d'alcalde. Ha de ser president de la comarca una persona que hagi guanyat les eleccions municipals a les quals s'ha presentat, no la persona que les hagi perdut. Sembla de tota lògica; si no, estem introduint un element greu de perversió, sense precedents, del sistema democràtic.

Quart, la potenciació de la funció bàsica dels consells comarcals, de cooperació amb els ajuntaments, implica que la finestra de relació amb els ciutadans no sigui altra que la municipal. Només excepcionalment –només excepcionalment–, els consells comarcals han de relacionar-se directament amb els ciutadans, quan així ho requereixin els serveis que, amb el vist-i-plau municipal, els hagin estat formalment atribuïts.

Cinquè, cal dessacralitzar el mapa comarcal, pràcticament el mateix que el de 1936, només amb tres altes –el Pla de l'Estany, el Pla d'Urgell i l'Alta Ribagorça–, mentre que –vostès ho saben perfectament– la mutació demogràfica socio-econòmica i física del Principat ha estat profunda.

He assistit incrèdul, fa poques setmanes, però els asseguro que impertèrrit, com a membre de la Comissió de Delimitació Territorial, en representació de la Federació de Municipis de Catalunya, al vot negatiu dels membres del Govern de la Generalitat i també de l'Associació Catalana de Municipis a la de tot punt legítima sol·licitud d'un municipi –Caldes de Malavella– que volia passar d'una comarca a una altra que li interessa més: de la Selva al Gironès; doncs, no els deixen triar. És força inconcebible. L'afirmació que ara els faré és contundent –hi estaran d'acord, jo crec que hi han d'estar d'acord–: el mapa comarcal de Catalunya s'ha d'adequar a la realitat, i no a l'inrevés. Ja recordeu que l'enquesta dels ajuntaments sobre l'adscripció a una comarca es va fer durant el mes d'agost –no diré amb nocturnitat, però sí amb traïdoria.

Estic acabant, senyor president...

Sisè, les eventuais delegacions o transferències de la Generalitat a les comarques han de tenir contingut més prestacional que polític o representatiu, i mai han d'anar en detriment dels ajuntaments amb capacitat de gestionar-les pel seu compte. Em sembla que aquest axioma no necessita cap demostració.

Setè, la geometria competencial comarcal ha de ser variable; es comprèn fàcilment que no té les mateixes necessitats ni capacitat de gestió una comarca de 3.500 habitants que una altra que en tingui 1 milió.

Senyores i senyors diputats, el Partit Socialista vol fer, amb la presentació de la present Proposició de Llei, una aportació positiva a l'improrrogable diàleg entre les forces polítiques sobre el disseny d'un ens local que ha de poder ser acceptat lliurement per tothom i que s'ha d'inserir còmodament en l'edifici polític-administratiu del país.

El Grup Socialista està obert als suggeriments dels altres grups parlamentaris, i els agraeix, d'avançada, el seu vot positiu a la presa en consideració. No cal dir que la responsabilitat de Convergència i Unió en aquesta qüestió, en aquesta qüestió de considerable abast polític, és molt gran. Confiam que els diputats de la majoria facin, aquesta vegada, un bon ús de la majoria absoluta.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. Hi ha possibilitat de torn en contra. (*Pausa.*) No sol·licitant-ho cap grup, passem a la fixació de posicions, per ordre de menor a major. El senyor Reguant vol intervenir, pel Grup Mixt?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per posicionar-me, de l'escó estant. Poques coses es poden dir després d'haver escoltat la documentada intervenció del diputat senyor Ganyet, que ha precisat i ha posat en relleu de manera nítida i transparent quina és la real situació pel que fa als consells comarcals.

Em plau apuntar, si el diputat m'ho permet, que, en el cas que la Proposició de Llei de modificació de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, que vostès proposen per a la seva modificació, fos aprovada per la cambra, hauríem guanyat quatre aspectes cabdals, entre d'altres. El primer, l'aplicació transparent del principi de la subsidiarietat, la descentralització competencial. El segon, el respecte escrupolós a les competències municipals, que no correspon a cap altra entitat per la senzilla raó que aquestes competències tenen el suport de l'electorat directe, i el consell comarcal, tal com explicava el diputat, en el fons obeeix a una llei, la que intentem avui modificar, que d'alguna manera injecta artificialitat competencial a un ens administratiu de poca representativitat democràtica. El tercer seria que proposa la modificació i revisió del sistema electoral de manera que fossin tots els municipis els que tinguessin la capacitat de participar en més o menys escala en el consell comarcal, i, això, ho garantiria la modificació d'aquesta Llei. I com a quart, i fonamental i substancial, és que els consells comarcals deixessin de tenir una representativitat política per tenir un paper d'institució de coordinació i de serveis de la comarca.

D'alguna manera, això és el que a mi m'ha semblat entendre, i en el desgranament i revisió de tot l'articulat es desprèn que, en ésser acceptada la proposta del Partit Socialista, la proposta del diputat, el país guanyaria una transparència en la gestió pública, de la base fonamental que és el municipi, que ara no tenim. En l'article 45 bis, de manera clara s'esmenta que «els lliuraments de subvencions i finançament provinents de la Generalitat s'adreçaran sempre a l'entitat titular de la competència», i això em sembla cabdal i fonamental, aspecte que avui tristament no es com-

pleix, i, en incomplir-lo, es malbarata i es destrueix la funció essencial de l'entitat local, la més propera al ciutadà, la que és de tots i la que és d'elecció directa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. No cal dir que el vot serà favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular donarà suport a la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/87, de 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya, i ho farem per les següents consideracions.

La creació del consell d'alcaldes que preveu la proposta, com a òrgan de consell comarcal, juntament amb el ple, el president i la comissió especial de comptes, suposarà la garantia que tots els municipis de la comarca respectiva comptaran, com a mínim, amb un representant, la qual cosa suposarà augmentar la participació dels municipis en la gestió comarcal i resoldrà la situació actual, en què molts municipis no gaudeixen de cap representant en el seu consell comarcal.

S'afegeix també en la Proposició de llei a debat, com a competència dels presidents del consell comarcal, la direcció superior de l'administració comarcal i la supervisió i control de l'actuació del gerent comarcal. Si el consell comarcal s'ha de configurar com una segona instància de l'administració local, que recolza i dona suport als municipis, és evident que el president ha de tenir un paper similar en competències al que se li reconeix a la Llei a un alcalde. Pel que fa al gerent comarcal, es configura a la Proposició, a la proposta, com a òrgan amb funcions executives, entre les quals hi ha la direcció de l'administració comarcal i l'execució dels acords del ple, controlat en tot moment pel president com a immediat superior jeràrquic.

Per una altra banda, la necessitat d'obtenir l'informe previ i favorable del consell d'alcaldes per a l'adopció de determinats acords comarcals, com es proposa, considerem que ve a garantir la participació de tots els municipis i suposa un reforçament de l'autonomia municipal, atès el caràcter vinculant de l'informe, en el supòsit que aquest sigui negatiu.

Estem també d'acord amb la conveniència de modificar el sistema electoral per tal d'evitar conflictes entre el consell comarcal i el municipi de la capital de comarca i, principalment, per assegurar la representació de tots els ajuntaments de la comarca, i també que el president del consell comarcal tingui la condició d'alcalde per al bon funcionament comarcal. El sistema actual, que possibilita que un regidor de l'oposició en el municipi capital sigui president comarcal, té conseqüències negatives.

Senyores i senyors diputats, jo he sigut portaveu del Grup Popular en un consell comarcal, el del Maresme, durant cinc anys, i haig de dir que vàrem tindre, en aquests cinc anys, un bon president, ex-diputat d'aquesta cambra, però que, evidentment, era el cap de l'oposició de la capital de la comarca, i això impossibilitava, de totes, que l'alcalde

de la capital de la comarca, que representava més del trenta-cinc per cent del nombre d'habitants de la comarca, hi estigués present. I, això, crec —i ho dic amb tota sinceritat— que no és bo per al conjunt de la comarca, que no és bo per al funcionament d'un consell comarcal. És imprescindible, és necessari que l'alcalde de la capital de la comarca estigui present en el consell comarcal; però, a més a més, en la majoria de municipis, quan es trobaven que hi havia la possibilitat que molts alcaldes formessin part d'aquest consell comarcal, es nomenaven els caps de l'oposició, i, evidentment, això crec que perjudica el bon funcionament del mateix consell comarcal.

I tota aquesta situació provoca, evidentment, conflictes en l'administració comarcal i els municipis, i també, en aquest cas concret, en el municipi capital de comarca. Com a conseqüència d'aquests conflictes, els municipis restants —alguns petits, altres mitjans— no tenen representació comarcal, pateixen la ineficàcia comarcal, més preocupada per guanyar-los que ocupada en les seves tasques.

Com a novetat important, el nostre Grup considera positiu que l'elecció del president..., que en cas d'empat entre dues llistes —el mateix nombre de consellers— sigui elegit el candidat que pertany al partit que ha obtingut més vots a la comarca, i no, com preveu el text actual, el que compti amb el nombre més alt de regidors. És evident que el sistema actual d'elecció del president distorsiona els resultats de la contesa electoral i que una elecció de segon grau d'aquestes característiques ha de tenir en compte els resultats totals obtinguts a la comarca.

Per una altra banda, donat que les funcions i competències de la comarca han de ser d'assistència i cooperació als municipis, és essencial que en el cas d'establiment de serveis supramunicipals existeixi l'acord de tots, absolutament de tots els municipis afectats.

També fa, la Proposició a debat, una variació conceptual en el sentit que correspon a la comarca disposar la conversió de serveis municipals en comarcals, quan el text actual parla de «competències municipals», que és un concepte molt ampli i que no s'ha d'utilitzar, ja que suposa un mecanisme que pot arribar a buidar de forma negativa el contingut de les competències municipals que són pròpies, únicament i exclusivament, dels municipis.

Es requereix també en la Proposició la prèvia conformitat municipal perquè la comarca pugui establir o prestar un servei que incideixi en les competències municipals. El nostre Grup Parlamentari hi està d'acord, ja que és una mesura que fomenta, evidentment, les relacions interadministratives de cooperació i preveu, com a cautela, que no es farà de forma impositiva des de dalt com a imposició de la comarca als municipis.

Un altre element que compta amb el nostre suport és que quan es parla de la conversió de serveis municipals en comarcals s'elimina del text actual «ho atribueixi la competència alternativament al municipi o a la comarca». Això realment no era un supòsit que habilités per comarcalitzar un servei i la seva eliminació suposa un reforçament indub-

table de les competències municipals i tanca, esperem que definitivament, una porta que actualment encara està oberta.

L'apartat cinquè de l'article 30 inclou una novetat essencial: «La conversió del servei no exclou la titularitat municipal de la competència», i afegeix: «i no podrà imposar-se al municipi.» Cal destacar el manteniment de la competència com a municipal, únicament i exclusivament com a municipal, malgrat que es comarcalitzi el servei, ja que cal distingir entre competència-titularitat i servei-exercici de la competència. La cautela legal de «no podrà imposar-se al municipi» sembla excessiva, si bé recull una garantia contra les pràctiques que han exercit alguns consells comarcals en relació amb alguns municipis en els casos de comarcalització de serveis.

Així mateix, s'elimina del text –i, per tant, es suprimeix– la competència de la comarca per desplegar les determinacions dels plans d'abast supramunicipal que aprova l'Administració de la Generalitat, si bé es manté la participació comarcal en la seva formulació. Mentre que l'article 39 bis, de nova redacció, estableix els principis generals de relacions interadministratives entre els municipis i comarques –lleialtat, respecte institucional, informació, coordinació i descentralització–, l'aportació dels municipis a la comarca es configura en l'article 45 com a mínima i deixa de ser una font de finançament per a la comarca l'aportació dels municipis.

Amb l'article 45 bis, també de nova redacció, es soluciona una pràctica que ha impulsat l'Administració de la Generalitat: la transferència de subvencions municipals s'ha de fer directament als ajuntaments –i això és el que defensa el nostre Grup– i no als consells comarcals, com fins ara.

Així, doncs, el Grup Parlamentari Popular dona –com ja he dit abans a l'inici de la meua intervenció– el seu ple suport a la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/87, del 4 d'abril, sobre organització comarcal de Catalunya, pel que hem manifestat fins ara; tot, evidentment, reservant-nos per al tràmit d'esmenes, si tirés endavant aquesta Proposició de llei, les modificacions, que evidentment nosaltres, a través de les esmenes, doncs, incorporàrem, i que considerem que també s'han d'introduir.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest diputat vol començar també amb una lamentació de veure l'espectacle patètic de l'absència total de qualsevol membre del Govern en un tema que en el seu moment va ser objecte de molta discussió, que en aquests moments ocasiona problemes funcionals en el territori, que políticament, en tot cas, hi ha moltes coses per enraonar, que configura un model territorial que es pot dir del tot menys senzill i que, en canvi, sí que he vist aquest cap de setmana que sí que en tot cas els consells comarcals són importants per pactar-ne hipotètiques presidències a fi i

efecte de mantenir altres equilibris, o equilibris polítics i legítims de partits, però, en canvi, som incapaços d'alguna manera de poder reflexionar conjuntament al voltant d'un tema d'aquestes característiques.

Dit això, set anys després de la implantació, de la posada en marxa dels consells comarcals, i dit des d'una força que s'ha definit sempre com a comarcalista i que en la mesura de les nostres possibilitats hem intentar tirar endavant aquest nivell d'administració, sí que nosaltres volem sumar-nos a aquesta reflexió; de fet tenim presentada una interpel·lació sobre tots els temes relacionats amb la comarca –per tant, en el seu moment també se substanciarà–, però voldríem avançar algunes d'aquestes reflexions, perquè set anys són suficients com per veure més enllà del que és la simple opinió i perquè ha coincidit aquesta Proposició de llei amb l'aparició en les llibreries del país d'un excel·lent treball que es titula, patrocinat per la Fundació Bofill, *L'administració pública a Catalunya, un model d'organització territorial?* I en les seves conclusions jo crec que fa afirmacions que, si més no, indueixen a una reflexió, o necessiten una reflexió pausada i aprofundida.

Les comarques van néixer com un element d'organització territorial en un moment o intentant d'alguna manera contemplar dos aspectes: un element de descentralització de la Generalitat i com un instrument de cooperació entre municipis. Jo crec que aquests són els dos elements bàsics que configuren, vull dir –a part de les legitimitats i tradicions històriques–, el motiu de poder, en el seu moment, haver discutit i haver proposat i, sense consens, haver-se aprovat la Llei d'organització comarcal.

Les competències tenien de venir de tres fonts: de les pròpies que tenien de fixar-se a través de la discussió de les lleis d'aquest Parlament, de les delegades i les que transferissin els municipis; i algunes vegades s'ha argumentat que la pervivència de les diputacions... –i dit des d'una força o des d'un partit que està per la desaparició de les diputacions–, sí que, al voltant de tot això, què és el que ens diu aquest estudi després de repassar una per una totes les disposicions legals, tant des del punt de vista legislatiu com des del punt de vista de concessió de subvencions.

Diu l'estudi, aquest a què he fet referència, diu: «de vegades s'ha posat èmfasi en la redundància que suposen les diputacions amb les comarques, però en realitat les diputacions gestionen més competències pròpies de les comunitats autònomes que no pas de les comarques: sanitat, serveis socials, carreteres, etcètera. Només la funció que els assigna la llei de donar suport econòmic, tècnic i jurídic als municipis coincideix amb les comarques. No obstant això, analitzant l'activitat de les comarques a través dels seus pressupostos, es constata que aquesta funció és actualment ben poc rellevant.»

En relació, per tant..., en tot cas aquest és un camp de reflexió i de discussió. I anem al problema fonamental, que és el de les competències; perquè fins i tot el dels recursos està en funció del que s'ha de fer; no es pot parlar de recursos en abstracte –i això ho estem assumint a nivell municipal– sinó

en funció de les competències. I què ha passat durant aquest temps amb les competències? Diu –i ho comparteixo plenament–: «Les comarques no han arribat a tenir cap competència exclusiva.» I això és greu. En l'activitat legislativa d'aquest Parlament no hi ha ni una sola llei –ni una sola llei– que atribueixi com a competència pròpia exclusiva de les comarques en qualsevol, en cap matèria. En tot cas, en alguns temes tan secundaris –tan secundaris– o sota fórmules absolutament abstractes d'«ens locals» i que, per tant es pot entendre municipis, comarques o el que sigui.

«La Generalitat pràcticament no ha descentralitzat cap a les comarques, ni en general els consells comarcals han passat a prestar les funcions de suplència de les tasques dels municipis. Cal fer una excepció» –diuen les conclusions– «sobretot en aquelles comarques que ja eren abans una mancomunitat de municipis.»

Diu: «Les administracions de segon grau tenen un sistema d'elecció indirecta a partir dels resultats de les eleccions municipals; en cap cas segueixen el criteri d'«un home, un vot», ni per a l'elecció dels consellers comarcals, ni per les a diputacions. A la pràctica és difícil la convivència política entre els càrrecs elegits directament i els elegits indirectament.»

I acaba –o acabaré jo en els conclusions, en la lectura de les conclusions. Diu: «Per al funcionament de les comarques s'ha generalitzat la forma ja preexistent de la cessió parcial de la gestió de competències d'administracions superiors i les subvencions parcials condicionades. De fet els consells comarcals arriben a multiplicar per onze, de mitjana, els recursos que els assigna amb una fórmula variable el Fons de cooperació local de Catalunya. Aquestes relacions de cooperació, o més aviat de dependència, solen generar desajustaments, concurrència de competències o d'interessos, excés de burocratització, augment de costos i ineficiències econòmiques.»

Aquestes són algunes de les conclusions que estudiosos reconeguts del nostre país han fet recentment. Jo els aconsello, a les senyores i senyors diputats, que estiguin interessats en la lectura d'aquest text, perquè jo crec que és el primer text que d'una manera distanciada però suficientment prope- ra com per conèixer-ho a fons, fa una primera aportació de reflexió crítica sobre la realitat que són o han estat els consells comarcals. I nosaltres participem d'aquest diagnòstic; nosaltres pensem que sense una definició clara de competències és impossible avançar. I com que la situació no era suficientment confusa només ens faltava que, a través de la proposta del Pla d'ordenació territorial de Catalunya –o al revés–, se'ns fes una proposta de les àrees bàsiques territorials que ens sumeix en un mar de confusions en introduir un nivell –no sé si de planificació o d'equipaments, o de no se sap quina cosa– entremig no ja d'altres instàncies, sinó precisament dels municipis i dels consells comarcals.

Per tant, estem avançant cap a un país en què hi hauran municipis, àrees bàsiques territorials, comarques, àmbits territorials funcionals, províncies i després arribarem a Catalunya. Això és absolutament impossible, això és absolutament..., suposo que ens hem de declarar absolutament incapaços de fer

funcionar una cosa tan complicada com aquesta que s'està dissenyant. Per tant, és absolutament imprescindible anar a una simplificació, fer que els instruments que tenim siguin útils, i perquè siguin útils cal assegurar aquells mínims que d'alguna manera facin possible creure que això pot donar resposta a necessitats objectives que hi han en els territoris.

Nosaltres pensem que els consells comarcals han d'avançar en la línia d'expressar els equips de govern dels ajuntaments de la comarca. Nosaltres pensem que s'ha d'avançar cap a això que el sistema d'elecció sigui, s'acosti a «un home, un vot».

Escoltin, els ajuntaments, o els alcaldes i alcaldesses, quan es troben al marge d'organitzacions polítiques i d'organismes territorials, al voltant d'un problema, normalment, en el 90% dels casos es posen d'acord, perquè tant té el problema de la recollida d'escombraries l'alcalde o alcaldessa que és d'un partit com el que n'és d'un altre, i la necessitat de trobar instruments comuns per donar solucions a problemes concrets, això es produeix d'una manera natural. Quan es distorsiona això, és quan generem burocràcia, quan generem incapacitat de donar resposta als problemes.

Per tant, nosaltres entenem que s'hauria d'avançar cap a aquesta línia d'evitar la utilització dels consells comarcals com a contrapoders, normalment, de les capitals de comarca, d'intentar que d'alguna manera les comarques siguin de veritat llocs de cooperació entre municipis, llocs, en definitiva, que s'acostin a la idea aquesta de mancomunitat de municipis. I així ho posa de manifest que la tradició de mancomunitats de municipis que després van ser subsumides, les seves funcions, pels consells comarcals, aquests han estat precisament els consells comarcals que, de veritat, han funcionat més.

Nosaltres pensem que és una oportunitat històrica, a sis, set mesos d'unes eleccions municipals, i que per tant desitjaríem que Convergència i Unió donés suport a aquesta Proposició de llei, a fi i efecte que, amb totes les modificacions que fossin necessàries al llarg del tràmit parlamentari, poguéssim introduir una transformació en els consells comarcals que de veritat fossin instruments de simplificació administrativa, però fonamentalment instruments de cooperació i de suport als municipis de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, igual com altres grups, bé, per Esquerra Republicana, manifestar que entenem que en un tema tan important com aquest fóra més que interessant –jo diria que fóra necessari– que representants del Govern de la Generalitat estiguessin avui aquí per conèixer de prop aquesta problemàtica; per tant, també lamentar aquesta absència.

Bé, Esquerra Republicana va substanciar no fa gaire, precisament coincidint amb el cinquè aniversari de la constitu-

ció dels consells comarcals, va substanciar, com deia, una interpellació en el sentit de fer un primer repàs, fer un primer balanç d'aquesta petita història d'aquestes típiques administracions catalanes. Les conclusions a què vam arribar al seu moment jo diria que avui s'han repetit aquí, i jo diria que, en tot cas, s'ha traslladat aquell debat i que, per tant, moltes de les conclusions segueixen obertes. És una evidència que hi hem d'estar absolutament d'acord tots; per tant, també Convergència i Unió, que els consells comarcals a Catalunya no funcionen. I és una evidència que els consells comarcals necessiten una reactivació i que necessiten canvis profunds per tal d'atorgar-los el poder per intentar que siguin administracions amb un pes específic important a Catalunya i que ajudin els administrats i els ajuntaments. És per això que entenem que la Proposició que presenta avui el Grup Socialista, que tindrà —ja ho avanço— el vot favorable d'Esquerra Republicana, entenem que també ha d'anar en aquest camí, ha d'anar en aquesta direcció. Nosaltres entenem que també abans d'unes eleccions municipals és interessant obrir aquest debat i obrir noves expectatives també per a una administració com és els consells comarcals.

Dir, en tot cas, que si la presa en consideració prosperés, Esquerra Republicana, en l'esborrany, a la proposta del Grup Socialista, hi presentaria importants esmenes, modificacions substancials; ja hem comentat diverses vegades que la filosofia del capteniment del Grup Socialista i el d'Esquerra Republicana, pel que fa als consells comarcals, és molt diferent. Esquerra Republicana, d'ençà de la República cap aquí s'ha declarat sempre un defensor a ultrança —si es pot dir d'aquesta manera— dels consells comarcals; no així, en tot cas, em sembla, el seu Grup. En tot cas, amb matisacions —en tot cas, amb matisacions.

Bé, Esquerra Republicana, arribat el cas, presentaria, com he dit, esmenes a aquesta proposta del Grup Socialista, perquè entenem que s'albiren, s'apunten modificacions importants, substancials a la legislació actual, com per exemple la valoració negativa del traspàs de competències de la Generalitat als consells comarcals. Jo mateix he parlat amb diversos responsables de consells comarcals, i siguin del color que siguin, tots arriben a la mateixa conclusió: estan defraudats de l'ajut, del suport, de les competències que se'ls havia d'atribuir per part del Govern de la Generalitat. Per tant, en això estem d'acord: estem d'acord que necessitem reforma del sistema electoral, i estem d'acord amb altres aspectes; per exemple, en un major control de les competències municipals que poden anar a parar als consells comarcals. Fins aquí, hi estem d'acord. Ara, Esquerra Republicana entén que seria el moment propici, el moment molt interessant per anar més enllà de simples reformes, de simples puntualitzacions. Entenem que és hora —ja s'ha apuntat abans—, que és hora, ja comença a ser hora que els consells comarcals tinguin competències exclusives. No s'hi val que aquesta situació d'ambigüitat permanent, de dependència absoluta de la Generalitat, d'una banda, i d'allò que puguin atorgar els pobres municipis —que prou feina tenen—, hagin de perviure

sempre en aquesta situació d'indefinició. Per tant, competències pròpies, exclusives per als consells comarcals.

És interessant, també, fer un estudi detallat que l'àmbit de la comarca sigui l'àmbit de desenvolupament normal i corrent de les competències i de l'estructuració mateixa de la Generalitat, que fins ara tampoc no ha passat; s'ha parlat aquí de diversos àmbits, de diferents estructures, una sobreproducció d'estructures territorials que reajuda a l'eficiència i l'eficàcia de les administracions. S'ha de parlar de les diputacions provincials; s'ha de parlar de les diputacions provincials, aquesta és una assignatura pendent, i jo diria que en la reforma que necessita la legislació comarcal que Catalunya s'hauria de parlar explícitament de les diputacions. És interessant comprovar, en tot cas, estudiar la cooperació que hi ha entre diputacions i consells comarcals. És absolutament nul·la, o pràcticament nul·la, perdó, amb l'excepció d'algunes diputacions. Molt puntual, i res més. Per exemple, la diputació més important, la que gestiona més quantitat de recursos, a hores d'ara encara no sabem a quins acords, a quines col·laboracions ha arribat amb els consells comarcals. Per tant, en la modificació de la legislació comarcal s'ha d'incorporar, s'ha d'introduir específicament el paper de les diputacions.

I, per últim, ja he comentat que estem mitjanament d'acord amb el Grup Socialista pel que fa a la reforma del règim electoral dels consells comarcals. Dic «mitjanament», Esquerra Republicana va molt més enllà: aposta purament i simplement per l'elecció directa dels consellers comarcals. Els consells comarcals no adquiriran carta de naturalesa pròpia fins que els consellers comarcals tinguin l'elecció o estiguin sustentats per l'elecció directa dels seus electors. Si seguim el sistema d'elecció mediata o en segona instància, mai els consells comarcals ni els consellers comarcals tindran aquesta carta de naturalesa suficient, la consolidació suficient per poder seguir amb la seva activitat.

És per tot això que Esquerra Republicana —ja ho he dit— votarà favorablement aquesta presa en consideració, bo i recordant que, en el cas que prosperi, les esmenes i les modificacions que hi aportaria Esquerra Republicana serien molt substancials.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Pont i Puntigam.

El Sr. PONT: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, tornem a parlar del tema comarcal en aquest Parlament, una vegada més. Em sembla que hi ha un consens general demanant més vida, més activitat, més traspàs de servei, més recursos per als consells comarcals. Sembla que aquesta apreciació diria que en totes les intervencions que hi ha hagut és general. En canvi, hi ha discrepàncies en la forma de fer funcionar aquests consells, en la conveniència o no de modificar determinades coses.

Els he de dir que per part del nostre Grup no apreciem cap novetat en les propostes que fa el Grup Socialista per

modificar els consells comarcals: ens retornen exactament a la mateixa situació de l'any 1987, quan vam aprovar aquestes lleis del Parlament. Sento la necessitat de fer unes precisions en relació amb determinades afirmacions que s'han fet quan s'ha presentat aquesta Proposició de llei i que, a parer nostre, no són certes.

En primer lloc s'ha parlat d'un model comarcal «imposat». Perdonin, un model aprovat per aquest Parlament de Catalunya amb el suport de quatre grups parlamentaris, en aquell moment, que representaven més del setanta per cent de la cambra. Això no és un model comarcal imposat.

Segona qüestió: el sistema poc democràtic. Hi ha diferents sistemes i aquí podríem discutir; el sistema que va aprovar aquesta cambra, a proposta de Convergència i Unió i amb el suport, en aquest cas, només de dos grups parlamentaris més, prima els municipis petits —a través del nombre de regidors— en relació amb el nombre de vots de cada comarca. (*Remor de veus.*) És perfectament coherent amb moltes de les posicions que s'han defensat aquest matí aquí, abans meu, que el nombre d'habitants no sigui el sol criteri. Pensin que a Catalunya hi ha quinze comarques que la població de la capital és més important que la de la resta de comarca. Sistema no democràtic, no: és un sistema aprovat per aquest Parlament. Els en faig un símil: els senadors, ningú els discuteix si són democràtics o no; la província de Sòria, amb 200.000 habitants, elegix quatre senadors; la província de Barcelona, amb 4 milions, elegix quatre senadors igual; ningú ha discutit si és democràtic o no, aquest sistema. És democràtic el Senat i són democràtics els consells comarcals; altra cosa es que es puguin discutir altres sistemes, que, evidentment, també serien democràtics.

S'ha parlat també d'una enquesta, després d'aprovar les lleis, feta el mes d'agost. Cert, iniciada el mes d'agost, però continuada el mes de setembre, i em sembla recordar que acabada el mes d'octubre. Són qüestions importants, però és que em sembla que, a còpia d'anar-les repetint, doncs, es creu que sí, que és un model comarcal imposat, que és un sistema no democràtic, i que és una enquesta que es va fer el mes d'agost. Això no és cert, i vull deixar-ho ben clar des d'aquesta tribuna.

Passem en concret a les propostes que ens fa el Grup Socialista i que, ho repeteixo, són molt semblants a les que es van discutir el mes d'abril de l'any 1987 en aquest Parlament. Concretament, a l'article 13 se'ns parla del «consell d'alcaldes». El consell d'alcaldes, hi ha consells comarcals que el tenen constituït: la llei el preveu, si el Reglament d'organització comarcal l'estableix, es pot constituir, i hi ha consells d'alcaldes que funcionen, només és una qüestió de voluntat política. Si políticament un consell comarcal vol consell d'alcaldes, en té, no cal modificar la llei. (*Remor de veus.*)

Article 14. Parla de supervisar i de controlar l'actuació del gerent. Home, supervisar i controlar una persona posat en una llei ens sembla que és molt gruixut. Recordo que la Llei va acotar exactament el que podien fer els gerents. Va ser una proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya que

nosaltres vam recollir, i la Llei diu exactament que el gerent «actua sota les directrius del ple i sota les instruccions del president». O sigui, el gerent té perfectament acotat el seu paper.

L'article 19, que se'ns proposa de canviar, ens parla altra vegada del tema del consell d'alcaldes, que se li reconegui el dret de veto en relació amb les propostes que facin. Nosaltres creiem que una cosa és el consell d'alcaldes i una altra cosa és el consell comarcal, que poden treballar conjunts, però que no hi ha d'haver un dret de veto del consell d'alcaldes sobre el consell comarcal.

Articles 20 i 21, que fan referència als sistemes electorals, ho acabo de comentar.

Articles 22 i 23: és el tema de si el president del consell comarcal ha de ser un alcalde o no. En el meu consell comarcal, al Vallès Occidental, tenim dues experiències, totes dues, em sembla, positives; en la primera fase, ho va ser una persona que era alcalde i en la segona fase ho és una persona que és regidor, que és del Grup Socialista —en el primer cas era d'Iniciativa per Catalunya, ara és socialista—, no veig que hagi canviat, pel fet de ser alcalde o no, la situació.

Article 26: es demana que els consells comarcals puguin fer només allò que els municipis vulguin. Home, si s'acceptés aquesta proposta, retornaríem a les mancomunitats: no cal que fem consells comarcals. Els municipis, que s'associïn per a aquelles coses que ells vulguin, i no ens fan falta consells comarcals.

Evidentment, planteja també el Grup Socialista una altra qüestió sobre la qual la gent entesa em diu que aquí sí, que el dia que es modifiquin les lleis segurament hi haurem d'entrar, que és el tema de les competències, els serveis, la distinció entre una cosa i l'altra, que haurien de ser més clares..., doncs, d'acord, en aquestes qüestions, al seu moment, quan s'hagi de canviar hi haurem d'entrar, però no creiem que en aquest moment el problema dels consells comarcals o la seva volguda reactivació, el seu increment de serveis de cara als ciutadans, que aquests problemes passin per modificar aquests punts de la Llei que se'ns proposen en aquesta Proposició de llei.

El que cal, a parer nostre, és que tant des de diputacions —que, per cert, la proposta que se'ns presenta s'ha oblidat de parlar-ne—, com des de Generalitat, hi hagi més traspassos de serveis i de recursos envers els consells comarcals.

Per part d'altres grups que han intervingut s'ha parlat de demanar una simplificació administrativa; és evident que a tots ens agradaria una simplificació administrativa de les diferents administracions que treballen a Catalunya. S'ha parlat també per part de dos grups del tema de competències exclusives per als consells comarcals. Bé, aquesta és una idea que al nostre Grup li semblaria bé, però sóc plenament conscient que en lleis que hem discutit en aquest Parlament i que en el Projecte de llei que venia del Govern s'assignaven competències als consells comarcals, a petició de grups de l'oposició, en el debat parlamentari s'han inclòs els consells comarcals i ens locals. Que consti que, per a pròximes lleis que vinguin, el nostre Grup pren nota que quan vingui algun

projecte de llei que assigni competències a consells comarcals hi ha aquesta voluntat manifestada per diversos grups en aquesta cambra que hi hagin competències exclusives per als consells comarcals.

Ho repeteixo: estem plenament d'acord que els consells comarcals necessiten ser impulsats, necessiten ser reactivats. Si se'ns pregunta als diputats de Convergència o als diputats d'Unió si estem contents de com van els consells comarcals, els direm que no, que volem que tinguin més traspassos, que volem que tinguin més activitat. Sóc conscient que això depèn del Govern; el Govern, doncs, governa, fa l'art del possible, nosaltres intentem que les coses vagin endavant... Però aquesta voluntat de reactivació dels consells comarcals, de poder prestar més serveis als ciutadans —que em sembla que aquest és el fons de la qüestió— més serveis per als ciutadans, sobretot dels municipis petits i grans, nosaltres no veiem que en el cas que s'aproves aquesta Proposició de Llei del Grup Socialista els ciutadans milloressin els serveis; més aviat creiem que és una modificació de temes jurídics, de funcionament, que pot afectar una sèrie de càrrecs electes, però no pas la prestació de serveis als ciutadans.

Per tots aquests motius que he exposat, molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, anuncio el vot negatiu del nostre Grup a aquesta presa en consideració.

Gràcies, molt honorable senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont.

Passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Les i els que hi estiguin en contra?

Els i les que s'abstinguin?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la qualificació urbanística de les superfícies forestals cremades

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el tercer: presa en consideració de la Proposició de llei sobre la qualificació urbanística de les superfícies forestals cremades, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. D'acord amb l'article 107, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Martí. (*Remor de veus.*) Té quinze minuts; minuts que començaran a comptar quan hi hagi silenci a la sala.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em sumo també a les manifestacions que han fet abans altres diputats d'aquesta cambra en el sentit de lamentar la no-presència de cap membre del Consell Executiu a l'entorn dels temes que avui es plantegen, que tenen una importància fonamental per al país. Aquesta Proposició de llei planteja temes relatius a urbanisme i incendis; per tant, temes de molta actualitat.

El Grup Socialista presentem la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei sobre modificacions de l'aprofitament urbanístic de les superfícies cremades. Aquesta Proposició pretén aconseguir una cosa tan senzilla com que després d'un incendi forestal no es puguin produir canvis de qualificació urbanística durant un termini. Nosaltres proposem que aquest termini sigui de quinze anys, però, en qualsevol cas, estem disposats a discutir que aquest termini sigui un altre.

Som coneixedors, perfectament, que en el rànquing de causes dels incendis no ocupa pas un dels primers llocs la causa relativa a la pretensió com a mòbil d'un canvi de qualificació urbanística. Si bé això és així, tampoc cal menystenir aquesta problemàtica, ja que existeixen casos ben concrets i coneguts en els quals això ha passat. Els en podria descriure algun perfectament, emplaçant-lo a l'indret que correspongui.

Altres comunitats autònomes han regulat ja aquesta situació i, en canvi, a Catalunya, on històricament hi ha hagut més processos especulatius a l'entorn del sòl, s'han donat aquí..., és el lloc on més se n'han donat, i aquí no tenim una regulació específica d'aquest tema. Els comentaré molt lleugerament dos articles de dues lleis de dues comunitats autònomes diferents que recullen aquesta qüestió que avui el Grup Socialista plantegem aquí.

Així, la Llei 2/92, de la Comunitat Autònoma d'Andalusia, sobre ordenació forestal, en el seu article 50.2 diu textualment: «La pérdida total o parcial de cubierta vegetal como consecuencia de un incendio no alterará la calificación jurídica de dicha superficie como monte o superficie forestal.» Aquest és un article de molt interès.

La Llei forestal de València, de juny de l'any 92, en el seu article 2.4 diu: «No se podrá clasificar o reclasificar como urbano, urbanizable o apto para la urbanización suelo no urbanizable que haya sufrido los efectos de un incendio forestal.»

Un article clar com aquests que acabem de comentar no es troba a la nostra legislació: no es troba ni a la Llei forestal de Catalunya ni tampoc a la Llei del sòl, i a nosaltres ens sembla que convé o convindria, en qualsevol cas, introduir-lo.

Ens agradaria debatre sobre aquesta qüestió i introduir, evidentment, algun precepte en la nostra legislació que permetés evitar temporalment els canvis de qualificació urbanística amb posterioritat a un incendi forestal. Aquest és l'objectiu d'aquesta Proposició de llei.

Reflexionant a l'entorn d'aquesta qüestió que plantejàvem, que és un punt concret, s'hi podria afegir una segona qüestió, i la Proposició de llei segurament hauria d'anar més enllà i aportar també solucions urbanístiques i forestals pel que fa a la problemàtica de les urbanitzacions en el bosc que actualment ja existeixen, col·locades dins el bosc, fet que ha convertit els incendis d'aquest estiu en uns incendis que els podríem anomenar «focs urbans»; no perquè el foc s'hagi acostat a les cases, perquè no s'hi acosta gairebé mai, sinó perquè les cases s'han acostat al foc. Reflexió i treball seriosos

a l'entorn de les urbanitzacions que han envaït el foc; les cases de les persones s'han ficat dins la casa de les comunitats vegetals i animals, són una realitat en el nostre paisatge que requereix estudiar. Hem de veure quin tractament donem a aquestes urbanitzacions fetes fa anys, que moltes vegades s'han convertit ara ja en primera residència i que van veure el foc de ben a prop. Ens preguntem què s'ha de fer, quines precaucions s'han de prendre, i, sobretot, els nous incendis que poden venir es poden afrontar des d'una perspectiva també urbanística, al nostre entendre.

Per tant, molts interrogants i molta feina per als estudiosos, que avui, gràcies al seny recuperat, tenim ben encarrilada amb la creació de la comissió d'estudi. La creació de la comissió d'estudi per part d'aquest Parlament pensem que podrà debatre a bastament aquestes dues qüestions, és a dir, la no-requalificació amb posterioritat a un incendi i també donar solucions urbanístiques en prevenció dels incendis a les zones actualment ja urbanitzades i introduïdes dins el bosc.

Nosaltres, per aquesta raó, per la raó de la creació de la comissió d'estudi, retirem aquesta Proposició de llei a benefici d'inventari per convertir-la en una aportació com a element de debat a la comissió.

Els incendis d'aquest estiu possiblement ens hagin deixat com a gran lliçó la necessitat de la creació d'aquesta Comissió. El foc ens ha dit a tots: «No en sabeu prou» i: «Estudieu-ho.» Cal, ens sembla, un debat tranquil, científic i apropiat al territori, en el qual no sols hi ha de participar, al nostre entendre, el món polític, sinó les persones que estan ben a prop del bosc, ben a prop del territori, els pagesos, els bosquerols i també, sobretot, la comunitat científica del país en el sentit més ampli, des d'ecòlegs, químics, enginyers, geògrafs, etcètera, per elaborar, segurament, el que haurà de ser el llibre blanc del foc. Sembla que una bona conclusió d'aquesta comissió d'estudi podria ser l'elaboració d'aquest llibre blanc del foc.

Retirem, per tant, doncs, aquesta Proposició de llei relativa a la requalificació urbanística de les superfícies forestals cremades, no perquè no ens avalin els mateixos o més arguments que teníem quan la vàrem presentar, sinó perquè volem que sigui una proposta a incloure en els temes que la comissió d'estudi relativa al tema dels incendis ha de tractar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Havent estat retirada aquesta Proposició de llei, i, tota vegada que en certa manera ha estat defensada, si hi ha algun grup que vol intervenir, aquesta presidència li dona torn. (*El Sr. Farrés demana per parlar.*) El senyor Farrés té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment, ha estat retirada, però, havent-se produït aquest posicionament... Jo he demanat la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya, per dir que a nosaltres ens sembla i, d'alguna manera, fins i tot lamentem que aquesta Proposició de llei en aquests moments hagi sigut retirada, perquè la creació d'una comissió vol dir temps,

la redacció d'un llibre blanc vol dir temps i la realitat d'avui és que hi han unes superfícies cremades i que en aquests moments, si més no, hi ha el risc o hi ha la possibilitat –si és que hi han sollicituds– que puguin ser requalificades.

Mirin, en aquests moments, aquest és un dels elements que forma part de la cultura popular. És a dir, jo he estat –com molts de vostès també– en molts incendis, i, sobretot quan es produeixen en àrees o en zones que són molt properes a zones urbanes, la gent allò..., normal et diu: «Sí, i ara aquí faran cases», i això forma part, justament o injustament, d'una cultura popular. I en aquests moments que és absolutament imprescindible entrar en un rearmament moral del país –almenys especialment entorn d'aquesta problemàtica del incendi–, jo crec que hauria estat bé que s'hagués no solament votat, sinó aprovat, perquè no obstaculitza les tasques de la comissió, de la possible redacció d'un llibre blanc i de les conclusions de molts aspectes que hi han al voltant de tot el tema dels incendis.

Dir, però, en tot cas, a la resta de grups de la cambra, que, dos mesos i mig abans de l'entrada d'aquesta Proposició de llei per part del Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa per Catalunya havia presentat una proposició no de llei en termes pràcticament idèntics i que en el seu moment nosaltres la mantindrem perquè creiem que una cosa no és incompatible amb l'altra i que és absolutament imprescindible que aquest Parlament pugui prendre un acord al voltant d'aquest tema per tallar qualsevol especulació, qualsevol pensament o creença de possible especulació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. (*El Sr. Portabella demana per parlar.*) Senyor Portabella, té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, molt breument, només per dir que el nostre Grup Parlamentari hauria votat favorablement aquesta Proposició de llei en el cas que no s'hagués retirat, i que el fet que s'hagi endarrerit la seva presentació perquè es debati en la comissió específica que s'ha creat per parlar de la situació que s'ha produït fruit dels incendis, sobretot d'enguany, ens sembla un posicionament oportú, però amb l'esperança que el llibre blanc, del qual ja s'ha parlat, estigui acabat abans de la pròxima temporada d'estiu, de l'estiu del 95, ja que no ens agradaria trobar-nos en la mateixa situació que ens hem trobat l'estiu del 94 i amb la mateixa legislació que hi ha actualment.

Nosaltres hauríem votat favorablement perquè ens sembla realment necessari el fet que hi hagi una protecció sobre el sòl forestal o no forestal que s'ha cremat i que tots aquests dubtes que són persistents i que formen part, efectivament –com ja s'ha dit–, de la cultura popular, doncs, se sàpiga que no seran requalificats o reclassificats.

Per tant, ens sembla important que la preservació dels espais forestals es mantingui després que s'hagi produït un incendi, perquè, malgrat que els incendis tenen uns efectes devastadors i bastant perdurables en el temps, no són irreversibles; en canvi, sovint, una requalificació de sòl i passar

de sòl no urbanitzable a sòl urbanitzable sí que és una requalificació molt irreversible.

Per tant, nosaltres anunciem que defensarem aquesta mateixa línia en la comissió que es crea, d'estudi, per als temes d'incendis i que en el cas que es produeixi un debat sobre aquests temes nosaltres recolzarem les propostes que contemplava aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella. *(La Sra. Arnalot demana per parlar.)* Ara té la paraula la senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular té com a principi general donar suport a les preses en consideració de les proposicions de llei dels grups de l'oposició, ja que considerem que prou menyscapacitada està la nostra possibilitat d'iniciativa legislativa.

Després d'haver escoltat la il·lustre diputada senyora Rosa Martí que retirava la Proposició de llei sobre aquesta proposta que vostès presentaven, si el motiu de voler intervenir avui en aquesta tribuna és perquè, precisament, el nostre Grup també demanàvem i proposàvem al Grup proposant que la retirés en favor d'un més ampli estudi, després d'haver-ho demanat, precisament, tots els grups de l'oposició.

Tot just s'acaba de constituir a la cambra una comissió d'estudi per analitzar propostes tendents a millorar les polítiques de prevenció i extinció d'incendis i, per tant, considerem que hauria de ser, precisament, en el si de l'esmentada Comissió on es tractés la qüestió de les requalificacions; qüestió que, per una altra banda —i com hem manifestat a bastament—, també el nostre Grup considera cabdal per evitar cert tipus d'incendis i preservar el nostre entorn.

El Grup Popular està plenament d'acord que cal prendre mesures pel que fa a la requalificació urbanística de les zones cremades, i així ho vam manifestar, precisament, en la nostra proposta de resolució número 51, subsegüent al debat d'incendis, en la qual ja explicitàvem que una tal qualificació només es pogués fer amb un expedient informatiu específic.

Per tant, senyor president, m'hauria estès molt més, però degut que la il·lustre diputada senyora Rosa Martí ha retirat la Proposició esperem que a la Comissió, que tots hi estarem i en formem part, puguem tractar més àmpliament aquest tema sobre les qualificacions en el tema d'incendis forestals.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Arnalot. Senyor Reguant, té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Breument, des de l'escó, per agrair el gest de la diputada, que és aportar material a la Comissió d'Estudi, per bé que entenc que no era incompatible la Comissió d'Estudi amb la presa en consideració d'aquesta Llei.

Jo li hauria dit que sí, a aquesta presa en consideració, per una raó senzilla, i permeti'm des de la meua màxima modèstia dir que d'aquelles quaranta-nou propostes de reso-

lució tan mal sistematitzades, tan ben valorades per l'oposició i menys per part del Govern, la número 28 deia: «Instaurar les normatives de règim administratiu adequades per tal d'impedir durant un període dilatat de temps la reconversió o requalificació del sòl afectat pels incendis envers uns usos diferents dels originaris». D'alguna manera aleshores ja es pretenia, i ara en la presa en consideració que ha retirat la senyora Rosa Martí es pretenia també, donar cobertura a un buit legal, que no es contempla en la Llei forestal de Catalunya ni en la Llei del sòl i que sí que la contempla la mateixa Llei a Andalusia i a València, per exemple.

Per tant, d'alguna manera, jo crec que tot el que aquí s'ha dit serà material a tenir en compte, i em penso que ja hi comença a haver un cert consens per a nodrir aquest buit legal que garantiria la no-requalificació del sòl, i per tant la protecció d'aquells espais que per haver patit una calamitat no han de ser mal emprats, malbaratats i menys especulats.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant.

Elecció de dos membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és l'elecció de dos membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió —article 4.1 i 2 de la Llei 10/1983, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i de televisió de la Generalitat de Catalunya. Prego a la senyora secretària que procedeixi a la lectura de la norma que he esmentat, així com de la llista de candidats.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: «Article 4. Punt 1. El Consell d'Administració es compon de dotze membres elegits pel Parlament de Catalunya, mitjançant majoria de dos terços. Punt 2. Les vacants que s'hi produeixin són cobertes seguint el mateix procediment.

»Propostes de candidats per ser elegits membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió: senyor Pere Brossa i Xalma i senyor Ramon Maria Esteve de Moner.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. D'acord amb l'esmentat article, per a l'elecció del Consell cal majoria dels dos terços, o sigui noranta vots. La votació serà secreta mitjançant paperetes, d'acord amb l'article 80 del Reglament. Els senyors secretaris procediran a anomenar les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats perquè s'atansin a la Mesa per dipositar llur vot.

(La secretària primera i el secretari quart criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Hi ha alguna senyora diputada o algun senyor diputat que no hagi estat cridat? *(Pausa.)* Doncs es procedirà al recompte de vots.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: senyor Pere Brossa i Xalma, 99 vots; senyor Ramon Maria Esteve de Moner, 96 vots, i, en blanc, 9. Com que els vots sobrepassen la majoria de dos terços, els senyors Pere Brossa i Xalma i Ramon Maria Esteve de Moner queden proclamats per al Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els aiguats a Catalunya

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre els aiguats a Catalunya, presentada pel diputat senyor Víctor Gimeno, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. (*Pausa.*) Es tramita pel procediment d'urgència. (*Rialles. Pausa.*) El senyor Gimeno es queixa ara pel procediment d'urgència. (*Rialles. El senyor Gimeno entra en el Saló de Sessions.*)

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Creia que era més lent el recompte, i estava fora. En tot cas, dir que Iniciativa per Catalunya hem presentat aquesta interpellació amb caràcter d'urgència perquè creiem que, per la importància, per la transcendència del tema, valia la pena fer una reflexió específica sobre la problemàtica que van ocasionar els aiguats de primers d'octubre, bàsicament, i que de la mateixa manera que vam ser capaços de, després dels incendis, fer un debat específic, de prendre resolucions, en concret, no sobre els efectes sinó sobre les causes i la forma d'intentar evitar que tornés a passar un desastre com el que es va produir amb els incendis, la magnitud dels aiguats, dels desastres dels aiguats feia, si no necessari, almenys convenient —era la nostra posició—, parlar no d'una forma genèrica, entremig de tants altres temes, com se'n va parlar al debat de política general, sinó específicament, d'aquesta situació que es va originar dins del mes d'octubre d'enguany.

I diem això perquè, tot i que el 20 de setembre d'enguany a la Comissió de Política Territorial va compareixer el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, fent un cert avanç de les mesures preventives que es pensaven fer o que s'havien fet durant la sèrie d'anys que es remuntaven al 82, als aiguats de l'any 82, i feien una avaluació econòmica dels danys que ja s'havien produït llavors i de les actuacions que s'havien de realitzar per a prevenir els aiguats, entenem que el resultat d'aquests aiguats deixa bastant en evidència una manifestació que aquest conseller va dir, suposem que en nom del Govern, en el sentit que va arribar a afirmar que dintre de deu anys, al ritme que es portava de realització d'obres de prevenció d'incendis, dintre de deu anys no tindríem problemes a Catalunya, perquè estaria resolt, estaria perfectament encarrilat i estaria tot ben establert per a evitar danys produïts per riudes, danys produïts per aiguats de caràcter més o menys extraordinari.

Crec que això està plenament en entredit, i el que no volem fer amb aquesta interpellació és un balanç dels danys que s'han produït —el balanç està prou documentat en diver-

ses informacions de la premsa i del Govern—, i en el que no entrarem és en quants ponts es van tombar, quantes carreteres es van danyar, quants de danys en béns municipals o privats es van produir..., perquè he dit que aquesta no és la nostra voluntat en aquesta interpellació. El que volem és, precisament, reflexionar sobre si els danys eren inevitables, si s'han pres les mesures de previsió i de prevenció que s'haurien de prendre, si a conseqüència dels dèficits que nosaltres creiem, d'això, i a conseqüència d'altres actuacions, que moltes vegades hi té una responsabilitat directa l'Administració, es podrien haver minimitzat molts d'aquests danys... En definitiva, el que volem fer és una anàlisi de les causes i, si escau, de responsabilitats respecte a l'Administració, i, després, també un breu comentari sobre si les solucions empreses, sobre les solucions d'indemnitzacions, de subvencions, són les més idònies per a tot tipus de danys que s'han produït.

I és obvi que una interpellació sobre aiguats no és una interpellació dirigida a un conseller en concret, perquè les conseqüències dels aiguats afecten diversos consellers o diverses conselleries, com es demostra al mateix Decret d'ajuts extraordinaris per als aiguats, en què fan referència, concretament, a vuit departaments diferenciats, i diuen que cada departament treurà les seves ordres específiques.

Llavors, la interpellació és obvi que és al Govern, i que creiem que dins de l'esquema que hem plantejat hauríem de parlar, primera, de si la previsió i la prevenció són les que haurien de ser, i, en aquest cas, jo voldria, precisament, diferenciar dues paraules que no són les mateixes, que és això: la previsió és, anticipadament, saber què és el que pot passar —simplement és això—, i l'home del temps n'és un exemple, quan diu: «plourà i plourà d'aquesta manera, plourà de l'altra, farà sol aquí i farà vent allà...»; això és, simplement, prevenir, és analitzar què és el que passarà. I la previsió del temps va funcionar mig bé, però tenim un instrument, o hauríem de tenir un instrument, al Govern de la Generalitat, que no tenim, que és el servei automàtic d'informació hidrològica, que el conseller Cullell, en la compareixença aquesta, ja parlava que l'any 85 estava a punt de fer-se realitat, i l'any 94 encara no s'ha acabat d'instalar aquest servei automàtic d'informació en més de cent quaranta punts d'informació sobre fenòmens puntuals, sobre previsió del temps a Catalunya. Portem deu anys de retard en la realització d'aquesta inversió del SAIH. Per altra banda, la diferència de la previsió amb la prevenció és que la prevenció preveu què és el que passarà i del que tracta és d'evitar que passi. La prevenció requereix una actuació en positiu de l'Administració, dels particulars, per a evitar que algunes de les conseqüències previstes —per la previsió del temps, en aquest cas— no siguin realitat. En definitiva, es tracta de tenir instruments per a minimitzar això.

Quins instruments tenim? Ho hem discutit també al debat sobre incendis: hi ha un Reial decret, el 407/92, de l'Estat, que estableix la norma bàsica de protecció civil. Fa més de dos anys que aquest decret està aprovat i el Govern tenia l'obligació de fer el Pla territorial de protecció civil —que no

s'ha fet—, i, dins d'aquest Pla territorial de protecció civil de caràcter genèric, hauria d'haver desenvolupat un pla especial d'inundacions —hi ha el Pla especial d'incendis, hi ha el Pla especial..., d'altres, però de contemplar el Pla especial d'inundacions. Dos anys després d'aquest Reial decret encara estem sense ni tan sols fer-hi referència el conseller en la seva compareixença del 20 de setembre: la necessitat d'aquest instrument que ordenés i que garantís la ràpida actuació. Contrasta aquesta negligència, aquest desinterès, aquesta escassa agilitat amb algunes agilitats administratives, que són, jo diria, inaudites, en altres qüestions que afecten també el Govern, i concretament el Grup d'Iniciativa ahir en denunciàvem una: l'adquisició de l'edifici del Consorci Nacional del Leasing, que en dos dies vam tindre tots els informes...

El Sr. PRESIDENT: Torni a la qüestió, senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Sí, bé, estic fent una comparació, senyor president. Crec que estic en la qüestió, per denunciar retards...

El Sr. PRESIDENT: Ja l'ha feta; la comparació, ja l'ha feta. Ara torni a la qüestió.

El Sr. GIMENO: Li agrairia que permetés que poguéssim parlar d'altres coses en comparació amb això.

L'altra qüestió podria ser l'exemple del telèfon que té Protecció Civil a Tarragona, el 006, que és un telèfon que està traspasat, aquesta gestió de Protecció Civil, a la Generalitat, i que, per qüestions de competències, per qüestions de disponibilitat de serveis, resulta que tampoc no va funcionar com hauria d'haver funcionat, i l'exemple, jo diria, més curiós és que el delegat territorial del Govern va instal·lar les oficines al seu despatx de la Conselleria de Governació i durant un temps va quedar sense fluid elèctric i es va quedar incomunicada la central d'emergències de Tarragona.

L'altre exemple podria ser que aquesta mateixa Protecció Civil, sabent que estava plovent en quantitats importants a molts llocs, va tardar més de quatre hores a avisar l'Ajuntament de Tarragona sobre el que podria passar; és a dir, a l'Ajuntament de Tarragona se'ls va avisar a les deu i trenta-cinc —paraules de l'alcalde i regidors de l'Ajuntament de Tarragona—, i a les sis del matí ja s'havia dit que s'estaven desbordant rius o rieres que després feien cap al Francolí, com es va veure ben evident poc després. Llavors, en definitiva, la prevenció no ha funcionat com hauria de funcionar.

L'anàlisi de les causes; és a dir, les pluges van ser extraordinàries, els imponderables del temps fan que no es pugui actuar en contra del temps.

Jo crec que no n'hi ha prou a fer el balanç dels danys, sinó que hauríem d'analitzar alguns exemples que citaré. Primera qüestió: Tarragona, el barri del Serrallo, el polígon del Francolí, tenen inundacions greus; per què? S'adonen que el problema està en el desviament del Llobregat, que, curiosament, resulta que desemboca al mar de forma tangencial, és a dir, desemboca no de front, com desemboquen tots els rius, sinó que aquest, per conveniències urbanístiques, desemboca tangencialment; si un riu desemboca fent al final

un angle de noranta graus, és obvi que alguna cosa falla allà, i això no ho ha fet el riu, sinó que ho han fet els humans. Exemple: Santa Eulàlia de Ronçana, tres urbanitzacions amb cent vuitanta cases s'inunden; per què s'inunden? Perquè estan en una zona possiblement inundable. A Bigues, sis empreses, per què s'inunden? Perquè estaven en una zona que era inundable i que ningú els va dir que allà no es podria construir. Per què es trenquen els ponts del Francolí, per exemple, el pont del Morell o el pont de la Riba? Per què es trenca el pont de la Riba nou, de la carretera nova, i en canvi no es trenca el pont de pedra que passa una mica més avall del pont que es va endur i de la carretera, que va quedar absolutament intransitable, com encara ho és ara? Per què s'enfonsa el pont de Navarces que va al monestir de Sant Benet, de recent construcció, i en canvi aguanta el pont romà que està al costat d'aquell pont? Vull dir, no són imponderables del temps. Per què s'enduu el riu Foix la carretera de Cubelles, un pont nou, quan hauria de tindre totes les garanties la carretera comarcal 246? Per què a la riera de Maspujols, amb un pont recent construït i recent inaugurat, queda tocat el pont i no es pot circular per allà i s'ha de fer un desviament provisional? Per què, en definitiva, hi han tantes i tantes actuacions en les quals la moderna tecnologia, els estudis dels enginyers i dels arquitectes no han fet possible preveure que podien haver-hi inundacions i que, en definitiva, s'havia o bé de reforçar o s'havia de replantejar el disseny, el traçat, o les mateixes característiques constructives dels edificis o de les construccions aquestes?

I a tot això què ha dit l'Administració? La Junta d'Aigües, que té la funció de policia del domini públic hidràulic, autoritza, no..., fa algun informe dient que s'han de fer algunes obres, s'ha de fer manteniment de rieres, però diu poca cosa més. Les comissions territorials d'urbanisme autoritzen les noves urbanitzacions; les comissions territorials d'indústria i d'activitats classificades diuen que sí a les noves..., als polígons industrials o a altres instal·lacions de caràcter industrial, sense plantejar-se que la naturalesa funciona amb uns paràmetres que no se'ls han inventat ara i que, en tot cas, l'home el que ha fet ha sigut agreujar el funcionament d'aquesta natura, i l'home ha actuat irresponsablement. Urbanitzacions, zones enjardinades que, com en el cas de Granollers o d'Alcover, s'han endut actuacions dels ajuntaments als municipis per valor de 18 i 27 milions de pessetes perquè les van fer allí on no les havien de fer. I ara això se suma com a indemnitzacions que hem de realitzar. O la Generalitat, l'Administració, autoritza activitats com les graveres de l'Alforja; sabeu que l'Alforja va ser un municipi que va tenir una important pluviometria, però que les graveres que estaven a la banda de dalt de la riera, concretament al barranc del Còdol i al barranc de les Comes, van agreujar d'una manera decisiva els efectes catastròfics que va tindre al riu i al municipi aquella ploguda.

En definitiva, el que plantejem és: s'ha pres nota dels errors?, s'han exigit responsabilitats?, s'ha amonestat?, s'ha advertit?, s'ha sancionat?, s'han iniciat accions sancionadores o judicials contra algú, tècnic, responsable, empresa pri-

vada, etcètera, que ha fet actuacions que han provocat el que s'ha provocat? Perquè jo, d'això, no n'he sentit parlar. Només parlem d'indemnitzacions, només parlem de milions, però no parlem del perquè es produeix això i com podem evitar que això és torni a reproduir; no és donant diners perquè tornin a fer el mateix que no ha funcionat, sinó corregint els nostres errors. Quants errors corregirem?

I acabo ja, molt breument, amb el tema dels ajuts. Els ajuts..., jo crec que el Govern va fer un estirabot quan va sol·licitar zona catastròfica de cent trenta-nou municipis. Quan hi va haver els incendis, no es va plantejar la possibilitat de declarar zona catastròfica i, en canvi, ens trobem alguns municipis en què l'aigua havia fet danys insignificants, que el dia següent estaven inclosos en la sol·licitud de zona catastròfica, entre ells el meu i altres municipis del Montsià, quan al Montsià ningú té consciència que allò es pugui dir que és zona catastròfica, ni de molt –ni de molt. Per què es demana zona catastròfica de 139 municipis, que el que fem es devaluar o prostituir el concepte de «zona catastròfica»? Possiblement ho hauríem hagut de demanar de sis, de vuit, de deu municipis, però mai aquest reguitzell de cent trenta-nou, que el que fa és impossibilitar l'adjudicació d'aquesta zona catastròfica, encara que en alguns llocs estigui més que justificat.

I, per últim, les mesures dels departaments. Entenem que unes subvencions d'interessos no poden, no són capaces de resoldre el problema que s'ha creat en molts particulars, en moltes empreses, en molts pagesos i ramaders, que no és sols el dany físic sinó el dany moral, sobretot en aquelles comarques deprimides, com pot ser el Priorat, el Baix Camp, la Conca de Barberà, l'Alt Camp o la Terra Alta, en les quals, primer la sequera, després els incendis i ara les inundacions han deixat molt malmeses les economies dels pagesos, i que amb aquestes subvencions o amb altres mesures compensatòries que surten als decrets difícilment podran resoldre, redreçar la seva situació. Per això voldríem que des del Govern se'ns digués quina és la valoració, en definitiva, de tots aquests aspectes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta i González): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, li agraeixo molt el to i el plantejament constructiu de la seva interpellació, i, tot seguit, doncs, intentaré explicar-li quin és el capteniment del Govern en el tema de les inundacions.

Primer que res, sí que és cert que les pluges extraordinàries, superiors a 50 mil·límetres/hora i a 200 mil·límetres en vint-i-quatre hores, són una característica típica de la Mediterrània. Això és cert, i estic segur que tothom n'és conscient, sobretot tenint en compte que la pluviometria a les zones costaneres de casa nostra oscil·la entre 450 i 650 mil·límetres l'any. Quan de fet en un sol dia al Priorat o al Brugent, doncs, hi ha pluges de 450 mil·límetres, o a l'Escala de

300 mil·límetres, o al Besòs de 250, realment, ens trobem amb un fenomen que és natural a la Mediterrània, però no hi ha dubte que és important. I el mateix es va produir el 3 i 4 de novembre al Priorat, amb 200 mil·límetres, sobretot en zones que en podríem dir de ploure sobre mullat, perquè ja estaven..., el coeficient d'escorrentia es reforça en estar impedita la infiltració per saturació.

Hi ha experiències anteriors, moltes, i, totes, les coneixem. Es parla que si el Francolí, doncs, no havia tingut una crescuda com aquesta des dels anys trenta. I hi ha un tema concret, que el Llobregat i el Besòs han portat cabals similars als de l'any 62, i recordem que l'any 62, doncs, justament el 25 de setembre, es van produir pluges de 95 litres en 44 minuts, 60 litres en mitja hora, i podríem dir que, comparativament amb el que es va produir el 92, aquesta vegada, tant al Llobregat com al Besòs, les actuacions fetes, si més no, no han revestit la importància que varen tenir en aquell moment, en aquella nit, entre les nou i les deu de la nit d'aquell 25 de setembre.

Això passa aquí, i passa a la Provença francesa, i passa a Itàlia, i recentment ho hem vist a la vall del Po, molt més fort que aquí, fins i tot, amb un cost molt més important. Jo dic això perquè crec que hem de ser conscients que hi hem de conviure, però també –com vostè deia– hi hem de conviure evitant vides, evitant danys a les infraestructures bàsiques, evitant danys a les «vivendes», a les indústries, els danys irreversibles al medi ambient per erosió, i, sobretot, conviure-hi dintre de les nostres possibilitats pressupostàries i tècniques, com ho fan, altrament, també en altres països que també tenen aquest flagell.

Hem de prendre mesures; hem de prendre mesures el Govern, primer de tot –i a continuació li exposaré el capteniment–, hem de prendre mesures també les administracions locals en el tema de qualificació urbanística, de permisos d'activitats, de manteniment de les xarxes de desguàs, de neteja, de..., etcètera, i els privats. Hem de prendre mesures tots plegats. I les que pren el Govern, les que pren i ha pres el Govern i que ha de prendre el Govern, jo les dividiria entre les mesures de previsió, les mesures que es produeixen quan hi ha les inundacions, les mesures per afrontar una situació creada i les mesures de futur.

De les mesures de previsió, jo voldria comentar-li que, primer de tot, hi ha un tema de planificació, que, com a conseqüència de les inundacions de l'any 82, es va portar a terme una publicació, un pla d'obres i correccions a fer a la xarxa hidrològica de Catalunya l'any 83. En aquesta publicació, en aquest pla, s'identificava un conjunt de punts negres –crec que eren 250 punts negres a tot Catalunya–, en què..., en fi, la relació doncs, seria aquí molt llarga, evidentment, de portar. Es van portar a terme actuacions, actuacions d'immediat el 83, perquè, doncs, s'havia d'anar a socórrer tota una sèrie de problemes que van produir-se el 82, tot i que en aquell moment, val a dir, senyor diputat, al Govern encara no li havien sigut traspassades les competències que ja tenia per l'Estatut, però traspassades i, per tant, no tenia partides en això i va fer un esforç en aquest sentit.

83-86, per tant, és un període sense els traspassos, però que no per això..., el Govern va actuar. I a partir del 86 es va actuar amb dotació pressupostària, i més endavant —crec que va ser el 89— amb l'establiment del cànon d'infraestructura, que havia d'anar a reforçar les possibilitats pressupostàries; aquests temes són, sobretot, també temes de pressupost. I, a part d'això, també, i d'aquella relació d'obres i correccions que s'havien de fer, doncs, es van portar a terme tot un conjunt d'actuacions, s'han portat a terme en aquest període, que la relació també seria..., i vostè mateix ho ha dit abans: no es tracta que aquí fem la relació d'actuacions; però també hi ha tota una sèrie d'actuacions, entre elles podem dir, com a més propera aquí, la del Llobregat, que encara hi falta el tram final i que encara hi falta algun torrent lateral a Sant Boi, etcètera, però que avui dia, doncs, almenys amb aquestes últimes pluges, no ha sigut un problema per a Cornellà, per a totes les poblacions que hi són a la vora. Mesures de previsió quant a aquesta planificació.

Mesures de previsió quant a —també vostè ho ha citat— situacions meteorològiques de perill. El tema de la meteorologia, com vostè sap, doncs, depèn de l'Institut Nacional de Meteorologia i, en fi, vull dir, fa la seva actuació, fa les seves previsions, però podríem dir que es constata que la qualitat de la informació prèvia, especialment la meteorològica, no és suficientment precisa, i les previsions de Previmet, elaborades per la Direcció General de Protecció Civil sobre la base de les dades aportades per l'Institut Nacional de Meteorologia, no són prou concretes en la quantia de pluja prevista ni en els llocs on pot caure; tot això, agreujat per la manca de fiabilitat del radar meteorològic de Corbera de Llobregat, del mateix Institut Nacional de Meteorologia.

Jo, aquí —i vostè també ho ha dit—, jo aquí voldria dir que en l'Estatut tenim, i és l'únic estatut que ho té, el servei meteorològic. Aquest tema és un tema que es porta des de fa molt de temps parlant amb l'Administració central, el traspàs del servei meteorològic, i per a aquest traspàs, des d'un punt de vista conceptual, no hi ha problema, però durant tots aquests anys —i bastants anys—, allò que no hi ha hagut és cap voluntat de traspasar cap dotació econòmica. I evidentment que ho podem fer també sense dotació econòmica, endeutant-nos, però és evident que hi ha d'haver dotació econòmica perquè això que vostè demana, i que tots voldríem, i que esperem que ho tindrem, i que volem tenir-ho, és tota una sèrie..., tota una xarxa d'altres tipus de mesurament, molt més —si m'apura— comarcal, arribar a microclimes, arribar a establir totes aquestes prediccions meteorològiques molt més fiables.

En mesures de previsió, també, en el control i planificació urbanística —que s'està fent—, sobretot de les zones inundables, dels desguassos de pont, de les extractives, amb això sí que hem de dir que cal millorar-ho i que hem de resistir les pressions que sempre hi ha, que parteixen dels plans urbanístics dels ajuntaments, etcètera, d'edificar segurament a planes inundables. Cada vegada més hem de ser conscients que hi ha espais que no poden ser urbanitzats.

S'ha pres nota de tot el que ha dit vostè, se n'ha pres nota, i penso que el que es tracta és de continuar incidint en aquest control de la planificació urbanística, que, com vostè sap, s'està portant des del Govern de Catalunya.

Una altra mesura de previsió és la previsió organitzativa. Previsió organitzativa que..., podríem parlar de normes bàsiques estatals i que des que es va aprovar pel Govern central la norma bàsica en matèria de protecció civil i es van definir els plans especials d'inundacions, ha estat una preocupació del Departament de Governació l'elaboració i aprovació de la corresponent directriu bàsica per part del Govern central, directriu que a hores d'ara encara no s'ha aprovat. Aquesta directriu és la peça clau per efectuar els plans d'inundacions —dels quals vostè també parlava—, ja que l'homologació d'aquests plans s'efectua en relació amb els requisits i paràmetres que estableix la directriu. Per tant, sense aquesta no ha estat possible aprovar cap pla especial d'inundacions. Això, quant a les normes bàsiques estatals, aquesta previsió organitzativa de la qual li parlava.

Quant a les normes organitzatives pròpies, voldria dir-li que durant aquest any s'ha treballat per part del Departament de Governació, i especialment de la Gerència de Protecció Civil, molt intensament en la prevenció d'inundacions. I aquests esforços van concloure en l'aprovació, el 5 de setembre, d'un protocol d'actuacions dels delegats territorials del Govern de la Generalitat davant del risc d'inundacions. Fins aquest moment, l'únic que existia era un pla d'informació meteorològica, allò que es diu el Previmet, que és el que s'ha vingut aplicant els darrers anys.

Per altra banda, el Centre de Coordinació Operativa de Catalunya s'ha anat proveint d'unes normes de funcionament de cara als diferents departaments i serveis de la Generalitat, moltes d'elles acordades amb la mateixa Delegació del Govern a Catalunya, especialment pel que fa referència a la informació conjunta de les previsions d'elevat risc. Aquest protocol d'actuació dels delegats territorials del Govern de la Generalitat, davant el risc d'inundacions, té una finalitat que és la de canalitzar la informació sobre la prevenció de pluges que efectua el Previmet i que es rep al Centre de Coordinació d'Emergències cap als delegats territorials del Govern de la Generalitat. En cas excepcional, d'excepcional gravetat o extensió, la direcció d'emergència l'ha d'exercir i l'exerceix la mateixa consellera de Governació.

La informació a la població, la faciliten el Gabinet d'Informació, des del Centre de Coordinació, amb el delegat del Govern a Catalunya. Jo voldria comentar-li que aquest protocol va ser qüestionat per la Delegació del Govern a Catalunya, i voldria dir-li que, en puritat, segurament en aquest moment els únics responsables són els governadors civils, però tot i que van ser qüestionats, entenem que la Generalitat ha obrat correctament dintre de les seves competències materials en protecció civil, a més de les competències en matèria d'autoorganització.

Per una altra banda, al Decret 234 del 90, a l'article 13, es regulen les competències en matèria de protecció civil, i

atorga als delegats territorials competències en matèria de coordinació dels diversos serveis i organismes de la Generalitat.

Hem parlat de mesures de previsió. Penso que val la pena parlar també de mesures quan es produeix la inundació, i aquí voldria dir que una de les primeres mesures quan es produeix és tenir els embassaments buits en la mesura d'aquestes previsions que es tenia respecte a les possibilitats de pluges excepcionals. És evident que quan més plurianual sigui un embassament, doncs, més interès té des d'aquest punt de vista d'evitar les inundacions, però voldria dir que, enguany, les inundacions, les pluges d'octubre, els embassaments del Ter, de la Muga, del Cardener i del Llobregat han evitat, certament, que aquestes avingudes o aquestes riuades arribessin a ser catastròfiques, encara de més importància.

I no diguem el Siurana, que mai s'havia omplert des de la seva construcció l'any 73 i que sobreeixia —amb una entrada de 700 metres cúbics/segon—, sobreeixia 150 metres cúbics/segon, per entendre'ns, i vostè ho coneix perfectament: és un Ebre amb un bon cabal, 150 metres cúbics/segon, el sobreiximent de l'embassament del Siurana.

I les del novembre, no hi ha dubte també que els embassaments van ser importants per a la regulació i es van omplir —això també és un factor positiu—, tant el d'Oliana com el de Sant Antoni de Camarasa a la Pallaresa, com el de Canelles, Escalles, Santa Anna en la Ribagorçana.

Dintre d'aquestes mesures a prendre quan es produeix la inundació, hauríem de parlar també d'actuació organitzativa. Actuació organitzativa davant de les inundacions, en aplicació del protocol que abans he esmentat, i el 10 d'octubre es van constituir per part dels respectius delegats territorials els comitès de coordinació de les circumscripcions de Tarragona i Barcelona, amb la finalitat de garantir la informació suficient a tots els operatius de la Generalitat, i també als ajuntaments afectats, per tal de poder respondre a les situacions d'emergència. El Comitè de Tarragona es va instal·lar —vostè ho ha dit també— a les dependències de la Delegació Territorial, i hi eren presents representants de la Gerència de Protecció Civil, de Bombers, de Benestar Social, de Treball, d'Ensenyament, d'Indústria, Sanitat, Agricultura, Carreteres, Transport, Junta d'Aigües i Govern Civil, com a responsable dels mitjans de l'Administració de l'Estat a Tarragona, tots ells sota un comandament únic, que és important en aquests temes, que era el del delegat territorial del Govern.

En aquest punt vull sortir al pas de quelcom que vostè ha esmentat, que es va publicar a més en algun mitjà de comunicació, en el sentit que el Comitè no va poder desenvolupar correctament les seves funcions perquè es va tallar la comunicació telefònica. Això, segons les informacions que jo tinc és que no és així, i es ratifica en un escrit, que puc aportar-li quan vostè ho desitgi, del director provincial de la Telefònica a Tarragona, dirigit al delegat territorial, on es palesa que els serveis telefònics de la Delegació no varen patir cap deficiència digna de ressenya.

Per altra banda, el Comitè de Barcelona es va instal·lar a les dependències del Cecat a Barcelona, amb la presència de representants de la Gerència de Protecció Civil, dels sistemes d'emergències, etcètera, i de tots els organismes que ja abans he esmentat, i també del Govern Civil de Barcelona, novament com a responsable dels mitjans de l'Administració de l'Estat, Administració central.

Així mateix, el Cecat actuava com a coordinador superior dels dos anteriors comitès de coordinació i de les delegacions de Girona i Lleida, per si podien entrar en fase d'emergència. També des del Cecat es donava suport al Gabinet de Premsa del Departament de Governació i a la consellera de Governació com a màxima autoritat a Catalunya en situació d'emergència, tal com estableix el Decret 234 de 1990.

Tots els serveis mobilitzats de totes les administracions, estatal, autonòmica i local, durant els dies dels aiguats del mes d'octubre, tal com he dit anteriorment, varen estar coordinats des de la Delegació Territorial de Tarragona, sota la direcció del seu titular per a aquelles comarques i del Cecat per a les comarques de Barcelona.

I una altra mesura que es produeix en el moment de la inundació és la de la informació a la població. Les accions escomeses durant els dies dels aiguats a Tarragona i Barcelona foren les següents: informació general als ciutadans mitjançant comunicats oficials a través dels mitjans de comunicació, ràdio, televisió i premsa —i aquí es pot citar la roda de premsa del 9 de setembre, en la qual es va donar notícia del pla Previmet, del protocol d'actuació dels delegats territorials, dels procediments d'actuació municipal davant del risc d'inundacions, dels consells d'autoprotecció a emprar per la població en general.

Informació general, com he dit, informació concreta als ciutadans mitjançant les emissores locals i els equips de megafonia fixos o mòbils en les poblacions que en disposen, i interconnexió entre les administracions i els diferents serveis operatius amb mitjans diferents segons les circumstàncies. La xarxa de Remer amb les xarxes de ràdio pròpies dels bombers, policia, agents forestals o unitat mòbil de comunicacions del Cecat, i fins i tot amb la prestació d'equips de radiotelefonía mòbil propietat de l'Administració. Es posa com a exemple que el Cecat va expedir el 10 d'octubre més de mil tres-cents faxes, la major part dels quals anaven adreçats als ajuntaments.

Cal destacar que s'han produït evacuacions massives, com va ser la del barri del Serrallo, a la qual vostè també ha fet referència, que s'han dut a terme amb el mínim de problemes que una situació d'aquesta grandària, d'aquesta envergadura, hauria pogut provocar. I cal també explicar que amb la major celeritat possible es va restablir, encara que fos de manera provisional, la xarxa de telefonia pública.

Mesures, per tant, mesures preventives, mesures quan es produeix la inundació i mesures per afrontar la situació creada. Mesures per afrontar la situació creada, allò que es va acordar a proposta del Departament de Governació, va ser el Govern, el Decret 1268/1994, del 14 d'octubre, sobre adop-

ció de mesures per pal·liar els danys ocasionats amb motiu dels aiguats de 1994, esdevinguts els 9, 10, 11 i 12 d'octubre. Hi havia mesures del Departament de Governació, amb concessió als beneficiaris de les víctimes mortals, d'indemnitzacions, amb l'atorgament de subvencions als ens locals per fer front a les despeses extraordinàries realitzades per atendre les actuacions immediates, i també per restablir les obres i els serveis de competència municipal que es refereixen en els articles 63 i 64 de la Llei 8/1987.

Mesures també en aquest Decret del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que s'han previst actuacions urgents de reparació, tant d'infraestructures hidràuliques com d'infraestructures de carreteres que en línies generals han estat les més malmeses per les inundacions. I aquí voldria assenyalar-li que s'avalua en 1.800 milions de pessetes el dany a les infraestructures hidràuliques i en 5.280 el dany a les carreteres. I per això el Govern va aprovar, amb data 14 d'octubre també, un crèdit extraordinari de 7.000 milions de pessetes per al Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Mesures també d'Indústria i Energia per establir les línies d'actuació envers les indústries afectades, per establir els ajuts necessaris a la recuperació d'instal·lacions elèctriques danyades que no siguin propietat de companyies de serveis públics, i aquestes mesures van ser desenvolupades en l'Ordre del Departament d'Indústria i Energia de 24 d'octubre de 1994, que segurament vostè coneix perfectament, i que el conjunt, la valoració efectuada dels danys, del Departament d'Indústria i Energia, s'avalua en 3.700 milions de pessetes.

Mesures del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per establir línies d'actuació adequades per a reconstrucció, reposició dels béns i reposició dels danys soferts en les explotacions agràries i disposar de les mesures adequades per a la recuperació de les zones afectades. D'acord amb això, també aquest Departament, en l'Ordre de 25 d'octubre, assenyala, doncs, tots aquells ajuts a les explotacions agràries, pesqueres, empreses de transformació de productes agroalimentaris afectades pels aiguats esdevinguts.

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller, potser que es reservés alguna cosa per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: De seguida acabo, senyor president. Al Departament de Comerç i Turisme evidentment també hi havia mesures, hi havia mesures d'Ensenyament, de Benestar Social, d'aquests vuit departaments que com vostè ha dit han estat implicats en totes aquestes mesures.

Vull dir que d'aquest Decret..., se n'ha preparat un altre, que avui mateix, en el govern d'avui s'ha aprovat per ampliar a Lleida i Tarragona amb motiu de les pluges del 4 i 5 de novembre.

I també voldria dir, voldria fer referència al Reial decret llei 11/94, del Govern central, pel qual s'adapten mesures urgents per reparar els danys causats en les inundacions, per un valor sembla ser d'uns 7.000 milions de pessetes, a més del que s'hagi declarat com a zona catastròfica, i, com vostè diu, potser sí que s'hauria pogut precisar i que només fos

una part dels municipis, però no hi ha dubte que era catastròfic, que eren extraordinàries les pluges que es van produir i aleshores en aquest cas penso que no és en absolut nociu que s'hagi previst més del que fos necessari.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Gimeno, tot recordant-li que el temps previst per a la rèplica són cinc minuts.

El Sr. GIMENO: Gràcies, president, procuraré cenyir-me al temps, tot i que el conseller ha estat molt més extens en la seva resposta, i m'agradaria poder discutir algunes coses més.

La impressió que em dona és que, com va dir Galileu, *eppur si muove!*, és a dir, «però es mou». S'ha fet previsió, s'ha fet prevenció, hi ha imponderables del temps, pluges extraordinàries, hi ha decrets pendents del Govern de l'Estat, hi ha coordinació, etcètera, però els danys hi són i els danys crec que no m'ha dit si comparteix la idea del conseller de Política Territorial que d'aquí a deu anys ja no n'hi hauran, que és el que deia en la seva resposta del dia 20 de setembre. Si ho anem resolent, l'únic que ens cal és esperar que en aquests deu anys ens respecti el temps i d'aquí a deu anys tot salvat, ja no hi haurà problemes d'aigües.

I, és clar, això és el que no veiem tan clar, perquè en aquella avaluació de correcció de la xarxa hidrològica de l'any 83, de 42.000 milions de pessetes, que després diu que les previsions potser vinguin de l'ordre dels 150.000, sí que algunes actuacions s'han fet, però també s'han fet algunes actuacions que són contràries al que s'hauria d'haver fet.

I, si no, jo li he dit algunes obres, però n'hi tornaré a repetir algunes i en diré algunes altres. Només parla dels danys que s'han produït, però a mi m'agradaria que vostès haguessin fet una valoració de per què s'han produït alguns d'aquests danys. Per exemple, el pont de la riera de Maspujols l'han de tornar a reparar, i aquí no passa res, no hi ha cap tècnic que sigui responsable de res, o és que allí no plovia mai i resulta que ara hem descobert que també hi plou? És a dir, no hi ha responsabilitat dels tècnics i de l'Administració que han fet un pont mal fet?

La carretera d'Amposta a Vinallop, l'eix de l'Ebre, una zona ben plana i ben tranquil·la, també recentment inaugurada: per què té danys, i per què se'n duu un tros de carretera? Hi ha un barranc, el barranc de la Galera, que de tant en tant surt, i això ho sap qualsevol dels ciutadans d'aquell terreny. Per què l'autovia Granollers-Vic va estar inundada?, perquè estava dins de la zona inundable. Per què té desprendiments l'autopista de Terrassa-Manresa quan aquí ha estat reiteradament denunciat que les obres aquelles tenen una sèrie d'irregularitats o de defectes que la fan fins i tot perillosa i que sabem que algú dels presents aquí —avui no el veig, però en fi— ha tingut algun ensurt en aquestes obres. Cada vegada que plou, desprendiments. Per què alguna altra de les infraestructures afectades, per què el pont de la Riba i la carretera estan en aquests moments en un estat tan lamentable? És a dir, els danys només s'avaluen que tornarem a fer el que ja vam fer i tornarem a tenir el mateix problema que hem tingut en aquests moments, quan torni a haver-hi alguna riera?

Miri, jo li trec un exemple que no me l'invento jo, un diari tan poc sospitos de crítica al Govern com pot ser l'*Avui* treia un acudit que deia: aquí hi ha una carretera nova, tallada i un pont vell, i diu: «10 anys, 400 milions, uns aiguats i adéu pont», i a baix diu: «560 anys, 100 monedes d'argent, uns aiguats i va aguantant». (*Remor de veus.*) Alguna cosa vol dir això, no? O és que tampoc no n'hem de parlar, de responsabilitats?

Per exemple, em diu vostè que fem control de la planificació urbanística i sobretot de les zones inundables; li ensenyaré una perla, tinc una foto: això és un restaurant a dalt de Camarasa, promogut per un alt càrrec de l'Administració de la Generalitat, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que se li diu que aquest restaurant i zona esportiva que fa aquí està fora del domini públic hidràulic, no és zona protegida perquè aproximadament està per damunt del domini públic, de la línia del domini públic hidràulic, 50 centímetres. Jo li puc ensenyar aquí que aquest restaurant estava inundat metre i mig amb una avinguda ordinària, i una avinguda ordinària és la que delimita on està el domini públic hidràulic. Si això hagués estat acabat i aquí ho hagués agafat amb cinquanta persones dintre i vint cotxes, resultaria que els cotxes haurien fet cap vés a saber on i la gent a la teulada o, si més no, al segon pis. I això és la protecció de les zones inundables.

O la protecció de les zones inundables són les dues actuacions que hem dit de Granollers o d'Alcover: 18 i 27 milions de pessetes fent enjardinaments molt bonics en una zona que és domini públic hidràulic. Això és protecció? Llavors, vostè no m'ha parlat de responsabilitats. Jo el que li demano és quines responsabilitats, perquè ara indemnitzarem tots aquells que han tingut danys per fer obres impropies sense l'advertiment de l'Administració de la Generalitat. O també, potser, indemnitzarem graveres, li he dit abans el municipi de l'Alforja, dues graveres, la gravera de Comesà, al barranc del Còdol, va provocar el trencament de la carretera que puja cap al coll d'Alforja, el trencament de la carretera, el mal estat de les obres aquelles, i després a baix la quantitat de grava acumulada que hi havia a sota del pont o del pas de la carretera va fer un embassament que es va endur aquella grava i va arribar dos quilòmetres i mig més avall, dins del riu, la qual cosa provocà una sèrie de mals a totes les zones agrícoles aquelles.

És que també l'indemnitzarem pels danys que li hem fet a la gravera? És a dir, no hi ha culpes aquí, negligència de l'empresa, negligència de la policia d'aigües, negligència de l'Administració i ara li donarem una indemnització perquè, pobra gent, se'ls ha endut un tros del negoci que tenien i és una indústria a indemnitzar per danys.

Jo crec que això és el que haurien de fer i és el que no fan. O és que el pont que va del poble de Masroig a Lloar, al barranc de la Vila, fet per Agricultura fa uns anys, d'una manera provisional, pensant que aquell barranc no baixarà mai, se l'ha endut, s'ha endut una finca del costat, perquè estava mal conservat, de qui serà culpa això? És culpa del pagès que estava al costat i de la granja que tenia allà o és culpa de l'Administració que no fa el que hauria de fer?

En definitiva, el que plantegem és per què no fan el que haurien de fer? Aquí tinc, m'ha vingut un fax d'una entitat, que no és l'Administració, d'un grup per a la protecció ambiental La Flor del Foix que analitza les causes dels danys al municipi de Cubelles i diu: «Des de mala gestió de la Generalitat de no desembassar» –precisament hem parlat del desembassament– «el Foix, perquè les comportes estan rovellades i no es mouen»; diu: «sabien tots que el riu s'omplia d'una manera ràpida i si al matí estava al 71% de la seva capacitat, l'embassament, no el van desembassar fins que allò va passar per sobre de la presa, va provocar una forta *avalancha* que s'hauria pogut regular si quatre hores abans s'hagués anat desembassant.» Una carretera, la carretera que va a Mas Traver, diu: «està construïda abocant terres damunt la llera sense fixar els talussos i ara l'aigua se l'ha endut; un passeig fluvial construït per l'Ajuntament, amb el vist-i-plau de l'Administració, abocant terres sobre la llera del riu, estretint la llera i evidentment fent que part del passeig hagi sortit afectat.» El pont de la carretera 246, que he dit, diu: «té cinc forats»; tenia cinc forats, però dos estan ocupats perquè es va haver de fer un passeig, un passeig que tapava una part important d'aquests dos forats, llavors vol dir que ja havien deixat tres forats només dels cinc que tenia; l'aigua passa per dalt, s'enduu part de la carretera i tots els problemes que coneixem, etcètera.

Això és una anàlisi de recerca de responsabilitats, i això és el que volia jo que em digués: quines responsabilitats s'han iniciat en totes les obres públiques o privades que han estat afectades, per veure si realment són imponderables o si és alguna culpa de l'Administració o dels propietaris, i que el que no podem fer és donar diners a aquells que han fet les coses malament perquè les segueixin fent malament i que d'aquí a uns anys tornem a fer el que no s'hauria d'haver fet, és a dir lamentar-nos dels danys que s'han produït.

I acabo, perquè el temps..., ja em marca la llum roja, dient-li que el tema de les subvencions, el tema de les subvencions..., m'ha dit que hi ha subvencions, però jo també he sentit alguna cosa de la picaresca de les subvencions, que vostè coneixerà, com a Administració. Hi ha ajuntaments que han dit: «Escolta, tira per del braç, i si podem col·locar algunes obres que no ho són i ens entren pel tema dels aiguats, doncs, benvingudes siguin», és a dir, potser d'aquestes subvencions, se'n beneficiarà qui menys necessitat en té o menys justificació té per a beneficiar-se'n. Quin control tindrem de les subvencions, perquè realment vagin a qui han d'anar i que no sigui un cúmul de despropòsits? Jo crec que això és necessari.

Per altra banda, reitero: crec que zones deprimides, com especialment el Priorat i el Baix Camp, tota la zona d'ave llaners, que ha estat afectada, Alforja i tota la zona del costat, no necessiten mesures de caràcter general, necessiten mesures de caràcter específic. El Priorat, el municipi de Porrera està assolat; el municipi de Marçà; el municipi de Masroig, són municipis d'agricultura difícil, és una zona molt pendent i que l'aiguat extraordinari ha fet molt de dany als pagesos. Si allà els pagesos sobreviuen malament, qualsevol

demana ja en aquests moments indemnitzacions, és a dir que els subvencionin interessos de les inversions que ha de fer; no hi ha ganes de fer interessos, el que hi ha són ganes d'anar-se'n de la seva localitat i de la seva comarca i buscar un mitjà de vida a un altre lloc. Crec que s'haurien de contemplar específicament ajuts.

I el que li voldria és llegir un cas que crec que és de model de claredat i d'eficàcia en concessió de subvencions. En aquesta ordre d'Agricultura diu: «Les subvencions consistiran que en el cas que els danys siguin inferiors al 70% dels elements productius de l'explotació, la subvenció serà fins a un màxim del 50% de la quantitat que resulti de restar de l'import de la valoració aprovada pels elements a reposar, el 20% del valor total d'aquests elements quan es tracti de zones desfavorides o del 30% a la resta del territori.» Jo no sé si ho ha entès, jo no ho he entès, i ara, a un pagès, com li farem entendre això? El 70%, el 50%, el 20% i el 30%, surt en una ordre; què ha d'entendre el pagès? És a dir: «Escolta, és que m'ho feu difícil perquè em feu perdre les ganes de continuar treballant».

Vull dir, en el cas de l'agricultura, i en el cas de les zones desfavorides, el que entenc és que fan falta —de la manera que diu la Taula per a la sequera constituïda allà, i que hi van afegir «de la sequera, del medi ambient i dels aiguats»— ajuts directes per redreçar no l'economia, sinó la vida, en unes zones que per si són prou dures com perquè encara els ho estiguem fent més dur, havent de buscar advocats o economistes per interpretar aquestes «clares» ordres del Departament d'Agricultura.

En definitiva, el que voldríem és: control de les subvencions, anàlisi de responsabilitat, presa d'accions en el sentit d'evitar o corregir les irregularitats que s'han detectat, i evitar fets com aquest de Camarasa, que, amb la connivència de l'Administració, i amb la voluntat específica d'afavorir determinades persones, arriben a demostrar, o a intentar demostrar, el que la naturalesa demostra que no és cert.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El senyor conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, penso que, de la seva exposició final, el que diuen..., mesures de futur, no? Mesures de futur, mesures de control, responsabilitat, que no hi hagi picaresca i explicació, claredat en les mesures.

Jo li voldria dir que, evidentment, un dels aspectes que s'ha de fer és actualitzar, igual que aquell programa del 83 va ser fet després d'unes pluges extraordinàries el 82, penso que és moment, després d'aquests negaments i d'aquestes pluges extraordinàries del 94, doncs, d'actualitzar, també, amb tota la informació que sens dubte els municipis poden aportar, actualitzar aquell pla de punts negres del 83.

Identificar, també, i veure la normativa de les zones qualificades urbanísticament, susceptibles d'inundació. D'aquells punts negres encara en queden per solucionar, però —li ho repeteixo, li ho he dit abans— penso que del que hem de ser

conscients és que ha de ser dintre de les nostres possibilitats. Dintre de les nostres possibilitats, que no deixant de banda, evidentment, no deixant de banda —hi comptem—, doncs, els ajuts que es puguin produir, també, i per això hi ha un conveni ja signat el 85, que ha anat fent possible tota una sèrie d'actuacions. Dic que no deixem de banda demanar també ajut al Govern central i, evidentment, a la Unió Europea: sembla ser que per a Itàlia ara s'hi abocaran; segurament són molt més fortes les pluges d'Itàlia, però tampoc rebutgem anar, acudir en aquests recursos.

I jo li voldria comentar, perquè abans no me n'he recordat, de poder-li respondre, que la xarxa aquella SAIH estarà en funcionament en sis mesos. O sigui, està ja molt avançada en la seva instal·lació, i penso que serà un ajut important del que abans vostè deia de previsió.

Quant a la prevenció, i quant a les actuacions a fer, i quant a les inversions, jo li estalvio tot el llistat d'actuacions que es pensa fer. No deixaria de dir que la part final del Francolí s'ha de resoldre: s'ha de resoldre donant-li una sortida més directa, evidentment, i jo, des d'un punt de vista ambiental, jo ja he dit que..., jo demanaria que no es tanqués l'actual sortida a la platja, perquè aquell és un espai natural que val la pena conservar.

Però deixo de banda totes aquestes relacions d'actuacions. Jo sí que li voldria dir que, responsabilitats, quan els aspectes, doncs, siguin..., desbordin el normal, el natural, perquè sigui catastròfic..., és jurídicament, segurament, difícil, sobretot si està declarat com a catastròfic, doncs, de poder demanar algun tipus d'aquesta responsabilitat que vostè diu, sens perjudici que aquelles actuacions que s'hagin fet sense permís municipal, o que s'hagin fet fora de tota normativa..., home, evidentment, doncs, que aquestes entrarien dintre d'aquest camp.

Jo el que sí que li vull assegurar és que el Govern de la Generalitat té una voluntat total de control d'aquestes subvencions, i estic segur que aquestes possibilitats, doncs, de picaresca, no hi seran. I que sí que és difícil aquesta lectura que vostè deia d'aquesta norma d'Agricultura, però també era difícil una de similar quan hi va haver incendis, i estic convençut —i vostè ho sap perfectament— que tots els pàgessos que s'hi han hagut d'acollir han estat informats, han estat assessorats, pels mateixos tècnics del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Jo, per finalitzar, senyor president, senyor diputat, penso que l'home és l'únic ésser que és conscient de les seves limitacions. Potser dir, doncs, que som capaços de «domenyar», de dominar la natura, és molt difícil: hem de ser conscients d'aquestes limitacions. Però no hi ha dubte que amb les previsions que s'estan fent, igual que podem dir que les inundacions, o que les pluges del 62, enguany, amb uns cabals iguals, en el Ter..., perdó, en el Besòs i en el Llobregat, no han produït els estralls que van produir, sí que també podem dir que a mesura que anem acoblant-nos en aquesta programació, en aquest pla, i amb l'ajut de tots —i també, sobretot, dels ajuntaments—, estic segur que, d'aquí a deu anys, els estralls que puguin produir aquestes pluges..., que, ho re-

peteixo, són extraordinàries, són extraordinàries, i no està a l'abast dels estats —ni d'Itàlia ni de França ni, en aquest cas, del Govern de Catalunya, doncs— poder solucionar el 100%, però sí que podem dir que unes futures riuades, unes futures pluges, seran cada vegada menys flagellants per al territori.

Simplement apellar a la comprensió, a la solidaritat. També al Parlament, igual que als ciutadans, quan això es produeix a la realitat, hi ha aquesta comprensió i aquesta solidaritat per unes situacions extraordinàries.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre l'article 22, concepte 226,
«Despeses diverses», del Pressupost
de la Generalitat**

La interpellació que constituïa el punt sisè de l'ordre del dia ha estat retirada.

**Interpel·lació al Consell Executiu sobre
la política d'informació institucional
de la Generalitat**

Passem, doncs, al punt setè, que és interpellació sobre la política d'informació institucional de la Generalitat, presentada pel diputat senyor Puigcercós, que té la paraula per exposar la interpellació.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta interpellació neix, bàsicament, fruit de la sorpresa que aquest diputat, membres del seu Grup i suposo que una bona pila de catalans varen tenir, la sorpresa que varen tenir, quan un bon dia, asseguts davant del televisor, varen poder veure, en un *Telenotícies*, un dels informatius de la cadena pública de la Televisió catalana, que es qualificava d'«escàndol» el fet dels publireportatges que el senyor Berlusconi, Silvio Berlusconi, president de la República italiana, havia fet sota el títol de *Fatto* —fet, en aquest cas, voldria dir— per al compliment de les seves promeses electorals durant la campanya.

Dic que resulta sorprenent perquè en aquells moments era perplexitat la que teníem molts catalans i catalanes davant del televisor d'entendre que, des de la cadena pública catalana, es pogués qualificar d'«escàndol» el fet que el president de la República italiana, senyor Berlusconi, utilitzés la RAI per explicar la seva obra de govern en uns publireportatges de dos a tres minuts de durada.

I ho diem perquè no entenem que es pugui qualificar d'«escàndol» el senyor Berlusconi quan el senyor Berlusconi, al costat de la dinàmica que porta el Govern de la Generalitat en aquest àmbit, en l'àmbit de la publicitat institucional, la propaganda institucional, podríem dir ben bé que el senyor Berlusconi és un escolanet o, en aquest cas,

és un simple aprenent de la propaganda que s'està portant des d'aquest país, Catalunya. Posats a Itàlia, hauríem de dir que aquesta notícia, explicada per la televisió pública de Catalunya, no deixa de suggerir una situació més digna de Fellini que una situació democràtica.

Tot això, nosaltres, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, ho inscrivim en aquests gairebé més de dos anys que s'està debatent un debat públic sobre la corrupció en les més altes esferes del poder polític i econòmic, que és el principal tema, ho repetim, dels mitjans de comunicació, de les converses de carrer, és a dir, de l'opinió pública en general.

Apareix, doncs, una necessitat vital de regenerar les relacions entre els representants i els representats, ja que situacions i casos com els que des d'aquest mateix hemicicle s'han denunciat provoquen la desconfiança en els segons, és a dir, en els ciutadans vers els representants. L'adulteració de la democràcia ve de lluny, no és un problema ni català ni d'aquest moment: és un problema general. La prevaricació, l'apropiació de fons públics són actituds d'aquelles que no ajuden a millorar les cotes de participació ciutadana en les decisions generals. Som tots els que l'endemà dels comicis, l'endemà de les diferents eleccions, ens queixem de la poca participació. Però garantir els mecanismes de pluralitat i transparència, que són bàsics en la legitimació de l'elecció democràtica, és necessari en tot govern.

Hi ha, però, una altra adulteració del sistema representatiu: fórmules polítiques, maneres de manipular l'opinió dels ciutadans cap a una opinió política concreta, amb fons públics. I aquest és el problema. Nosaltres podem entendre que la propaganda política, des del punt de vista del finançament de fons privats, sempre legítims —aquest és un altre debat que no ens ocupa avui—, entenem que és lícita i legítima per part de qualsevol opció política; nosaltres entenem que el problema és quan aquesta propaganda política es fa amb fons públics, amb fons pagats per tots els ciutadans, fons que surten dels pressupostos, en aquest cas de la Generalitat, o en altres casos pressupostos generals de l'Estat, o en altres casos de pressupostos municipals.

O l'altra cara de la moneda, és a dir que un partit es beneficiï dels recursos públics i dels mitjans de comunicació públics per fer prevaler la seva opinió per sobre de les altres opinions negant el dret a la lliure divulgació d'idees.

El motiu, doncs, d'aquesta interpellació respon a la percepció d'una gran part de la societat catalana, i també en aquest cas ens n'hem fet ressò el Grup d'ERC, i es recull en aquesta iniciativa. Diem, doncs, que determinades polítiques —gestos, fets i, sobretot, campanyes— perverteixen el sentit de la pluralitat, la diversitat d'idees i, sobretot, confonen la institució de la Generalitat de Catalunya amb un partit, en aquest cas amb una coalició, que avui, i de forma definida —no indefinida, de forma definida—, comanden les institucions i tenen majoria, en aquest cas, a la cambra legislativa catalana.

Una confusió que a voltes porta aquesta coalició a suplantar la institució, i la institució a la coalició, indistinta-

ment. Aquesta pràctica sistemàtica té diferents perfils, des de l'augment desmesurat d'inauguracions i actes oficials per part dels diferents departaments en períodes preelectorals –i, allò més greu, en plena campanya electoral– fins a campanyes abrumadores d'anuncis per televisió, ràdio i premsa escrita, que bé expliquen a tot color l'obra del Govern, o anuncis per aixecar la moral col·lectiva del tipus «Anirem endavant», revistes o publireportatges com els famosos «Passem comptes», que apareixen sistemàticament quan les eleccions estan ja anunciades, en plena campanya electoral, o ja parlar de la utilització que s'està fent pel Grup de la majoria de diferents consellers en les seves visites comarcals per recolzar candidatures municipals de Convergència i Unió, que moltes vegades estan a l'oposició i moltes vegades aquestes visites no passen ni pel mateix ajuntament ni la visita preceptiva que toca a l'alcalde.

Exemples i casos, els sabem. Creiem que és greu i lamentable que un conseller de la Generalitat, que no se sap ben bé en quina funció està, si com a conseller, si com a diputat o si com a representant d'un partit polític, visiti un municipi, faci una roda de premsa al costat, al costat, dels regidors de l'oposició, o de la candidatura de l'oposició, i no passi ni a saludar ni faci la visita preceptiva, en aquest cas, a l'alcalde del municipi, que és el representant de tots els ciutadans d'aquell municipi.

Una pràctica, com hem dit al principi, que tendeix a confondre partit i govern, i que repercuteix molt en l'adulteració d'un sistema representatiu que avui té prou nafres, té prou llagues, amb els casos de corrupció que tenim damunt la taula i que –ho he dit abans, ja– es varen denunciar sistemàticament des d'aquest hemicicle, des d'altres hemicicles o des dels mitjans de comunicació. Una pràctica que moltes vegades tendeix, de forma conscient i premeditada, a anul·lar l'opinió dels altres, o simplement a silenciar-los; una pràctica que tendeix sistemàticament a finançar amb fons públics, a costa del pressupost de la Generalitat, productes amb un clar comprador, els ciutadans de Catalunya, i un sol beneficiari, la coalició majoritària avui al Parlament de Catalunya. Aquest és un problema que des d'una perspectiva ètica és reproable: beneficiar-se de forma partidista, de forma partidària, de l'acció de govern, que, de fet, representa tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que representa, de fet, l'acció de govern, tots els membres d'aquesta cambra legislativa, entenem, doncs, que no garanteix el criteri d'indpendència.

I amb això que quedi molt clar que no volem dir que aquesta pràctica sigui única del partit que avui comanda el Govern de Catalunya –no és així–: és una pràctica que s'estén des dels ajuntaments fins al Govern de l'Estat, passant per tots els òrgans de representació política i amb capacitat executiva que té el Govern de la Generalitat. Entenem, doncs, i ho repetim, repeteixo que aquest no és ni un fenomen català ni un fenomen d'aquest moment, però aquesta és una pràctica, i tornem a dir que no és exclusiva del Govern de la Generalitat ni pretenem que s'entengui així, però és el deure de la màxima institució de Catalunya de ser capaç

d'articular un cos normatiu que preservi el Govern i la seva acció política de l'usdefruit d'un partit o de qualsevol partit. També hem de deixar clar que entenem la necessitat de tot govern de fer arribar al ciutadà la seva acció de govern: és una actitud legítima, però que cal regular, ja que, si no, confonem allò que és l'obligació moral i política d'un govern –és a dir, executar el seu programa i/o els mandats o desig-nis del poder legislatiu–, o confondre aquesta obligació amb la generositat d'un govern: no és el mateix l'obligació que té tot govern d'escometre, d'executar un programa o els desig-nis d'una cambra representativa, en aquest cas, que la generositat que pot tenir amb unes comarques o uns municipis.

Entenem, doncs, també, la necessitat que cal entendre que en un període preelectoral o electoral no s'ha d'aturar l'acció de govern: això és l'argument que s'ha donat moltes vegades des del Govern de la Generalitat, que quan s'han dit les dates d'unes eleccions, quan ja s'ha publicat quina és la data oficial d'unes eleccions, comença el període que tots entenem com a pre-campanya. I entenem que és necessari i és normal, de normalitat democràtica, que durant aquest període l'acció de govern continuï, però realment nosaltres plantejem aquí, en aquesta interpellació: és possible –i creiem que és així–, és possible una acció de govern, durant el període preelectoral i durant la campanya electoral, sense publireportatges, sense inauguracions, sense actes oficials, repetim, que continuen confonent «institució» i «partit». I ho diem perquè creiem que és possible fer acció de govern, és possible, sense aquesta confusió contínua, de cara al ciutadà, del que és exactament, en aquest moment, partit i institució.

L'Administració pública, el Govern, la Generalitat, en aquest cas, ha de servir amb objectivitat els interessos generals, ja que la publicitat constitueix avui en dia una font important de finançament dels mitjans de comunicació social. Regular i establir criteris d'objectivitat també és una necessitat peremptòria. L'adjudicació de la publicitat de forma directa o indirecta per part de l'Administració pot afectar la subsistència i lliure competència dels mitjans de comunicació social, i són aquests mitjans el substrat indispensable per a la garantia de l'accés a dits mitjans dels grups socials i polítics significatius, respectant el pluralisme social exigible en tot estat de dret. És sabut que, avui, la supervivència de molts mitjans de comunicació es deu, bàsicament, a la publicitat, i es calcula i sabem tots que en molts dels casos la meitat d'aquesta respon a publicitat inserida per les diferents vessants de l'Administració pública; un ús indegut d'aquesta pràctica ens podria portar a una adulteració lamentable i greu de la democràcia, com és el condicionament sistemàtic del que anomenem el quart poder, o també anomenada premsa independent. Per tant, es fa necessària una regulació de tota la publicitat que des del Govern, departaments, entitats autònomes, empreses públiques, s'insereix a la premsa.

Si esperem, i creiem que serà així, que la resposta del Govern ens digui quins són aquests criteris d'objectivitat, quina és aquesta regulació a l'hora d'inserir a la premsa, als mitjans de comunicació, quins criteris s'utilitzen –que els

podem entendre, els podem discutir-, i si entenem també que el Govern té una voluntat clara de no barrejar la institució de la Generalitat amb la coalició Convergència i Unió, haurem d'entendre que caldrà regular que en els períodes preelectorals, caldrà deixar ben clar que en els períodes preelectorals determinades polítiques d'inauguració d'edificis que ja estan funcionant, d'inauguració de túnels que ja fa temps que hi estan circulant els ciutadans i ciutadanes del nostre país, potser caldrà deixar-les de banda i començar a plantejar seriosament que la no-barreja de la institució i el partit polític que té majoria en aquesta cambra sigui sistemàtica. Potser si hi hagués una voluntat clara, per part del Govern, de reformular i de fer un rearmament moral de l'activitat política -i, en aquest cas, també ho podríem qualificar com una fórmula també de corrupció-, potser haurien de canviar i començarien a entendre que no s'ha de barrejar sistemàticament -ho repetim, i per acabar-, el que és la institució i el que és el partit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Joan Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, distingit senyor diputat, jo tractaré de respondre la interpellació que vostè acaba de formular, i tractaré de respondre de la manera més precisa possible, perquè entenc que en el seu parlament i en el curs de la seva exposició vostè ha plantejat i s'ha referit a aspectes diferents i molt diversos que, d'alguna manera, vostè incloïa dins d'aquesta referència de política institucional de la Generalitat. I ho ha fet, d'alguna manera, també sobre la base, diguem-ne, d'un discurs, dialècticament, en el qual vostè ha parlat de corrupcions i d'aspectes que després no m'ha semblat que corresponguessin a cap qüestió concreta a què vostè es referia.

Jo penso que vostè, el que plantejava i el que planteja -i em penso que és una qüestió que val la pena de discutir i de debatre-, és amb referència a l'ús de la publicitat dins de l'acció de govern; fonamentalment, em penso que aquesta és el que vostè es planteja, si és un ús adequat, si és un ús indegut, quines característiques té la política de publicitat que realitza el Govern de la Generalitat, i, sobre aquesta base, em penso que vostè voldria plantejar si aquesta és una forma adequada o no adequada.

Vostè es refereix molt i parla molt de la barreja que diu que es fa entre Govern i coalició o partits; ho hauríem de veure..., és a dir, aquesta referència, probablement, a qualsevol diputat o qualsevol persona li sembla, de manera immediata, per un procés automàtic, que qualsevol actuació que fa el Govern..., té la convicció que és un govern concret qui la realitza i aleshores a ell li sembla que és una propaganda de la coalició. És acció de govern, moltes vegades.

Quan vostè es refereix i vostè critica les inauguracions que es realitzen -inauguracions, per altra banda, necessàries i convenientes, perquè val la pena que les persones celebrin i

celebrem aquelles coses que havíem volgut, que havíem desitjat i per les quals paguem tots-, i si, aquestes inauguracions, no corresponen a inauguracions reals, sinó a inauguracions fictícies, perquè ja han estat inaugurades, crec que la majoria d'edat de la nostra..., de la societat catalana, ho veu, i, en tot cas, és ella que ha de fer la valoració necessària. Em sembla que és tractar-los a tots de menors de dir que s'inauguren coses que ja han estat fetes, i sembla com si això només fos un benefici per al Govern, quan, en definitiva, si fos així, representaria un element perjudicial, perquè la gent és més sàvia del que potser vostè o nosaltres ens podem imaginar.

Però jo crec que la qüestió important és precisament aquesta, és a dir: en què consisteix i quines són les línies que fan referència a la política de comunicació, de publicitat de la Generalitat, del Govern de la Generalitat? Aquesta és una qüestió a la qual jo, amb molt de gust, li vull respondre, i que intentaré resumir-li al més breument possible. És evident que cal donar a conèixer les coses que es fan; és evident que els governs han d'explicar a la ciutadania quines són les seves actuacions i com les fan i de quina manera es realitzen. Aquesta és una obligació que nosaltres tenim, és una obligació que correspon al Govern. Això es realitza també pels mitjans de comunicació: és ben cert que moltes vegades els mitjans de comunicació fan referència a actuacions de la vida corrent que fan referència al Govern, però el Govern té l'obligació d'informar la ciutadania, explicar-li què es fa en benefici de la mateixa ciutadania, perquè el Govern treballa i presta uns serveis i unes actuacions que es fan en benefici del ciutadà, que si el ciutadà no les coneix, aquestes actuacions podrien passar-li desapercebudes, i és necessari utilitzar els mitjans de què avui es disposa per a comunicar amb la ciutadania, per informar-la, per donar-li a conèixer, per referir-s'hi, fins i tot perquè, a través d'aquest procediment, és gairebé l'única forma directa per la qual ningú es pot considerar separat del que poden ser els beneficis de l'acció de govern.

Per tant, hi ha un sistema de donar a conèixer, de publicitat, que correspon a informar, a donar a conèixer a les persones aquelles actuacions que s'estan realitzant per al seu propi benefici, i si vostè examina la propaganda que fa la Generalitat vostè veurà fins a quin punt moltes d'aquestes actuacions corresponen, precisament, a aquesta finalitat.

Jo li voldria -potser perquè a mi m'és més senzill- fer una referència que vostè l'entendrà de seguida: per exemple, nosaltres, en el Departament de Cultura -jo sóc el conseller de Cultura-, efectivament, nosaltres participem en bona part d'aquest tipus de propaganda, a través de l'*Agenda cultural*, en la qual donem a conèixer a la ciutadania actuacions culturals que es realitzen, a través del teletext, que dona una àmplia informació de les actuacions culturals que es produeixen a Catalunya, a través del tele-servei *Agenda cultural*, a través del videotext, a través d'anuncis a la premsa, anuncis a la premsa moltes vegades d'actuacions de la Generalitat o actuacions culturals que realitzen tercers i que nosaltres, d'alguna manera, contribuïm i volem contribuir a

donar a conèixer. Moltes de les actuacions que es realitzen des dels departaments i des del meu mateix Departament consisteixen, fins i tot, a ajudar o a col·laborar a donar aquesta informació, alguns dels aspectes que són beneficiosos per a la ciutadania. Nosaltres ajudem molt les editorials per a la promoció dels seus llibres. Tot això correspon a aquesta voluntat, aquesta necessitat i aquesta exigència de donar a conèixer el que es fa, perquè es fa per al ciutadà i és en benefici del ciutadà que se l'informa. I em penso que en això..., aquí no hi ha..., està ben clar quin és el sentit, està ben clar quin és el significat, està clar que aquí no hi ha corrupció, està clar que això és obra de govern, està clar que, el Govern, el realitzen els membres d'una coalició, i està clar que si vostè relaciona això amb els membres de la coalició o del partit, a vostè li sembla que es fa propaganda del partit, però en realitat s'està fent, anunciant, avisant, advertint del que fa l'obra de govern.

Un altre segon aspecte: nosaltres necessitem i Catalunya necessita proporcionar a la ciutadania elements que li permetin enfortir la seva pròpia consciència ciutadana. Nosaltres volem i pensem que el Govern ha d'actuar i ha de proporcionar i ha d'incidir sobre valors cívics i culturals, com vénen a ser, per exemple, els conceptes de solidaritat, de respecte, de consciència, d'educació i també la creació d'hàbits positius. Hi ha una sèrie de campanyes amb les quals nosaltres ens proposem, precisament, millorar o explicar a la societat aquells elements que, a criteri del Govern, són hàbits positius i constitueixen valors cívics i culturals positius. Podríem considerar, dins d'aquest aspecte, dos aspectes diferents: uns, que simplement es refereixen a valors cívics, i, els altres, que es refereixen a campanyes realitzades en benefici de la mateixa ciutadania, per exemple, les campanyes en relació amb l'ús del tabac i de l'alcohol, de la seguretat viària, la higiene, la salut pública, la sida, el foment de l'esport, el foment de la participació en els consells escolars, les campanyes de sensibilització ciutadana... Totes aquelles són campanyes que es realitzen des del Govern per contribuir a donar als ciutadans..., a reforçar-los aquells aspectes de valors positius. I aquí, senyor diputat, no hi ha cap tipus de corrupció, no hi ha cap tipus de propaganda dels partits: aquí hi ha un element positiu; com també aquells aspectes d'aquells valors que contribueixen a elevar la moral del ciutadà: nosaltres n'hem fet molts i són molt importants, i el president de la Generalitat s'hi ha referit: quan, l'any 81, es passava per una crisi important, parlàvem de «Catalunya endavant», i al costat de «Catalunya endavant», s'hi afegia un valor cívic: aspectes positius de realització; el «Passem comptes», que s'explicaven i es detallaven aquelles actuacions que realitzava el Govern de la Generalitat; el «Som sis milions», amb una voluntat integradora i incorporadora de tota la ciutadania; el «Catalunya 1000 anys» que volia reforçar la consciència de la nostra identitat nacional. Aquests són aspectes que corresponen a campanyes que nosaltres entenem que el Govern ha de fer i que entenem que contribueixen a elevar la moral de la ciutadania al mateix temps que els proporcionen elements de judici per al seu propi benefici.

Hi ha un altre tipus de campanyes que són, per exemple, aquelles que fan referència a la nostra projecció exterior. És evident que Catalunya necessita i requereix ser coneguda internacionalment; i aquesta millor coneixença és en benefici de molts aspectes, no només del nostre aspecte nacional, sinó també que té beneficis indirectes i fonamentals per a nosaltres, que és un millor coneixement de la nostra indústria, dels nostres productes comercials, de les nostres capacitats de turisme; és a dir, la projecció exterior, la propaganda que es fa en benefici exterior per donar un millor coneixement de la realitat de Catalunya és, per nosaltres, un motiu important d'actuació i ho ha sigut i moltes vegades hi ha hagut molta gent que ens ho ha criticat, però puc assegurar-li que ho seguirem essent. Aquí, senyor diputat, no hi ha corrupció, és una voluntat política, decidida de col·locar i de fer conèixer Catalunya universalment.

Després, per exemple, nosaltres necessitàvem –i seguim necessitant– que un govern com el de la Generalitat, inexistent durant tants anys, fos conegut i apreciat per la ciutadania. Per tant, aquest desig i aquesta voluntat de fer que el Govern de Catalunya sigui el govern de tots els catalans i donar-los el coneixement i donar-los el sentit i el significat d'això, això va formar part –i cada vegada ho és menys–, però va formar part d'una política de propaganda que jo crec que va ser eficaç; i no ens referíem a cap aspecte de partit, ens referíem purament a l'actuació de la Generalitat. I, finalment, em referia a aquelles campanyes que tenen com a sentit fer un balanç públic –i abans m'hi referia–, aquesta del «Passem comptes» i aquells aspectes amb què es proporciona a la ciutadania una opinió i un criteri per tal que es pugui emetre un judici i pugui conèixer quina és l'actuació de la Generalitat i participar en la vida pública amb millor coneixement de causa.

Aquests són els criteris que ens mouen, aquests són els cinc aspectes que regeixen l'actuació i les campanyes que s'han realitzat des de la Generalitat que, per altra banda, constitueixen –i cal que vostè ho sàpiga– un percentatge molt petit en relació amb el pressupost de la mateixa Generalitat, que pensem que són indispensables i que, per altra banda, el que sí que li puc confirmar –i em penso que vostè ho podrà comprovar– com, en els períodes electorals, aquestes campanyes desapareixen del nostre plantejament, com aquesta actuació ha sigut autoregulada per la mateixa disciplina que ens hem imposat i com ningú no pot dir que, en èpoques immediatament preelectorals i, evidentment, ni directament electorals, hi ha hagut cap tipus d'actuació propagandística en aquest sentit.

Jo sento, senyor diputat, que vostè interpreti que cada vegada que veu una qüestió, una informació en relació amb una actuació de la Generalitat, vostè consideri que és una propaganda dels partits que regeixen la Generalitat. Jo, després, en tot cas, li podré mostrar una sèrie..., li podré ensenyar una sèrie d'elements, d'anuncis, que jo posaré a la disposició de la cambra, perquè puguin veure quina és la realitat sobre la qual nosaltres, el Govern està actuant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Puigcercós té cinc minuts per formular rèplica.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, he escoltat atentament la seva resposta, però entenc que hi ha una sèrie de fets que no es corresponen amb la interpellació que hem fet, si perquè –allò que diuen– no ens hem explicat bé o no ens han entès bé. Una cosa ha de quedar clara: nosaltres no estem en contra i no estem parlant d'aquella publicitat que intenta prevenir, que són campanyes de prevenció, campanyes informatives, campanyes divulgatives per a problemàtiques com la del tabac, l'alcoholèmia, el risc laboral o altres aspectes com els que poden afectar la seguretat al camp en el tema dels incendis. No estem parlant d'aquesta propaganda, estem parlant –i vostè també ho ha dit– d'una cosa molt clara, que vostè mateix ho ha dit: política de propaganda. Vostè ho ha dit i veurem al llibre de sessions com queda reflectit; vostè ja ha parlat de política de propaganda. Ni vostè ha pogut evitar aquesta assimilació d'aquests dos mots.

Per cert, el que també ens agradaria saber és quin departament s'ocupa d'aquesta política de propaganda, aquesta política que nosaltres hem qualificat reiteradament com l'agitació i propaganda del règim. Ens agradaria saber-ho, perquè, de debò, sí que entenem que hi ha aspectes, hi ha matisos, que són blasmables i criticables. Només hem de recordar –i ho hem dit també en la interpellació prèvia– el fet que sistemàticament un mitjà de comunicació de Barcelona va tenir –un diari–, va tenir un incert, va tenir un excés de publicitat per part del seu Govern i estem parlant d'*El Observador* –i estic segur que per part del seu Departament això no es veia amb bons ulls perquè tots sabíem que era un mitjà de comunicació fet en llengua espanyola–, però podríem entendre que va haver-hi un excés, una saturació de propaganda del Govern de la Generalitat en aquest mitjà de comunicació. I, curioses coincidències –ai las! que diria algú–, ens hem trobat ara, amb declaracions d'un dels presidents de Grand Tibidabo, que també el senyor De la Rosa havia invertit 200, més de 200 milions de pessetes en aquest mitjà de comunicació dit *El Observador* que, tots sabem que va tenir una mort ràpida i trista, i en aquells moments s'hi va fondre una part important de les despeses de propaganda i de publicitat institucional del Govern de la Generalitat.

Però no és només la propaganda escrita o la gràfica, els publireportatges o els «passem comptes» que nosaltres blasmem en aquesta interpellació; és també propaganda del Govern de la Generalitat que el dia de reflexió, el dia de reflexió de les eleccions europees, les eleccions al Parlament de Catalunya, el president de la Generalitat de Catalunya, el representant del Govern, inaugurés el consell comarcal del Baix Camp. A això ens referim, no ens referim a altra cosa. Ja ho entenem, ja estem d'acord amb la política d'inauguracions, ja se n'han de fer, d'inauguracions. Com ha dit molt bé vostè, ho celebra tothom, i és un motiu de joia de tots els ciutadans i ciutadanes. Però el dia de reflexió de les eleccions europees el president de la Generalitat ha d'inaugurar el consell comarcal del Baix Camp? Ens sembla a nosaltres

que aquest és un tema que, si més no, és greu, perquè aquí sí que és quan allò que dèiem, la confusió sistemàtica de la institució. És a dir, el dia que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya han de reflexionar sobre un fet, emetre un vot, una decisió absolutament lliure, personal i particular i no transferible, aquell dia la Generalitat a cop de televisió, a cop de mitjans de comunicació, està inaugurant el consell comarcal del Baix Camp. O altres casos; recordem, per exemple, la Biblioteca Municipal de Cervera, que es va inaugurar tres vegades, previ període electoral de les eleccions al Parlament de Catalunya. O en trobarem d'altres; possiblement estem fent així casos d'exemple: a Banyoles, compareixença de tres consellers sense que ni el mateix alcalde del municipi de Banyoles se n'assabentés per potenciar la candidatura de l'oposició al senyor Solana, alcalde de Banyoles. O altres casos que podríem trobar també... En aquests moments s'està preparant el congrés de Catalunya Jove 95, que caurà, curiosament, en període preelectoral de les eleccions al Parlament de Catalunya.

Aquesta és la política que tant gràfica, com de gestos, com de persones, nosaltres critiquem. Entenem que és necessari –i això no ho diem ni per una actitud de censura ni res–, entenem que és necessari inaugurar, commemorar casos, però tampoc altres casos com és el de l'eix transversal, que es va inaugurant tram per tram; si tots sabem la capacitat quilomètrica i la llargada quilomètrica de l'eix transversal, podrem arribar a moltes inauguracions, senyor Guitart. S'ha anat inaugurant tram per tram. Aquesta és la política que nosaltres blasmem. I ja diem, i que quedi clar i que quedi escrit, que nosaltres estem d'acord que s'han de fer inauguracions, que s'han de fer celebracions. Però amb el que no estem tan d'acord és a utilitzar aquestes inauguracions en període preelectoral o ja en plena campanya electoral. Només hauríem de repassar les hemeroteques per veure –i només hauríem de veure sistemàticament la televisió pública catalana–..., com podríem veure que hi havia dues notícies durant els períodes electorals: el que són les inauguracions del Govern i el que és la campanya electoral pròpiament dita.

I entenem que aquestes, això, s'hauria de regular pel bé del Govern i pel bé de la credibilitat de les institucions amb els ciutadans del país. Entenem que fóra necessari un sistema de regulació que durant el període de pre-campanya, el que és des de la convocatòria d'eleccions fins a l'execució d'aquestes, no es pogués fer cap tipus de propaganda institucional. I això no atura –i això no atura–, de cap de les maneres, l'execució de govern o l'obra de govern, com vostès diuen. Això no ho atura; es poden fer les inauguracions en altres períodes.

Una altra excusa que s'ha donat sistemàticament en aquest afer és que cada any hi ha eleccions. Escolti, el període preelectoral pot ser tot l'any, però des de la convocatòria d'eleccions fins a la materialització d'aquestes no hi ha ni tres mesos moltes vegades. Per tant, entenem que sí que és una fórmula, senyor Guitart; és una fórmula de corrupció perquè en aquests moments s'utilitza l'aparador, s'utilitza la

infraestructura, s'utilitzen els equipaments que ofereix l'Administració catalana, que és de tots els ciutadans de Catalunya, que és d'aquesta cambra i que emana d'aquesta cambra, en benefici moltes vegades d'inclinar, de declinar el vot de certs ciutadans cap a una opció que és la que fa les coses. I, evidentment, ja ho entenem que les fa perquè hi ha un govern que les fa, o no les fa, perquè hi ha un govern que li dóna..., hi ha un Grup majoritari que li dóna suport en aquesta cambra; però les coses es poden separar més nítidament i creiem que fóra un error.

Dit d'una altra manera: el senyor Berlusconi –per acabar–, president del Govern italià, president del Govern italià –el de la República és el senyor Scalfaro–, president del Govern italià, ha tingut un contrapoder: l'*ombudsman*, el defensor del televident, va prohibir el publireportatge. Podem dir que, malgrat la sensació que tenim moltes vegades, per mitjans de comunicació, que Itàlia és un desgavell, si més no, els televidents italians tenen algú que els defensa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, em temo molt que vostè no m'ha sentit prou bé; m'ho ha semblat quan parlava que es distreia massa, però ara ho hem pogut comprovar. Com que vostè m'ho ha dit, jo li haig de...

En primer lloc, jo celebro que vostè digui que comunicar les coses, que fer propaganda és necessari; ho celebro perquè és el que jo precisament li estava dient; és a dir, una política de comunicació, una política d'informació, una política de propagació de les coses perquè beneficien –i el mateix ciutadà se n'ha d'assabentar–, aquesta és una política adequada, i els governs l'han de fer perquè, si no, el ciutadà no s'assabenta de les coses que ell podria utilitzar, de les quals ell es podria beneficiar. I aquesta política de comunicació és una política necessària i imprescindible per part de tots els governs.

Vostè diu: com s'articula? Doncs, miri, precisament fa..., abans era de cada departament que ho realitzava, fa poc s'ha creat precisament una Secretaria General de Comunicació, que té a veure amb aquesta qüestió, amb aquesta necessitat que tenen els governs d'explicar el que fan en benefici de la mateixa ciutadania.

Jo el que crec, senyor diputat –i vostè em perdoni–..., vostè es posa nerviós cada vegada que sembla que s'inaugura una cosa o cada vegada que sembla que es fa un anunci. No es posi nerviós perquè no és vostè que s'ha de posar nerviós, és la gent que l'ha d'interessar o que l'ha de rebutjar. I a nosaltres cada vegada ens demanen més que els informem de les coses que necessiten conèixer, perquè, si no, no se n'assabenten. I vostè diu: «és que fan propaganda del seu partit», diu: «és que inauguren l'eix transversal tram a tram». Vostè, senyor diputat, segurament no deu beneficiar-se de l'eix transversal, però si estigués en alguns dels trams que s'inauguren, sí que voldria celebrar-ho, perquè ho agrai-

ria i estaria molt content perquè és un eix i era un tram que feia molt temps que necessitaven. És clar, senyor diputat, que una carretera s'organitza en els trams que es realitza quan aquest afecta poblacions concretes. I això, senyor diputat, val la pena fer-ho perquè és la mateixa ciutadania que ho vol i la mateixa ciutadania que ho demana. I aquesta manera de festejar, aquesta manera de celebrar el que representa un benefici col·lectiu, aquesta és una actuació positiva i necessària perquè nosaltres necessitem que les persones puguin conèixer i puguin beneficiar-se i puguin sentir-se satisfetes del bon ús que es dóna als seus impostos.

Vostè, senyor diputat, em diu: «escolti, és que no hi haurien d'haver campanyes electorals en períodes preelectorals», i després vostè m'explica des de la convocatòria de les eleccions fins que hi han les eleccions. Però vostè, senyor diputat, sap que cada any, excepte un, hi ha unes eleccions i que algunes..., la convocatòria de les eleccions municipals ja està feta; és a dir, tothom sap, des de fa mesos, quan es realitzaran aquestes eleccions i, per tant, el que vostè proposaria seria pràcticament la supressió de qualsevol informació a la ciutadania, de qualsevol aspecte perquè sempre consideraria que estem en fase preelectoral. El que està ben regulat, precisament, i per llei és tot aquell aspecte de propaganda i actes de campanya electoral en període electoral; això hi ha una llei orgànica que ho precisa i que ho determina, la qual nosaltres estem obligats al seu compliment.

I després, senyor diputat, quan vostè m'explica, com a cas, diguem-ne, extraordinari del que va succeir, m'explica que un dia de la campanya electoral es va inaugurar el consell comarcal del Baix Camp i vostè diu: «escolti, com pot ser?» Home, jo tinc la impressió, senyor diputat, que la inauguració de l'edifici del Consell Comarcal és una cosa que, per les seves pròpies característiques, no representa precisament un element d'aquells que la gent poden considerar d'extraordinària propaganda; és un edifici, el del Consell Comarcal, és un element d'ús, és un element de treball, i no crec que ningú pugui imaginar que això representa un element de propaganda com podria ser una altra cosa.

Jo crec, senyor diputat, que abans de parlar i abans d'utilitzar paraules com vostè utilitza, de «corrupció», crec que valdria la pena que se les pensés, i que hi reflexionés, perquè aquesta és una situació, són paraules que es llancen des d'una tribuna i després sembla que aquí..., i no hi ha elements que d'alguna manera ho justifiquin. I es va creant a tot arreu un ambient que no convé, perquè no és veritat, perquè és innecessari i perquè és incorrecte de fer-ho.

En tot cas, vostè pot estar d'acord amb la política que es realitza en relació amb la comunicació que fa la Generalitat de les seves actuacions, però aquesta és una cosa explicable i precisament perquè és molt pública i perquè es fa així, i perquè apareix a la visió de tothom, pot ser especialment comentada i, en tot cas, criticada. Aquesta és una tasca de l'oposició, però que tota aquesta quantitat d'informació que es dóna, i d'elements positius, es digui que això correspon a una propaganda dels partits, jo crec, senyor diputat, que això ni és acceptable ni és correcte que es faci.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Fins a les cinc... (*El Sr. Puigcercós demana per parlar.*) Sí. El senyor Puigcercós?

El Sr. PUIGCERCÓS: És per fer una apreciació, que jo voldria que constés d'aquesta forma clara: nosaltres, en cap moment hem dit que hi hagués una activitat corrupta; hem dit que hi havia activitats que podien induir a adulterar les fórmules de representació, i d'aquí es podria desprendre, en un moment donat, que algú pogués interpretar que eren un model de corrupció. Senzillament era això. Gràcies, president.

El Sr. PRESIDENT: Queda fet l'aclariment.

Doncs, fins a les cinc hores d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(*És un quart de tres de la tarda i un minut.*)

La sessió es reprèn a les cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de la dona a Catalunya

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la dona a Catalunya, presentada per la diputada senyora Rosa Vandellòs. Té la paraula.

La Sra. VANDELLÒS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el temps transcorregut des de la presentació d'aquesta interpellació i el debat avui mateix d'aquesta no ha estat un període suficient perquè aquest Govern presentés el segon pla d'actuació. Per això l'enunciat d'aquesta interpellació no ha perdut el seu sentit, i molt menys el seu contingut.

És de compliment, doncs, que comenci a parlar sobre aquest famós pla i, a falta d'aquesta informació, ho hagi de fer a partir de la que figura en el *Diario de Sesiones de las Cortes Generales*, corresponent a la Comisión Mixta de los Derechos de la Mujer, celebrada el passat dia 16 de març, amb la compareixença de la senyora Llorach, i en la qual va donar informació tant del resultat del primer pla com del contingut del segon.

Lamentem —i crec que és natural fer-ho— que el Govern de la Generalitat hagi donat comptes a Madrid abans que a Catalunya sobre aquesta iniciativa, i amb més raó si tenim en compte que aquest tema ha estat debatut en diverses oca-

sions en aquesta cambra, amb un seguit de reclamacions per part de l'oposició i un seguit de compromisos per part del Govern incomplets fins ara. I, sense anar més lluny, recordar el que va prendre vostè mateix, senyor conseller, el dia 30 de juny del 93, en resposta a una interpellació d'aquesta diputada sobre el mateix tema.

Miri, comprenc que de vegades els compromisos, per circumstàncies, no es realitzin dintre els marges estipulats; aleshores, cal un mínim de confiança i esperar el moment. Però en aquest cas han passat dos anys, i ja no és un incompliment: és un menyspreu sistemàtic. I he de confessar-li que ens dol molt aquest comportament.

Un cop feta la introducció i per situar-nos, penso seguir la meua intervenció parlant sobre aquest pla i acabar la mateixa fent un repàs succint —donat que el temps no dona per a més— sobre el funcionament i la tasca que duu a terme l'Institut Català de la Dona.

Una primera visió de l'estudi sobre el grau de desenvolupament del primer pla d'actuació ens ha donat la impressió que més d'una avaluació comprèn un llistat d'activitats de moltes de les mesures que es contemplen però que en el fons no avaluen res en concret. A més, cal tenir en compte aquelles actuacions en les quals l'activitat ha estat minsa.

Prenc com a exemple les actuacions 13 i 12, que respectivament parlen sobre les mesures fiscals entorn de la pensió alimentària i sobre els fons de garantia de pensions, dues mesures que es veu que només es poden solucionar a través del Govern de l'Estat, i, com que aquest diu que no té diners, doncs, ja no cal fer res més al respecte. Han pensat en algun moment a tractar de solucionar des d'aquí aquests problemes? Existeix algun recull de quins són els casos que es presenten a Catalunya sobre l'impagament de pensions? Es coneix veritablement la realitat? És que aquest Govern no pot crear una prestació o subvenció emmarcada en el sistema de serveis socials que atengui aquestes necessitats? Seria bo que fessin una ullada al Projecte de llei elaborat per l'Institut Basc de la Dona sobre el cas concret dels impagaments de les pensions i adreçat no a tots els casos, sinó només a aquells en què la situació de la dona sigui de pobresa. I l'actuació cinquena sobre l'assetjament sexual? Per a quan l'estudi sobre la incidència en aquest camp? Segons paraules del conseller de Treball, es troben encara en fase de realització, donat que la recança a manifestar aquests fets per part de les dones presenta una dificultat que creiem que es podria anar llimant amb una informació més directa, punyent i efectiva.

La filosofia de fons és que vostès no estan convençuts del que fan, i el que fan no respon a un plantejament d'efectivitat, racionalitat i d'universalitat, entès en el sentit d'arribar amb els programes d'actuacions a tots els sectors socials de Catalunya. Com es pot saber el resultat del programa Igualtat d'oportunitats nois i noies, curs de sensibilització, dirigit pel Departament d'Ensenyament al professorat primari i secundari, si no existeix cap mena d'informe d'evolució al respecte? Un programa que, per cert, es va realitzar l'any 92

a un grup molt reduït de professionals, concretament setanta, en un espai territorial concentrat a Barcelona i l'Hospitalet i que, malgrat la bona acollida que va tenir no s'ha repetit fins al moment aquesta experiència.

I els cursos de formació ocupacional? És cert que el ventall de possibilitats professionals ha augmentat, però si ho ha fet ha estat gràcies a l'esforç de totes les administracions, també la central, i per l'impuls dels programes europeus com per exemple el NOW. Per això el seguiment posterior de cada una de les persones que han participat en aquests cursos..., tenen veritablement aquestes dones una formació mínimament bàsica per a entrar, o si més no retornar, al món laboral? Tenen ofertes en la majoria d'aquests camps professionals?

Voldria comentar només, com a anècdota, el fet que enguany aquests cursos, malgrat l'oferta inicial de l'Institut Català de la Dona, hagin estat quasi nuls a la província de Tarragona. El temps d'intervenció limita el comentari sobre altres casos, però serien tan evidents com aquests en la forma que es plantegen les coses; per això caldria llegir els continguts d'aquest segon pla d'actuació, i de nou els remeto al *Diario de Sesiones del Congreso*. Però els dubtes ens assalten, no coneixem encara cada una de les actuacions, però de ben segur que poc es diferencien de les contemplades en el primer pla.

De totes maneres, deixem sobre la taula la possibilitat que, un cop conegut de forma exhaustiva el seu contingut, poguéssim fer-ne una crítica. Per això vull des d'aquí recordar-li a la presidenta de la Comissió, senyora Neras, el prec que ens en faci arribar a cada grup parlamentari un exemplar per facilitar la seva discussió molt abans del dia 2 de desembre, data de la compareixença de la senyora Llorach davant de la Comissió. Crec, senzillament, que tenir en compte aquesta demanda ens ajudaria a recuperar una credibilitat institucional prou escapçada fins ara.

La filosofia de fons a la qual em referia abans cau de ple en el conjunt de funcionament de l'Institut Català de la Dona, donat que és el punt central de totes aquestes actuacions envers les polítiques d'igualtat; un organisme autònom que practica molt més la política d'aparador que el fer dia a dia. I, com a exemple, em remeto a la memòria de l'any 90, que ens parla de les cases d'acollida donant com a realització, entre d'altres, la de Santa Coloma de Gramenet, encara que a hores d'ara no s'ha dut a terme, malgrat els compromisos d'obertura fets, en aquest cas per part del conseller de Benestar Social. En un altre nivell es podria situar el funcionament de la casa-acollida de Tarragona, la qual es troba sota mínim de rendiment degut a una deficient gestió directiva, i sobre la qual pensem també parlar amb més profunditat.

Però la implantació territorial tampoc és el seu fort. Caldria haver fet una veritable coordinació per conèixer la realitat plural de Catalunya, la de les ciutats i la del camp, a través de les administracions locals i comarcals, les més properes als ciutadans, i que ens portaria a treballar de forma conjunta i evitar duplicitats en actuacions i optimitzar i ra-

cionalitzar recursos; una política que ja comença per fallar des de les mateixes arrels de l'Institut, ja que el model de treball es perfila centralista i molt més representatiu que executiu.

I, si no, només cal fer un recull d'activitats concretes d'aquest Institut durant l'any 91. Dels dinou actes de representativitat que recull la memòria, onze es van realitzar a Barcelona, i, de les dotze conferències celebrades, vuit també es van fer a Barcelona. De quina manera s'equilibra el territori? De la mateixa manera que no s'ha treballat tota la problemàtica que té la dona en el món rural, aprofundint en la seva realitat.

I, aprofitant aquest comentari, voldríem fer una crítica, com a mostra de l'interès que té aquest Institut per les dones que viuen fora dels nuclis urbans. El Ministerio de Asuntos Sociales, de forma coordinada amb els governs autonòmics, ha endegat un programa sobre les dones i el seu protagonisme en el desenvolupament rural; un programa promogut per l'Instituto de la Mujer, basat en una estratègia àmplia de consens i adhesions, tant a nivell nacional com autonòmic, local i fins i tot europeu. Doncs bé, un repàs al llistat de comunitats que hi participen ens dona com a resultat l'absència significativa de Catalunya. Desconeixem els motius d'aquesta absència, i jo li demanaria, senyor conseller, que aprofitant l'ocasió ens pogués donar una explicació al respecte; si no, semblarà que el nostre territori no té vida rural i, per extensió, no tenim dones que la facin possible, i això és molt greu.

Però el punt àlgid és el pressupost, és a dir, els diners i l'ús que se'n fa. Com cada any, el debat entorn de l'Institut Català de la Dona i el seu pressupost comporta el repàs de cada partida i l'augment o minva que puguin tenir. És cert que durant els tres darrers anys l'increment global hi ha estat, però també és cert que algunes partides significatives han sofert baixades espectaculars, com és el capítol quart, que fa referència a les subvencions, o, si més no, augments descarats, com al capítol primer, sobretot en els apartats de funcionariat, personal laboral i d'alts càrrecs. Qui són aquests alts càrrecs que apareixen l'any 94 i augmenten encara més la seva partida en els pressupostos que acabem de conèixer per a l'any 95? Per què no augmenta més la partida de subvencions? Quins criteris s'empren a l'hora d'adjudicar aquestes subvencions? Perquè cada vegada són més les sol·licituds i menys els diners a repartir, però, arribar, s'hi arriba, en funció de donar menys ajuts.

En un altre ordre de coses, encara que el seu comportament no difereix del conjunt, es troba la «feina realitzada» —entre cometes— del Consell de Dones, una feina que té com a base establir una comunicació àgil entre l'Institut i la societat catalana. Un repàs de la seva activitat des de la seva posada en funcionament, a finals de l'any 90, ens dona en conjunt un treball força representatiu de contacte i participació en grans projectes nacionals i internacionals, de demandes globals, etcètera, però molt lluny de l'establiment d'aquesta comunicació amb la realitat diària de les dones de Catalunya per a la qual es va crear.

Per acabar, i en resum –si és que aquesta situació es pot resumir–, volem deixar ben clar el nostre posicionament sobre aquesta tasca que ha vingut realitzant l'Institut Català de la Dona. En cap moment tirarem per terra la feina feta, però sí que qüestionem tota aquella que no s'ha fet i que creiem que és bàsica; és a dir, el contacte directe, real i permanent amb tots els col·lectius de les dones de Catalunya que treballen per la igualtat. Un treball que té un camí molt llarg amb uns avenços importants; per això demanem un replantejament de la política aplicada fins aquest moment i que contempla, sobretot, una coordinació entre totes les parts implicades.

Constitueix una paradoxa voler conèixer la realitat de les dones canadenques quan no es coneix la de casa pròpia.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellòs. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac i Aguil·lar): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el dia 6 d'octubre de 1994 aquest conseller de Justícia responia una interpellació de contingut i abast similar, interposada per una altra il·lustre diputada d'aquesta cambra, la qual cosa em permet, inicialment, remetre'm en la seva totalitat a la informació que allí s'hi troba, fonamentalment al *Diari de Sessions* corresponent, amb més precisió a la pàgina 5490 i següents.

I això em dona peu, em dona peu, en bona part, a haver de desmentir de la mateixa manera que vaig fer al seu moment, en aquella referència d'aquesta interpellació, que no s'havia donat cap mena d'informació en aquesta cambra, ja que vostè mateixa el dia 30 de juny de 1993 va interposar una interpellació també sobre aquesta matèria en la qual es van avançar les línies mestres de quin seria el contingut del segon Pla; es va ratificar després la interpellació que –ho repeteixo– es va interposar el dia 6 d'octubre de 1994, i ara, lògicament, a plantejaments similars correspon donar respostes similars.

Conseqüentment, donant per sabuda i donant per continguda tota la informació que es troba al *Diari de Sessions* d'aquest Parlament, jo només faré algunes referències molt senzilles o molt concretes que tinguin per objecte acabar de completar o de donar sentit a la seva intervenció.

D'una banda, fonamentalment, per indicar-li que l'avaluació respecte de com ha estat, com s'ha gestat i com ha funcionat en la seva aplicació el primer Pla, ha estat objecte d'una esmena que el meu propi Grup Parlamentari presenta i, conseqüentment, és un compromís que al seu moment s'haurà de fer front respecte a aquesta cambra.

No obstant això, prenc oportuna nota de la seva petició respecte de la possibilitat que abans que es produeixi la compareixença que, efectivament –com vostè molt bé ha dit–, tindrà lloc el dia 2 de desembre de 1994, per part de la directora executiva de l'Institut Català de la Dona davant la comissió corresponent, si es pogués tenir un exemplar

d'aquest segon Pla ja degudament imprès, que, en aquests moments es troba ja a les impremtes per a la seva impressió, doncs, si està dintre les possibilitats, això tingui en compte i tingui per segur que serà complert.

Pel que fa referència als seus comentaris en ordre a les modificacions o als criteris d'elaboració dels pressupostos, lògicament jo haig de dir-li que la baixada del capítol quart, a l'igual de qualsevol altre capítol, respon a una política general pressupostària de contenció de la despesa, que fa referència no només a l'Institut Català de la Dona sinó a tots i cadascun dels departaments de la Generalitat, si bé, no obstant, en breu termini tindrem oportunitat aquí, en el debat corresponent pressupostari, d'analitzar, debatre i comentar aquest i molts altres temes de contingut pressupostari.

Si avui es fa la mateixa referència que vaig fer en el seu moment, també, en ordre que determinades mesures que comporten el pla global d'acció d'aquest segon Pla d'actuació per a la igualtat d'oportunitats per a les dones, lògicament s'han d'executar en els àmbits de les cambres que els pertoca per raó de la seva competència.

Per tant, no li ha de sorprendre que si el que es pretén, com una de les mesures proposades, és una modificació del tractament fiscal, lògicament això s'hagi de seguir plantejant a la cambra que pertoca la seva competència, en aquest cas el Congreso de los Diputados. I que no seria corresponent ni seria de responsabilitat política de dir: com que no es tira endavant aquest projecte es dona per anul·lat i se substitueix mitjançant la creació d'un fons de pensions, ja que la qual cosa comportaria indefectiblement l'augment de la despesa i, conseqüentment, l'increment del dèficit.

En conseqüència –i si em permet, a títol, a tall de resum–, efectivament, el segon Pla –com ja li ho vaig dir en el seu moment a la diputada interpellant, en primer lloc, que es va produir el mes d'octubre–, el segon Pla es planteja com una perfecció, com una edició corregida i augmentada dels objectius que es van plantejar en el primer Pla; algun dels quals, per la seva pròpia naturalesa, un cop s'han assolit s'han de mantenir i exigeix una conducta en el temps allargada, allò que diem de «les conductes de tracte successiu», i que es deriva de la valoració del major coneixement i d'aprofundiment que s'ha obtingut en l'aplicació del primer Pla.

Fonamentalment –i amb això acabaré aquesta intervenció–, es produeixen actuacions fonamentalment en set àrees globalitzades. Una d'elles, que té la funció d'actuar com a cúpula general o de tancament de tots i cadascun dels diferents objectius d'aquest Pla, que nosaltres anomenem –i que vostè coneix perfectament– l'àrea de la sensibilització i que només té per objectiu l'evitació d'una sèrie d'inèrcies o de pràctiques que, provinents d'unes conductes anteriors, es consideren com a negatives, es consideren com a no justes i que, per tant, es pretén, degut al trencament d'aquesta conducta anterior, evitar. I, conseqüentment, també es pretenen una sèrie d'actuacions, la finalitat de les quals és la prevenció d'errors futurs degut, precisament, a aquestes pròpies inèrcies, i, conseqüentment, es tracta de sensibilitzar les di-

ferents àrees en les que pugui incidir, tant des del punt de vista legal com des del punt de vista pràctic o social, una conducta que —ho repeteixo— per aquesta inèrcia o per aquesta conducta derivada d'unes actituds prèvies que ara volem acabar amb elles, puguin produir un greuge, puguin produir una discriminació o puguin produir un tracte no afavoridor segons el contingut d'aquest segon Pla.

El segon gran àmbit és el legislatiu; conté una sèrie de mesures —ho repeteixo— l'enunciat de les quals està en el programa, en el *Diari de Sessions* d'aquest Parlament, però que la finalitat bàsica d'aquesta àrea és la correcció de les desigualtats que es puguin produir en l'àmbit de legislacions existents, la preservació de formes, la qual cosa en el món del dret té una importància transcendental des del punt de vista tant del llenguatge com dels usos o de les pràctiques jurídiques, així com la protecció dels interessos que des del punt de vista del segon Pla i de l'acció de l'Institut Català de la Dona són presos en consideració com a objectiu prioritari en la seva acció o de propostes d'iniciativa legislativa.

Hi ha un tercer gran àmbit, que és el sòcio-cultural, que té una finalitat també bàsica dels dos que seguidament li diré, i que la finalitat o la seva teleologia és l'obtenció d'uns nivells bàsics formatius homogenis entre els homes i les dones per tal d'evitar que, després, en els nivells superiors de formació es pugui produir o no es pugui produir el principi fonamental d'igualtat d'oportunitats o es puguin produir greuges comparatius. I també té una finalitat important, que és l'abolició de la instrumentalització de la imatge femenina en tot el seu context, per tal de donar-li el tracte de persona que, senzillament, és sense consideració o amb independència de quin sigui el sexe que tingui.

Hi ha dues grans àrees, després, derivades d'aquesta fonamental, que són la coeducació i formació i la formació ocupacional, que estan íntimament interrelacionades entre elles, que, fonamentalment, la seva finalitat o el seu objectiu, el seu objectiu és fer eficaç i donar-li contingut i permetre la seva realització a l'importantíssim principi d'igualtat d'oportunitats; aconseguir aixecar als nivells màxims possibles els nivells de competitivitat tant en el món de la formació com en el món laboral de la participació de la dona en aquests mercats; la superació de conductes marginadores que fins ara s'hagin observat en aquests mercats tant des del punt de vista de la formació com des del punt de vista de l'ocupació, i l'obtenció dels més alts nivells d'informació i de formació.

En l'àmbit de la formació ocupacional, les finalitats són similars a les que acabo d'esmentar, si bé té una específica funció, que és la d'obtenir o aconseguir un correcte compliment de les previsions legals i de les previsions conveniades en el món de la regulació jurídico-laboral, fonamentalment —com deia en l'altre ocasió—, perquè aquest és un sector jurídic, un sector legal, en el qual la iniciativa legislativa ha anat per davant de la pràctica social convenientment, com també es deia en aquella cúpula genèrica que dèiem, l'àmbit de sensibilització, o el que cal és fer una prevenció d'errors, per tal d'evitar aquelles inèrcies que, derivades d'unes con-

ductes fins un determinat moment acceptades, no es corresponen amb el marc legal que es tracta d'aplicar.

I, per últim, hi ha dues grans àrees importants, que són la sanitària i la dels serveis socials, que guarden també entre elles una important interrelació, la finalitat essencial de les quals és la prevenció i les atencions específiques per raó de la seva morfologia pròpia de les dones i l'atenció a les famílies monoparentals i l'atenció dels grups marginals en què, per raons de la seva estructura, es pugui trobar immersa la dona.

Repetir el judici final que en el seu moment vaig fer —ho repeteixo— el mes d'octubre, i era que aquest és un pla consensuat; és un pla obtingut després de participacions de tots els organismes, d'entre els quals —al qual vostè ha fet una referència expressa— s'ha de fer la menció específica del Consell Nacional de Dones de Catalunya, que hi va fer les seves aportacions. Consegüentment, si vostè entén que el Consell Nacional de Dones de Catalunya coneix perfectament la realitat no solament urbana sinó també rústica de Catalunya, hem d'entendre que l'Institut Català de la Dona, per la seva comunicació ha pogut rebre la seva informació.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Rosa Vandellòs pot formular rèplica.

La Sra. VANDELLÒS: Sí, senyor president. No m'estendré més a parlar sobre el Pla, ho ha fet prou ja el senyor conseller, però sí només dir-li que no és interessant només el que es farà amb aquest Pla sinó que també hauria sigut potser una mica més interessant parlar del que s'ha fet fins aquest moment amb l'avaluació del primer.

De totes maneres, la meva..., la segona part de la meva intervenció s'ha basat en el treball que porta a cap l'Institut Català de la Dona, no només a través dels plans d'actuació sinó que del seguit de totes les activitats que comporta la seva gestió. I la veritat és que d'aquesta voluntat que nosaltres parlàvem abans que tenen vostès, i que demanàvem que, d'alguna manera, la giressin o la canviessin o se la replante-gessin, no tenim proves que així sigui.

No tenim proves que així... O, més ben dit, tenim proves que així no serà, sobretot en veure els pressupostos que s'han presentat per a l'any 95 i en veure el programa de l'Institut de la Dona al respecte.

Un programa que no s'amplia, si més no es redueix, i els continguts que romanen o diferencien en variacions dels ja coneguts anteriorment en els anys anteriors. Segueix latent aquesta manca d'arrelament a la realitat; de no voler fer pinya en el treball, però sí de potenciar el model de treball d'aparador. La continuació que comporta el seguit de fullets, convenis, campanyes, catàlegs, dossiers, llibres, etcètera, creiem que és un complement al treball, però no una prioritat com vostès ho volen presentar. El seguiment que es fa de les prestacions de serveis específics entre l'Institut i altres departaments de la Generalitat, als quals vostè fa un moment es referia, mereix també un comentari. Justament, m'estava parlant del Departament de Sanitat. El Departament de Sanitat va destinar o ha destinat aquest any 94, 4

milions de pessetes a la partida específica de la dona. No sé amb 4 milions de pessetes quantes coses es poden arribar a fer; però sí que és curiós que, per exemple, la Secretaria d'Esport hi hagi destinat 156 milions de pessetes i que Ensenyament i Cultura, entre tots dos, n'hi hagin destinat només 10. Són uns desequilibris que la veritat és que creiem que haurien, d'alguna manera, de tractar d'equilibrar-se, no?

Finalment, i com a objectiu del programa —em refereixo al programa presentat per a l'any 95, ho repeteixo—, s'inclouen unes participacions a la cimera mundial de dones d'aquest any i a la propera, que se celebrarà a Pequín l'any 95. Jo voldria preguntar quina constància en té la dona catalana, d'aquests esdeveniments? Quina és la informació que, a tal efecte, ha arribat a les associacions a nivell de Catalunya de quina ha de ser aquesta participació i quina ha de ser aquesta aportació.

Però, amb vista que les coses no tenen gaire intenció que canviïn i, en conseqüència, haurem de seguir sobre el tema en moltes més ocasions, els avanço des d'aquí que el nostre Grup s'afegirà a la proposta manifestada per la il·lustre diputada senyora Mayol, en nom del seu Grup, d'Iniciativa, en el sentit de sol·licitar un debat general sobre la política de la dona durant el proper període de sessions, que demanarem al seu moment oportú.

I això és tot.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellòs. Senyor conseller, pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor president. En la referència a l'avaluació de quin ha estat el grau d'aplicació i la valoració que se'n fa, d'aquesta aplicació, reiterar-li i repetir-li el que he dit al seu començament, al començament d'aquesta interpellació que el meu Grup Parlamentari accepta i proposa que es faci arribar unes avaluacions externes, que s'han produït i que, en algun moment, en la intervenció de la interpellació a què jo feia referència i que ara ja puc dir clarament, perquè ja ha estat citada la senyora Mayol, feia com a referència a la informació que s'havia produït en el Congreso de los Diputados.

Per tant, aquesta avaluació es farà arribar aquí a la cambra i les il·lustres diputades i diputats que hi tinguin interès la podran conèixer.

Pel que fa referència als pressupostos —i amb això intento contestar punt per punt el que vostè m'ha dit—, doncs, ja li he repetit el que hi ha: evidentment, existeix moltes vegades una relació directa, perquè és una manera eficient de gestar un pressupost, entre els fons que té un departament i l'actuació en aquests instituts o en aquests organismes sectorials. Lògicament, si per raons de política general o per conveniència es produeixen unes retallades a nivell general dels departaments, automàticament es produeix una important conseqüència en les retallades de les aplicacions.

Vostè abans feia referència que s'havia produït unes retallades importants en el capítol 4, etcètera. Evidentment, això va estar així en el seu moment, i també hi vaig fer referència

en aquell dia i consta en el *Diari de Sessions*, a aquestes queixes que vostès han dirigit que determinades actuacions que s'havien pactat o que s'havien de fer conjuntament amb el Departament de Benestar Social no s'havien executat. No s'havien executat perquè, a conseqüència d'una política econòmicament responsable i que té com a objecte frenar la despesa i, per tant, el creixement del dèficit, s'han retallat una sèrie d'actuacions, una de les quals el departament que l'ha suportat o que l'ha hagut de suportar és el Departament de Benestar Social, com el mateix Departament de Justícia i altres departaments han suportat aquesta retallada, la qual cosa comporta la pèrdua, manca o disminució de les seves actuacions.

Quant al fet que hi ha una manca de coneixement... Bé, aquest és un judici de valor que, consegüentment, pel sol fet que el faci vostè és respectable i s'ha de tenir en compte, però això no vol dir que necessàriament s'hagi de compartir, entre altres raons perquè l'Institut Català de la Dona està en permanent comunicació amb totes les organitzacions de contingut o que tenen incidència en aquesta matèria. Consegüentment, en una aplicació d'una pura lògica, si alguna d'aquestes organitzacions té coneixement, l'ordinari és que les transmeti o les comuniqui a l'Institut Català de la Dona. Automàticament, l'Institut Català de la Dona assoleix un nivell d'informació idèntic al de qualsevulla d'aquests organismes.

Quant a això que fem treball d'aparador, doncs, és —ho repeteixo—, un cop més, un altre judici de valor, i nosaltres, el Govern, no ho entenem així. Consegüentment, des d'aquesta òptica pensem que no cal modificar les línies d'actuació política, ja que, d'una banda, les avaluacions que nosaltres tenim les considerem suficients; d'altra banda, pensem que queda molta cosa per fer i que s'ha de tirar endavant tota una tasca enormement interessant i il·lusionadora, i en tercer lloc, perquè, en un exercici de responsabilitat política, aquells objectius que s'han marcat i que són les finalitats d'actuació d'aquest segon pla d'actuació, són els que es consideren suficients perquè abasten tots els àmbits d'actuació de l'Institut Català de la Dona, per tal d'obtenir i assolir el grau màxim o el nivell òptim d'actuació en un pla d'igualtats homes-dones.

I, per últim, em sorprèn que, si d'una banda ens acusa que tenim manca de coneixement, per altra banda ens acusi com d'una despesa supèrflua que la direcció de l'Institut Català de la Dona vulgui participar en les conferències o reunions de contingut científic que es produeixin en aquesta matèria. Evidentment, si volem estar informats, s'ha d'estar informat als nivells màxims que hi hagin.

Pel que fa a la seva proposta que es produeixi un debat general, o de les polítiques generals sobre la dona, doncs, en el seu cas, si aquesta il·lustre cambra té el desig i té una votació favorable que això es produeixi, amb moltíssim gust per part del Govern serà respost per la persona a qui correspongui.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la indústria àudio-visual a Catalunya

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la indústria àudio-visual de Catalunya, presentada pel diputat senyor Joan Ferran, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Té la paraula el senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, fa aproximadament un any i mig que un sector molt important de la indústria àudio-visual catalana —concretament, el sector de doblatges— es va veure sotragat per un procés de conflictivitat laboral que ha anat repercutint fins avui dia de diferents maneres. Òbviament, les vagues i els tancaments van acabar, però el sector considerem que continua ressentit, que continua preocupat, que continua amb una crisi profunda i que continua amb una certa dosi de crispació.

Aquest procés, aquests processos d'aquest any i mig, han estat objecte d'atenció per part de diferents grups de la cambra, diferents grups parlamentaris. Ho han estat des de la seva vessant de tipus laboral, també ho han estat des de la seva vessant de tipus industrial i cultural, sense trobar, sense tenir cap resultat satisfactori.

I hem de dir-los que el nostre Grup està preocupat per aquesta situació del món del doblatge, està preocupat pel futur del món del doblatge, i en aquest sentit hem emprès al llarg d'aquests mesos, al llarg d'aquest any i mig, tot un seguit d'actuacions parlamentàries, proposicions no de llei instant el Govern a fer un estudi i avançar possibles vies de solució, però també hem intentat esbrinar des de la Comissió de control de ràdio i televisió les raons, el perquè de determinades polítiques practicades des de la televisió pública catalana envers la indústria del doblatge. Nosaltres som conscients, veiem que TV3, per la seva magnitud econòmica, pel seu volum de feina que és capaç de generar, juga un paper important, juga un paper decisiu en el sector. Aquesta manca de respostes satisfactòries a aquesta situació creada ens ha portat, finalment, a portar aquest tema aquí, al Ple del Parlament.

No és cap secret per a ningú que el doblatge ha jugat i segueix jugant en aquests moments, i segurament seguirà jugant al llarg de la història de la televisió catalana, un important paper de normalització lingüística, de normalització del català. Els àudio-visuals doblats al català, les pel·lícules doblades al català han fet possible que el gran públic, la població de Catalunya, es familiaritzés amb la seva pròpia llengua d'una manera que potser tan sols mitjançant l'educació, mitjançant l'escola, no hauria estat possible.

Des d'aquest punt de vista, des d'aquest punt de vista cultural, creiem que la importància del doblatge, del bon doblatge, pel que fa al seu paper cultural i normalitzador, és evident. En aquest sentit li diem, senyor conseller —i sabem que vostè ho sap—, que aquest fenomen, que és imprescindible a casa nostra, també ha començat a ser practicat amb una certa assiduitat a altres països del món, a països d'Europa,

de l'Europa de l'est, a països del nord d'Europa, que fins fa poc temps subtitulaven les seves pel·lícules, feien pel·lícules majoritàriament subtitulades i es donaven en l'idioma original, han augmentat considerablement el nombre de productes doblats, i aquest, doncs, és un fenomen que aquestes llengües estan assumint, estan prenent com una defensa pròpia de la llengua i de la cultura, com s'ha fet a Catalunya.

Doncs bé, vostè, senyor conseller, sap que aquest fet..., o hauria de saber que aquest fet té com a model de professionalitat Catalunya, que aquest fet, pel que respecta al respecte a l'obra, al respecte al guió, al respecte a les formes, aquest model emprat per aquests països que s'estan abocant al doblatge té com a model la professionalitat, té com a referent la feina que es fa en aquests moments a Catalunya, que fan els bons dobladors que hi ha a Catalunya.

Fa molts anys que el doblatge fet a l'Estat espanyol, i molt especialment a casa nostra, tant en castellà com en català, és tingut com a exemple: pel que fa al respecte artístic, com li deia, però també pel que fa a les interpretacions originals com per la qualitat de les adaptacions tècniques i literàries de guions. Miri, és tant el prestigi dels nostres professionals, a casa nostra, que vostè sap que molts directors nord-americans, molts directors nord-americans prestigiosos, fan doblar les seves pel·lícules, concretament, a Barcelona, llevat d'algunes excepcions. És molt freqüent que facin *castings* de veus, realitzats per supervisors sota les seves ordres directes, i aquests directors en moltes ocasions s'han dignat, fins i tot, a felicitar personalment els nostres dobladors. Li estic parlant de senyors com Woody Allen, i li estic parlant de senyors, entre altres, com Spielberg.

Doncs bé, dit això, la importància d'aquest sector com a normalització, com a fet cultural, com a indústria, jo li voldria dir que hi han factors que en aquests moments no són aliens a l'Administració catalana, i més concretament a la ràdio i televisió catalanes; són factors que estan provocant una competència salvatge entre els estudis de doblatge, i contribueixen així encara a fer més fonda la crisi en què es troben.

L'Administració no és aliena a aquesta competència, que ve donada, en aquests moments, per una disminució d'hores de doblatge a TV3 i per una rebaixa indiscriminada de tarifes per part d'aquest organisme. L'actual precarització industrial i artística del sector a Catalunya es comença a notar ja en la qualitat de molts productes; es comença a notar fins a tal punt que pot dur-nos a un cert desprestigi de la nostra indústria, a l'atur de molts professionals que fan la seva feina molt dignament i de forma molt qualificada i a la desaparició d'empreses de gran prestigi, que fan possible que Barcelona, avui, sigui encara la capital del doblatge a nivell de l'Estat espanyol, amb una qüestió molt similar a allò que un cop vostè i jo en una interpellació també vam poder comentar, que era ja una certa similitud amb el que ha estat el món editorial. A més, pensi vostè, senyor conseller, que una situació d'aquest tipus, de desprestigi, de dissolució del que és el teixit industrial del món del doblatge, comportaria, se-

gurament, de forma indirecta, la impossibilitat del desenvolupament d'una determinada indústria incipient àudio-visual, i que això tindria unes conseqüències incalculables dins d'aquests àmbits, dins d'aquest sector.

Un nombre considerable de professionals es veuran a l'atur víctimes d'aquest intrusisme de què li parlava, d'empreses poc professionals que estan sent contractades en aquests moments per TV3, en concret; empreses que no ens donen la garantia ni a vostès, ni a nosaltres, ni a ningú, ni donen garanties als diners públics que facin front com cal a les seves obligacions fiscals o als acords laborals que hi ha en aquests moments, que estan en vigència.

Fa poc temps, a la Comissió de Cultura, vaig tenir ocasió de plantejar un exemple del perquè aquestes coses anaven així. Jo els vaig poder explicar, als senyors diputats de la Comissió de Cultura, una dada sobre el món del doblatge. Els vaig explicar que s'estaven fent doblatges que estaven destinats a Catalunya, no a altres llocs de l'Estat espanyol, ja, sinó a la República Dominicana, amb un consegüent perjudici, tant per al teixit industrial nostre, però també per a la qualitat d'aquests doblatges. Aquesta exportació a la República Dominicana és també, en certa forma, conseqüència d'una política desafortunada en el món del doblatge, en aquest sector industrial.

Miri, senyor conseller, tres qüestions: quan un sector com aquest depèn, entre un 65 i un 70% de la televisió pública catalana, creiem que la responsabilitat del Govern a aquest respecte és evident. Quan la televisió pública inverteix, l'any 93, més de 2.000 milions de pessetes en doblatge, i l'any 92 més de 2.500 milions de pessetes en doblatge —és a dir, una mitjana de més de 2.000 milions anuals—, la responsabilitat del Govern creiem que és evident, i quan la televisió pública reparteix, és a dir, adjudica sense cap altre criteri que el seu criteri propi, a les empreses que estan treballant en el sector, la feina, té a les seves mans les possibilitats d'aixecar i d'enfonsar empreses, de vetar i de no vetar treballadors, i la responsabilitat del Govern en aquests casos considerem que també és evident.

Senyor conseller, en aquest món de l'àudio-visual hi ha un motor que realment pot accelerar o pot desaccelerar el sector a la seva lliure voluntat, al seu gust. Aquest motor, senyor conseller, és TV3, i, evidentment, la responsabilitat del Govern és clara. Aquesta situació ens sembla perillosa, tant des d'un punt de vista industrial com des d'un punt de vista laboral, com des de la vessant de la qualitat i com des de la vessant de la professionalitat, i com des de la vessant de la feina de normalització de què parlàvem al principi. Aquesta situació, que la considerem preocupant, li demanem a vostè, en nom del Govern de la Generalitat, que prengui mesures urgents a aquest respecte, mesures que segurament no podran esperar l'estudi que va aprovar aquest Parlament, mitjançant les proposicions no de llei que es van fer a la Comissió de Cultura, que deien que es fes un estudi immediat i s'avancesin propostes, perquè la situació del sector està tan degradada que implica que immediatament s'han de prendre mesures, s'han de posar vostès mans a l'obra.

Els demanem, simplement, senyor conseller, que governin, que prenguin decisions al respecte, que és urgent, que hi ha un sector industrial en crisi, en crisi perillosa, que hi ha un malestar creixent entre els professionals del sector, també, i que, almenys des de l'òptica cultural, des del bon fi que té per a nosaltres el paper del bon doblatge, vostès prenguin cartes en l'assumpte.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, li haig de reconèixer, senyor diputat, que el plantejament que vostè acaba de fer de la seva interpellació m'ha produït un cert desconcert, perquè jo pensava que l'objecte d'aquesta interpellació era la indústria àudio-visual en el seu conjunt, i jo havia, realment..., havia preparat tota una argumentació que em pensava que podia complaure'l, perquè és una qüestió, com vostè sap, important i transcendent. És a dir, el que representa avui la indústria àudio-visual a Catalunya, amb la seva problemàtica i les seves possibilitats, són objecte d'atenció preferent del meu Departament, i crec que són objecte d'atenció preferent, també, per part de les persones que s'ocupen dels aspectes culturals de la Comunitat Econòmica Europea.

Perquè el que passa amb el sector àudio-visual a Europa és que, si bé el que té és una situació fràgil —i nosaltres aquí en som ben conscients, de la fragilitat del nostre sector, i de les mancances que presenta, i de les moltes mesures que s'hi han de prendre—, en canvi és un sector amb unes extraordinàries possibilitats.

Jo només voldria fer una referència en aquest Parlament, perquè en tinguin consciència, i el senyor diputat coincidirà amb mi, que el llibre verd de la Comissió Europea estima que l'any 2000 caldrà disposar de dues mil pel·lícules per al consum en sales de cinema, en televisió i vídeo, i actualment a Europa només se'n fan mil; és a dir que aquí és un sector cultural, probablement com cap altre, que té una feblesa en el seu plantejament, però en canvi té unes extraordinàries perspectives de demanda.

I en això coincideixo amb el que diu el senyor diputat quan es refereix al doblatge. Si bé en el sector de la producció, aquestes possibilitats existeixen, donat que la major part de les pel·lícules que avui es veuen, el 90% dels espectadors ho són en televisions i en vídeo, i només un 10% en sales, vol dir la importància extraordinària que avui té el doblatge en el seu conjunt i que també tindrà en el futur. Per tant, la preocupació del senyor diputat està ben fonamentada i em penso que hi coincidim.

Tot el conjunt d'aquest sector, senyor diputat, és objecte de la nostra consideració i de la nostra preocupació, i nosaltres tenim preparada..., i jo diria, a més, que hi ha hagut una actuació i una incidència en relació amb el Govern de Madrid, amb el Ministeri de Cultura, amb els quals hem arribat a punts importants d'acord, perquè era necessari arribar-hi i perquè pensem que aquestes possibilitats que ofereix el sec-

tor exigeixen que la complexitat dels objectius a assolir facin necessària la complementarietat de les actuacions a emprendre.

Jo, simplement –i després em referiré molt concretament al que el senyor diputat ha dit–, li voldria dir que vostè recordarà que fa uns mesos, quan parlàvem de les quotes de pantalla i de les llicències de doblatge, hi va haver una gran polèmica: semblava, per part de molts mitjans de comunicació, que les mesures que s'havien pres, que es van prendre per part del Govern central, amb les quals nosaltres hi vam coincidir, semblava que eren unes mesures que d'alguna forma eren massa exigents en relació amb el que representaven les quotes de pantalla i les llicències de doblatge. Però nosaltres pensem que aquestes són unes mesures que, si bé només es podran aplicar durant quatre anys, que s'acaba el conveni dels GATT, sí que són mesures fonamentals per tal de possibilitar l'increment de pel·lícules doblades i que siguin els mateixos productors i distribuïdors estrangers els que ho facin, més que no pas haver de recórrer als nostres propis recursos. I aquestes mesures, les quals exigien unes versions doblades en contrapartida a estrenes amb versions originals, em penso que són afavoridores del sector i coincideixen amb la preocupació que fa un moment expressava el senyor diputat.

Vostè sap, també, que dins d'aquestes mesures hi ha una prima especial per a les pel·lícules doblades al català, que prima, que afavoreix el doblatge al català, al mateix temps que d'alguna manera permet el doblatge de més pel·lícules de procedències externes a les de la Comunitat Econòmica Europea.

Però al senyor diputat el preocupa el doblatge en el nostre país, i jo coincideixo amb ell que Barcelona, avui, és una capital de doblatge, que el doblatge s'està realitzant i s'ha fet molt bé, i que ha sigut un element..., jo no vull ara discutir des del punt de vista d'interès cinematogràfic si el doblatge és positiu o negatiu, però sí que pot contribuir a un procés de normalització, i que sobretot és un fet industrial i de cultura, i els perills que pot tenir una degradació d'aquest sector en perjudici de la situació de què actualment disposem.

El senyor diputat, de totes maneres, se m'anticipava a la meua resposta, perquè, com ell ha dit molt bé, per resolucions d'aquest Parlament, sobre aquest aspecte s'està realitzant un estudi: em penso que van ser dues, les resolucions que es van aprovar, i s'està fent un estudi de les conclusions, que encara no en disposem. I nosaltres pensem –i pensàvem– que era necessari disposar d'aquestes resolucions per tal de poder emprendre unes mesures adequades. Si en aquell moment va semblar que era prudent i que era necessari fer l'estudi, nosaltres seguim pensant que aquesta investigació aprofundida sobre la realitat del sector i sobre les possibles mesures a emprendre és un element necessari i indispensable per poder prendre mesures adequades.

Per altra banda, com el senyor diputat deia, el percentatge molt important en relació amb el doblatge afecta fonamentalment la Televisió de Catalunya, i, com vostè sap, aquesta Televisió de Catalunya, en relació amb el Govern de

la Generalitat, manté una autonomia. És a dir, jo li puc assegurar que aquest conseller no pot prendre disposicions que afectin TV3: és el mateix Consell, que es reuneix en aquest mateix Parlament, el que exerceix un control i seguiment sobre TV3, i les decisions que aquest pren tenen caràcter sempre de pròpia autonomia; nosaltres, el que podem, és, d'alguna forma, actuar, o opinar, o influir per tal que això es resolgui, però correspondria a TV3 la resolució sobre aquestes incidències de doblatge. Em sap greu haver-li-ho de dir d'aquesta forma, des d'aquesta tribuna, però, si no li digués això, no respondria a la realitat: nosaltres podem tenir un criteri establert, aquest estudi pot ajudar precisament a establir aquest criteri, però en relació amb les empreses a què vostè es referia, amb les quals contracta TV3, i la política de més gran estalvi que aquesta televisió duu a terme, és una competència que els correspon a ells i en tot cas a nosaltres ens pot correspondre l'opinió, o bé, en tot cas, actuacions que puguin correspondre a les competències de govern, però no les que puguin correspondre a la política de TV3.

Però jo li voldria, a vostè, afegir una cosa més. Vostè sap que ha sigut un objectiu fonamental de la Direcció General de Política Lingüística –i ha sigut a aquesta a qui se li ha encarregat– de resoldre els dèficits que existeixen en relació amb el doblatge de pel·lícules al català, i en això sí que s'han emprès una sèrie de mesures, com és el doblatge de pel·lícules importants que s'estrenen, i també possibilitar que hi hagi un vídeo realitzat en català. I en això, en aquests darrers dos anys, hi ha hagut una sèrie de mesures, i em penso que des de finals del 91 s'han doblat o s'han subtitulat quaranta pel·lícules al català –això sí: amb el suport del Departament de Cultura. Des d'aleshores, la presència del català a les pantalles ha estat continuada, exceptuant-ne algun període breu: més de 750.000 espectadors han vist les versions catalanes de les pel·lícules, que s'han exhibit en més de cent poblacions.

A partir, com li deia abans, de la nova Llei de cinematografia, algunes empreses importants, com a conseqüència de les limitacions imposades, han començat a doblar pel·lícules europees per iniciativa pròpia, sense demanar ajuts institucionals. Enguany està previst continuar en la línia de subvencions per al doblatge o subtitulació de pel·lícules no europees i el suport promocional a les pel·lícules europees doblades al català.

En relació amb el vídeo, vostè sap que no només s'han doblat, sinó que s'ha emprès una política de distribució eficaç, que s'ha realitzat en col·laboració amb una empresa, que ha permès que molts dels vídeos disponibles en català estiguin presents a les empreses o als establiments adequats.

Jo simplement, i per acabar, senyor diputat, li voldria reafirmar i li voldria dir que a nosaltres aquesta és una qüestió que ens preocupa, que la seguirem amb especial interès, que quan disposem de l'estudi en la part que ens correspongui procurarem prendre les mesures adequades, i que pot tenir la seguretat que aquest prestigi ben guanyat del doblatge a casa nostra, pel que depèn de nosaltres, el procurarem mantenir, continuar i consolidar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Ferran pot fer rèplica.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo sincerament lamento haver fet una intervenció concentrada en el tema del doblatge. No era la meva intenció, però jo sé que vostè em comprendrà, perquè amb l'activitat parlamentària que porto en aquest Parlament, porto un any i mig seguit intentant esbrinar, intentant saber, intentant discutir amb el senyor Granados, dins de la Comissió de Control de Ràdio i Televisió, el tema dels doblatges, tant pel que fa a la seva vessant laboral —com li he explicat abans—, tant pel que fa a les adjudicacions, tant pel que fa als diners, tant pel que fa als criteris, tant pel que fa a tots els temes del doblatge.

Jo, si he recorregut a una interpellació, ha estat perquè després d'un any i mig d'intentar tractar el tema no he vist la llum, després d'haver fet una proposició no de llei tampoc la cosa ha avançat, i he pensat que una de les formes adients, una bona forma era discutir aquí obertament, en el ple del Parlament, el tema.

Perquè em sembla que és important, perquè jo em penso que no podem defugir una determinada responsabilitat política que s'ha tingut. Miri, senyor conseller, aquí han passat d'una etapa..., d'una etapa que dins de la Comissió de Control de Ràdio i Televisió vam qualificar, les persones que estem allà dins, com l'etapa d'un senyor que es deia Garriga, que s'encarregava dels temes de doblatge a TV3, que les empreses que estaven dedicades al món del doblatge eren quatre, cinc o sis empreses a nivell de Barcelona, a nivell de Catalunya..., per una estranya circumstància, o per una circumstància de *boom* del sector, hem passat a tenir vint-i-sis empreses en el sector, vint-i-sis empreses que treballaven i que treballaven força, i que se'ls adjudicava feina, i hi havia realment un *boom* al sector. Això, aquest *boom*, ha vingut provocat per una determinada política en el sector del doblatge i per una determinada actuació de TV3, per una determinada intervenció en el mercat, i és aquí, quan hem portat el mercat a una determinada situació, que els diem a vostès: no es desentenguin ara d'aquesta situació, vostès van ajudar a crear-la, ara intentem arreglar les coses.

Jo..., aquest diputat va demanar les adjudicacions a les empreses de doblatge repetides vegades, vaig haver de recórrer al president del Parlament perquè em fossin lliurades, vaig demanar les adjudicacions dels anys 90, 91, 92 i 93, i vaig rebre, després de treballar molt, les adjudicacions de l'any 93. Jo no vull repassar les adjudicacions passades, l'únic que els dic és que hem portat la situació a un punt que crec que vostès han d'intervenir, com van intervenir per fer-la arribar al punt que ha arribat. I és per això que ara jo m'exclamo, perquè dic: vostès van fer créixer això, i ara hi ha un criteri d'estalvi, i el criteri d'estalvi implica reducció d'hores de doblatge, els actors —que em vaig veure la setmana passada amb ells— diuen «Escolta, és que ara no treballem, és que no ens donen feina, és que no sabem què passa

que han tancat l'aixeta», hi ha una competència salvatge, hi ha una rebaixa de tarifes... I nosaltres sempre hem dit a TV3 que havia de mirar-se per la despesa, però aquesta rebaixa de tarifes està realment enfonsant el sector d'una manera estranya. Hi han estudis oportunistes, hi ha intrusisme, hi ha discriminació de professionals, i hi ha enfonsament d'estudis de qualitat, de prestigi, seriosos, que estan incapacitats per competir amb els altres estudis. I, clar, això és un tema que ens preocupa, senyor conseller.

Perquè vostè diu: «TV3 té les seves formes pròpies de decisió, de prendre decisions», i jo li dic: «Escolti'm, tots els diputats d'aquesta cambra sabem realment les vinculacions entre TV3 i el Govern de la Generalitat»; per tant, és clar, no em digui que no tenen ascendent sobre TV3, perquè el tenen, perquè el tenen en molts àmbits, en molts àmbits. Jo, per no avançar més en això, senyor conseller, sí que li voldria oferir, li voldria plantejar un seguit de mesures de xoc que penso que, de forma immediata... —perquè esperant, de vegades, un estudi, acabarem l'estudi i tindrem el sector desmantellat—, jo li oferiria unes coses que crec que sí que està en mans del seu Govern de poder ser impulsades.

Miri, senyor conseller, per exemple: l'estudi immediat d'ajut a empreses del sector. Això, ho pot fer, el Govern; pot veure, el Govern, com ajudar empreses del sector; això sí, que ofereixin garanties legals i professionals suficients. El Govern també pot fer..., pot insinuar a TV3 que no es contractin empreses que duen a terme pràctiques discriminatòries amb personal..., o il·legals en els aspectes de fiscalitat, per exemple; sí que ho pot exigir, sí que pot reclamar a aquestes empreses que això passi. Vostès poden insinuar a TV3, em penso, que en els doblatges encarregats per qualsevol organisme dependent de la Generalitat de Catalunya estableixi un control de qualitat artística i tècnica efectiva i professional sobre els aspectes; vostè pot encarregar això, vostè pot insinuar això, senyor conseller. Que, quant a les pel·lícules doblades en català, es respectin els *castings* originals aprovats pels supervisors internacionals quan els actors triats siguin catalanoparlants; també ho poden garantir vostès. Que els compromisos de volum d'hores que contracta TV3 per doblar a part s'acompleixin, o siguin compensats si no s'acompleixen; vostès sí que poden opinar en això i fer que es compleixin. I finalment, i potser la qüestió més important: que les adjudicacions de doblatge fetes per qualsevol organisme dependent de la Generalitat de Catalunya siguin transparents, públiques i que possibilitin aquest compliment dels acords i dels convenis i les obligacions de les empreses amb la Seguretat Social i amb Hisenda.

Són unes mesures, senyor conseller, que em penso que vostès les poden insinuar, que vostès les poden plantejar i que els professionals i les empreses del sector en general —professionals, actors, treballadors i empresaris i tècnics de so— li agrairien.

Sovint, sovint... Miri, jo li podria contestar ràpidament els criteris que em va donar el senyor Ferrús sobre l'adjudicació; em va dir: «fiabilitat, preu, capacitat de l'empresa i agilitat». No n'hi ha prou. Han d'haver-hi les altres garan-

ties que li he esmentat aquí, i més quan el sector està en la situació que està, quan el volum econòmic que es mou és el volum econòmic que es mou, i que vostès són el Govern i han de governar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. El senyor conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, jo crec que vostè, senyor diputat, assenyala bé la qüestió quan vostè, en relació amb les mesures que proposa, normalment ho diu..., hi afegeix «insinuar a TV3» que les contractacions que facin siguin contractacions amb empreses de qualitat i prestigi, en relació amb la fidelitat artística i tècnica, en relació amb el *casting*, en relació amb els aspectes que fan referència al prestigi i la qualitat de les cintes objecte de doblatge. Jo, simplement, em veig en l'obligació d'insistir-li en l'autonomia i la independència de TV3, volguda i aprovada per aquest Parlament. I, quan vostè es refereix a les vinculacions del Govern amb TV3, jo, el que sí que li puc assegurar és que, pel que a mi es refereix i pel que és objecte real de la relació amb TV3, aquesta disposa d'autonomia. I tant és així que hi ha una comissió d'aquest Parlament que exerceix aquest control i aquest seguiment de l'actuació de TV3, i jo, si vostè em permet la referència, jo crec que correspondria, en tot cas, a aquesta Comissió aplicar, o afegir, o exposar aquestes mesures que vostè, senyor diputat, acaba d'exposar-nos.

De totes maneres, jo no voldria, en aquest sentit, desestimar les referències que vostè fa i la preocupació que vostè té. Al Govern de la Generalitat li preocupa —i a aquest conseller també— qualsevol cosa, qualsevol element que contribueixi a enfortir i a consolidar els aspectes culturals i els aspectes de les indústries culturals. I aquesta —com vostè deia i jo li ho reconeixia— és una indústria important, prestigiosa i que contribueix, per altra banda, també, a la normalització lingüística. I, en aquest sentit, jo, al que em comprometo és a expressar a TV3 les preocupacions que vostè ens ha transmès i que en la mesura que aquestes corresponguin a possibilitats i dins de l'esquema en el qual es mou TV3, que puguin ser realment articulades i que puguin ser dutes a terme.

Jo voldria insistir en la importància dels aspectes a què em referia abans de les quotes de les llicències de doblatge, la importància que això té i l'enfortiment que pot proporcionar al sector. I també voldria fer una especial referència a la possibilitat, que, per altra banda, en aquest moment queda oberta, que hi hagin altres emissores de televisió, a part de TV3, que també duguin a terme emissions de pel·lícules doblades al català. Això és una realitat avui, hi ha algunes emissores que ho estan, unes, preparant, i, les altres, realitzant, i penso que, en aquest sentit, la contribució de les televisions privades en el doblatge també pot ser un element important i un element a tenir en compte.

Jo, com a conclusió del que vostè em diu, és tenir present aquesta seva preocupació, la necessitat de poder disposar d'aquest estudi per poder dur a terme unes actuacions conse-

qüents amb el que sigui objecte d'una real..., d'una consideració objectiva sobre les coses, i transmetre a les persones de TV3 la preocupació que es desprèn de la seva interpellació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment de regadius

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política de foment de regadius, presentada pel diputat senyor Ramon Vilalta. Té la paraula.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, tal com escrivia l'il·lustre diputat senyor Miquel Pueyo en un article periodístic recent sobre aquest mateix tema publicat a la premsa lleidatana, jo també he comptat fins a cent moltes vegades abans de presentar aquesta interpellació, esperant no haver de presentar-la. Hauria volgut no haver de fer-ho, després de la que ja vaig presentar el mes de març passat i de la consegüent Resolució que va adoptar aquest Parlament, perquè no fer-ho seria la millor evidència que durant aquests mesos les coses havien anat bé en el tema i no calia parlar-ne més.

El cas, però, senyor president, és que em veig en l'obligació d'atendre el que és una situació de perplexitat, i de confusió, i de neguit, i d'angoixa que el mateix conseller coneix prou bé i que els diputats de la circumscripció de Lleida, de tots els partits, també, perquè des del març fins a avui han aparegut, s'han produït una sèrie de circumstàncies en matèria de foment de regadius que obliguen a tornar a plantejar la qüestió aquí, avui.

No em refereixo tant al conjunt d'actuacions que impulsa la Generalitat en diverses zones del territori de Catalunya, com les del riu Montsant, les de Sant Martí de Tous, les de la Muga, les del Ter; a la zona de l'Aragó-Catalunya, la millora de canalitzacions en el canal d'Urgell; l'arrencada dels processos d'Almenar, d'Alguairó o de Torres de Segre..., sinó de manera molt especial i molt important en aquelles que són les actuacions més emblemàtiques, plantejades pel Govern de la Generalitat reiteradament durant aquests catorze anys que dura el nostre autogovern. Em refereixo, lògicament, als projectes de l'Algerri-Balaguer i al Segarra-Garrigues, cadascun dels quals i respectivament, si arribessin a bon port, significarien la posta en regadiu de vuit mil hectàrees el primer i de cinquanta mil hectàrees el segon; estem parlant, per tant, en dos projectes, de la possibilitat d'una posta en regadiu de seixanta mil noves hectàrees a Catalunya. I és al voltant d'aquests dos projectes que s'han plantejat aquestes qüestions que han produït confusió i alarma social a la població lleidatana en general i als possibles futurs usuaris regants en particular.

En primer lloc, des del mes de març, en què es va substanciar aquí la passada interpellació a la qual m'estava refe-

rint, fins a avui, s'ha conegut que el cost estimat d'aquests projectes ha sofert una alteració, un increment considerable. El canal Algerri-Balaguer s'havia estimat sempre en un cost de 9.000 milions de pessetes per a regar unes vuit mil hectàrees; les xifres que en aquest moment reconeix la Generalitat que significarà la construcció del canal Algerri-Balaguer són de 18.000 milions de pessetes. De 9 a 18.000 milions.

I en el cas del Segarra-Garrigues, que s'havia manejat sempre la quantitat de 50.000 milions per a regar cinquanta mil hectàrees, en aquest moment el Govern de la Generalitat ens reconeix que costaria, en xifres d'avui, 160.000 milions de pessetes –160.000 milions de pessetes. Apareix, per tant, una necessitat evident d'explicar, i d'explicar suficientment, quines són les raons que han fet que fins i tot en aquest mateix Parlament, tan sols fa sis mesos, estiguéssim manejant un ordre de magnitud ja prou important en aquell moment –9.000 milions i 50.000 milions– com perquè, sis mesos després, les xifres oficials que haguem de manejar siguin de l'ordre de magnitud de 18.000 milions i de 160.000 milions de pessetes.

I a partir d'aquí hi ha necessàriament la segona qüestió que aquest Parlament s'ha de plantejar: és viable un projecte que signifiqui aquest ordre de magnitud? Pot suportar el pressupost públic de Catalunya una obligació com la que deriva d'aquests projectes? I, sobretot, poden suportar els futurs regants l'aportació que els correspon aportar com a conseqüència de la Llei d'infraestructures hidràuliques? Poden, els regants de la zona de la Noguera, de la Segarra, de l'Urgell i de les Garrigues –que tots hem qualificat tantes vegades com a zones d'agricultura deprimida– assumir el compromís d'una aportació de pràcticament 6.000 milions de pessetes en el primer cas i de 50.000 milions de pessetes en el segon cas? Poden suportar un cost per hectàrea que no és, com es discutia aquí el mes de març –i m'estalvio llegir les intervencions del conseller i del diputat de la majoria que va intervindre en la discussió de la Moció–, de 400.000 pessetes, sinó en aquest moment, ja, en xifres sol·licitades als possibles futurs regants de l'Algerri-Balaguer, de 800.000 pessetes, amb totes les condicions que es vulgui, però, en qualsevol cas, amb un crèdit hipotecari a un determinat interès que conduirà aquestes 800.000, al final, a un nivell superior a 1 milió de pessetes? Poden, els pagesos d'una zona deprimida com aquestes que estem dient, assumir el compromís d'una aportació d'aquest tipus? Podran produir alguna vegada alguna producció agrària que permeti amortitzar les inversions que això significa? Jo crec, senyor president, que aquestes són qüestions que mereixen ser tractades i discutides, precisament perquè no estem parlant de qualsevol petita quantitat, sinó d'unes quantitats que, amb referència fins i tot al pressupost actual de la Generalitat, signifiquen per si soles un percentatge elevadíssim.

Tercera qüestió. Situem-nos ja específicament en el cas Algerri-Balaguer. Des del mes de març fins a avui hi ha hagut una novetat important: és una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que, estimant una demanda, un contenciós administratiu plantejat per l'empresa Enher,

declara la nul·litat de ple dret del projecte modificat de canal i, en conseqüència, la nul·litat de la seva licitació a càrrec de Regsa. I això per què?

En el debat que vam tenir aquí en el mes de març, jo els apuntava, senyor conseller, com d'inadequada ens semblava a nosaltres la forma en què s'havia procedit a la modificació del projecte, bàsicament, per canviar el punt de captació de les aigües de l'Algerri-Balaguer, que en un principi estava previst en territori aragonès, en el municipi de Castellonroi, i que, com a conseqüència de tota una sèrie d'errors de plantejament per part del Departament que correspongui del Govern de la Generalitat, no es va saber resoldre des del punt de vista burocràtico-polític la qüestió com calia i es va haver de procedir, es va procedir a una modificació del projecte per a conduir el punt de captació en territori català.

Passa, però, que aquesta modificació de projecte es va fer de qualsevol manera, sense vetllar pels interessos dels administrats i sense oferir-los les garanties necessàries per a la defensa dels seus interessos, cas que aquests interessos es veiessin afectats pel canvi de projecte; passa també que el canvi de projecte significa passar de l'aigua rodada a la necessitat d'elevat l'aigua vint-i-quatre metres i, per tant, d'encarir el cost de subministrament de l'aigua en el futur a raó de 4-5 pessetes/metre cúbic d'aigua elevada.

Enher va plantejar-los un contenciós administratiu; el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha resolt estimar la demanda, els ha declarat la plena nul·litat, jo sé que vostès han presentat un recurs al Tribunal Suprem contra aquesta Resolució, però no deixa de pesar molt aquesta Resolució del Tribunal Superior sobre els futurs regants de la zona, amb el que això significa de major incertesa sobre el projecte.

Quarta qüestió. Situem-nos ja específicament sobre el cas Segarra-Garrigues. L'alarma es produeix a partir del moment en què, com a conseqüència de la Moció aprovada per aquest Ple, el Govern fa públic el mes de juliol la previsió d'actuacions i d'inversions que el Govern contempla fins a l'any 2000, i aquesta previsió d'actuacions apareix amb una consignació de zero pessetes –per tant, sense, en principi, intenció de dedicar-hi recursos– al canal Segarra-Garrigues, que, com els he dit abans, significaria la possibilitat de regadiu de cinquanta mil hectàrees i un cost estimat de 160.000 milions de pessetes.

Jo no sé si avui que han tingut reunió de Govern hauran resolt un altre pla d'actuacions i de previsions financeres, i, per tant, m'és impossible establir cap especulació al respecte; jo espero que el senyor conseller pugui il·lustrar-nos adequadament. Mentrestant, permeti'm dir, senyor president –acabaré de seguida–, tres aspectes complementaris sobre el tema Segarra-Garrigues.

Primer, no hi ha encara concessió d'aigües, i en aquesta línia jo li expresso la sorpresa nostra, del Grup Socialista, per la intervenció del grup de senadors de Convergència i Unió en el recent debat al Senat sobre política autonòmica, en el sentit d'un pronunciament prioritari, per part del partit que sustenta el Govern, a favor de l'aprovació d'un pla hi-

drològic general abans que els plans de conca. Si això és així, si aquesta és la seva posició, fien per a molt tard la concessió d'aigües pel Segarra-Garrigues.

Segona qüestió. Vostè sap que la concessió pel Segarra-Garrigues ha vingut condicionada des de fa molt de temps per una entesa que permeti distribuir els cabals que es produiran conjuntament entre la regulació que ja existeix en aquest moment en el Segre i la que aportarà de regulació l'embassament de Rialb. I que la Confederació ha demanat als departaments corresponents de la Generalitat una proposta de repartiment de cabals que permeti afrontar la concessió d'aigües, quan sigui possible, sense que això impliqui menysteniment per als usos i per a les concessions actualment existents. I que això està provocant un conflicte que es dilata i que es prolonga en el temps, en què els diversos departaments de l'Administració no diuen les mateixes coses, amb el que això genera de confusió afegida al mateix canal d'Urgell i la creació larvada d'una situació de conflicte si no es resol a temps i bé. El que diu el Departament d'Agricultura al respecte no és el mateix que diu la Direcció General d'Obres Hidràuliques, i m'estalvio també —si cal ho farem— llegir-los algunes declaracions, especialment del director general d'Obres Hidràuliques, que compliquen molt les coses des d'aquesta perspectiva.

I tercera qüestió, i darrera, al voltant del tema Segarra-Garrigues: aquestes darreres setmanes l'opinió pública lleidatana, els mitjans de comunicació, s'han vist commocionats per una discussió que semblava inacabable respecte a la possibilitat que el Segarra-Garrigues obtingués una declaració d'interès general per part de l'Estat i, per tant, fos l'Administració central la que assumís una part important de finançament d'aquests 160.000 milions en què s'estima el cost total de l'obra. En nom del Grup Socialista hem tingut ocasió de dir-los, senyor conseller, que aquest tema es va plantejar malament; qui sigui, el va plantejar malament.

El Grup Socialista no s'oposa, senyor conseller, que aquest tema pugui ser considerat en el futur, quan convingui, però cal plantejar-lo d'una altra manera, i no és possible, no és convenient que els grups d'aquesta cambra —no solament el Grup Socialista, sinó tots els grups d'aquesta cambra— s'hagin d'assabentar per declaracions gairebé anònimes en els mitjans de comunicació que el Govern de Catalunya ha plantejat una operació tan important com la possibilitat de declarar una obra d'interès general o declarar obra d'interès general una obra que en el seu moment, l'any 85, quan es va produir la transferència en matèria d'obres hidràuliques, la Generalitat va reclamar per a ella. No acabem de veure nosaltres com plantejant les coses d'aquesta manera pot haver-hi possibilitat que l'Administració central assumeixi una aportació tan important com els 45, 50, 60.000 milions de pessetes que els seus portaveus han anunciat que s'estaven negociant durant aquestes setmanes passades amb l'Administració central, sense que es plantegi al mateix temps la reversió de competència que significaria la declaració d'una obra d'interès general.

La Generalitat, durant aquests anys, ha elaborat ja molta doctrina sobre transferències i també sobre obres d'interès general i el que això significa, i és doctrina assentada per la Generalitat que la declaració d'interès general només és possible a través d'una llei explícita del Congrés de Diputats que qualifiqui l'obra com a tal. No acabem de veure, senyor president, com això es pot plantejar d'aquesta manera que vostès ho han plantejat, al voltant d'una taula de negociació interpartidària, de qualsevol manera i sense les cauteles oportunes; quan dic «les cauteles oportunes» m'estic referint a la necessària informació que vostès havien de donar als grups d'aquesta cambra perquè els grups d'aquesta cambra no s'assabentessin de la qüestió de qualsevol manera, a través dels mitjans de comunicació.

Finalment, el Govern de la Generalitat, el president de la Generalitat en el seu nom, ha reconegut aquests dies passats que aquest intent de moment no havia reeixit, que en el futur el tornarien a plantejar. Si s'escau la possibilitat i la conveniència de tornar-lo a plantejar, jo li dic, en nom del Grup Socialista, que cal fer les coses d'una altra manera i que, en qualsevol cas —com li manifestava en la discussió de la passada interpellació, el mes de març—, el Grup Socialista està desitjós —li ho deia aquell dia—, en aquesta sala, en aquest hemicicle, a la Comissió o quan vostè vulgui, de parlar dels temes d'obres hidràuliques, i en general de l'aplicació de l'aigua a Catalunya, i d'una manera més concreta i més específica de les relacions de Catalunya amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, disposats i desitjosos de parlar-ne quan vostès vulguin. Jo crec que això seria bo per a tots, que és, en definitiva, dir bo per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Senyor president, senyores i senyors diputats, intentaré anar-li contestant en funció de les preguntes que vostè mencionava.

Deia que hi havia un cert neguit —i jo li he de reconèixer que això és cert— en els temes dels nous regs: són uns temes que, per la importància que tenen, és lògic que preocupin el sector.

Seguidament, vostè mencionava que el cost d'aquests canals o d'aquests futurs regs s'ha disparat. Jo també he repassat la meua intervenció anterior al respecte, i quan jo vaig mencionar el cost de l'Algerri-Balaguer no li vaig mencionar 9.000 milions de pessetes, sinó que li vaig mencionar una xifra força més alta, i a la vegada vaig fer, vaig tenir la cautela de dir que era una xifra que nosaltres estàvem estudiant i que definitivament jo no em veia amb cor encara —perquè així era en aquells moments— de veure'n el cost definitiu. De totes maneres, sí que li he de dir que en aquest moment el cost de posar una hectàrea en regadiu —a qualsevol òrgan tècnic el podran assessorar o li'n podran donar informació adequada— veurà que es mou al voltant de 2

milions o 2 milions i mig de pessetes l'hectàrea. Un cost raonable; en condicions difícils, pot ser superior. Vol dir que el fet que aquestes 8.100 hectàrees de l'Algerri-Balaguer arribin als 18.000 milions de pessetes de cost no és un cost en cap cas exagerat, sinó que és un cost raonable. Probablement –i en això vostè té raó–, en el moment en què es van fer les primeres revisions –també tenint en compte que es van fer en un temps passat–, doncs, no eren ajustades a la realitat de costos reals. Vull fer-li una precisió: les hectàrees de l'Algerri-Balaguer són 8.100; les del Segarra-Garrigues són 60.500 en el conjunt dels seus regs.

Vostè m'ha demanat la necessitat d'explicar el cost. El cost crec que queda suficientment explicat: és el cost real que en aquest moment tenen les obres.

Em pregunta si és viable. Si no fos viable, jo crec que l'obligació del Govern de la Generalitat de Catalunya seria no portar-los a terme. Des del moment que aprovem, el mes de juliol, el pla econòmic i financer de tots els regs de Catalunya, exceptuant el Segarra-Garrigues, és que els considerem viables. I avui –abans vostè m'ho preguntava– s'ha aprovat el pla econòmic financer i l'encàrrec a Regsa, per a la seva execució, del Segarra-Garrigues.

Catalunya –jo els ho he explicat algunes vegades en aquesta cambra, però és bo recordar-ho–, quan jo vaig accedir a conseller o quan se'm va atorgar aquesta responsabilitat, tenia en conreu 1.043.000 hectàrees de conreu; exactament, s'atansa a una tercera part de la superfície. En aquest moment –hi ha hagut un abandonament– estem situats a les 980.000 hectàrees. Qualsevol persona coneixedora del medi rural –i vostè ho és– sap que en aquests moments tota l'agricultura que no passa per tenir un seguit de garanties en la seva producció és una agricultura que cada vegada esdevindrà més marginal; dintre d'aquesta garantia en la producció, hi ha dos temes absolutament bàsics: l'aigua i les assegurances; després n'hi poden haver-hi d'altres. Dissortadament, a Catalunya, per la seva orografia, difícilment podrem augmentar, quan s'hagi finalitzat aquesta proposta de regs que ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya en l'anterior pla i en el que hem aprovat avui, difícilment es trobaran noves superfícies per posar en reg; no pel fet que hi hagi aigua –que també, doncs, és un bé preuat que hem d'administrar molt bé–, sinó perquè la superfície del territori pràcticament no donarà per més. Probablement es podran fer petites coses amb aigües residuals o amb algun aprofitament molt puntual, però, en tot cas, sempre seran superfícies menors. M'atreveixo a dir que el pla de regs que en aquest moment té el Govern de la Generalitat de Catalunya és el pla que ja ha de donar satisfacció a les nostres possibilitats d'aconseguir una agricultura consolidada en totes aquestes zones. Vull dir, crec que des del punt de vista, diguéssim, de filosofia és absolutament necessària la realització d'aquests regs per a la fixació de la població en aquestes zones amb una garantia de rendes.

D'altra banda, en la producció agrària catalana pràcticament som deficitaris de tot; a vegades hi ha una preocupació de quins productes es faran en aquests nous regs. Al conse-

ller i a l'equip del Departament d'Agricultura no li preocupa excessivament; alguna vegada els he citat la gran cabana ramadera que tenim i que les nostres possibilitats d'alimentar-la s'exhaureixen pràcticament en un trimestre. Vol dir que des del tema de farratgeres, el tema de cereals, etcètera, hi ha unes possibilitats molt grans però, a la vegada, en els mateixos productes hortícoles –fruits secs, etcètera– el nostre país, tot i que a vegades ens pensem que és al revés, doncs, som molt, molt deficitaris. Em sembla que els posava l'exemple, no fa molt, que Catalunya, per exemple, importa dotze mil tones de nous cada any, o que el conjunt de l'Estat espanyol importa quaranta mil tones de «pistatxers»; per exemple, doncs, són dos productes..., festucs, eh?, festucs; el que passa és que, normalment, és una paraula que quan l'expresso, doncs, és, en certa manera, desconeguda, no?, tot i que és un arbre introduït a Catalunya durant la denominació àrab i és un arbre amb tradició a les nostres terres, que bé, s'han fet algunes experiències en secà però que, veritablement, quan produeix és en reg.

O sigui, jo crec que a nivell de filosofia de manteniment de la població és viable; no és viable, és necessari. A nivell de productes que es poden produir, tot i que estem dintre una política restrictiva de la Comunitat quant a determinades produccions, és absolutament assumible l'augment de producció que poden produir aquestes zones.

I passaria al tercer aspecte, que és si els regants poden assumir el cost. Jo crec que sí. Primer, el poden assumir per un aspecte estrictament immobiliari; així de cru. És a dir, una hectàrea de secà té un preu i una hectàrea de reg en té un altre. Dos, en aquests moments, en aquests moments, gràcies, probablement, doncs, a la devaluació de la moneda i potser que s'està sortint d'una certa crisi, determinats productes agraris, la majoria d'ells a casa nostra han obtingut un preu raonable i que és presumible que en els propers anys continuï, si no hi ha un daltabaix econòmic, que crec que poden garantir perfectament que les persones puguin assumir aquest cost. En aquests moments hi ha determinades empreses, fins i tot algunes m'han autoritzat a citar-les –no crec que sigui el cas fer-ho en aquest hemicicle o en aquesta sala–, però hi ha empreses que estan disposades a assumir aquest cost mitjançant un arrendament i no un arrendament extraordinàriament llarg. Per explicar-ho clar: per al conreu de farratgeres en aquest moment s'està pagant d'arrendament 120.000 pessetes/hectàrea. Això hi ha empreses, hi ha altres empreses que no paguen tant però sí que en aquest moment, qualsevol hectàrea de reg, qualsevol hectàrea de reg, tenint en compte que moltes vegades són parcel·les petites, etcètera, això també va lligat amb el preu que al final es paga, però qualsevol hectàrea de reg en aquest moment hi ha agricultors o empreses en alguns casos, la majoria d'elles cooperatives, doncs, que lloguen el terreny de 90 a 120.000 pessetes de cost.

Sense entrar en més, sense continuar aquí, com diem, si es pot assumir el cost i també –explico potser això amb tant detall perquè una de les crítiques que, de fet, reconec que els grups polítics no s'hi han afegit massa, cosa que jo agraeixo,

però que sí que ha sortit als mitjans de comunicació, és en l'Algerri-Balaguer, si la gent podria retornar aquestes vuit-centes mil pessetes, que després explicaré de què provenen. Jo crec que es poden retornar perfectament: 800.000 pessetes a quinze anys, a la banda més baixa del crèdit hipotecari, quan hi ha una empresa que aquesta hectàrea està disposada a llogar-la a aquest preu i les empreses i agricultors estan desitjosos perquè la superfície més petita d'explotació és de quatre hectàrees, cosa que en regadiu no es dona gairebé enlloc, vol dir que tenen la garantia.

Ara, si nosaltres mirem en aquest moment els tipus d'ajuda comunitària i el preu de la producció, en aquest moment m'atreiria a dir que es pot garantir, perfectament, el retorn d'aquests costos però, amb escreix, doncs, des del mateix cultiu de blat o des del mateix conreu de blat de moro i fins i tot de gira-sol. Pensem que la majoria d'aquests productes, només de subvenció de la Comunitat Econòmica Europea s'atansen a les 50.000 pessetes/hectàrea. Alguns d'ells les superen en molt. Fins i tot, avui dia hi ha productes comunitaris que porten un ajut superior al cost de posar en reg aquesta superfície. Per això mateix, jo crec que, raonablement, raonablement, els agricultors poden posar en marxa aquestes noves superfícies de reg, sense una por excessiva a garantir el retorn d'aquests diners.

Per què costa 800.000 pessetes? Bé, el cost, el cost del reg d'alta, per dir-ho d'alguna manera, s'ha situat al voltant de 600.000 pessetes. Com veurà, si vostè fa la divisió, seria una miqueta més del cost; s'ha volgut arrodonir i, a més, la intenció del Govern i la proposta que conjuntament Política Territorial i el Departament d'Agricultura elevarem per al Segarra-Garrigues, també serà unificar el cost a 600.000 pessetes, donat que en la majoria de zones..., després, no crec que es doni en el debat, però si vostè ho vol veure amb molt de gust, doncs, li puc ensenyar l'estudi que han fet de cost de les dotze diferents zones del futur Segarra-Garrigues, veurà que unes se situen molt a prop de les 600.000, i algunes passen. I s'ha cregut oportú igualar-ho.

En el cas de l'Algerri-Balaguer, com que hi ha un interès a posar en marxa al més ràpid possible la zona, la proposta que nosaltres hem fet als agricultors és de 800.000 pessetes, però tenint en compte que aquestes 800.000 pessetes inclouen el que en diríem l'aigua en mà, o sigui, l'agricultor no solament paga el reg d'alta, no solament paga la part que li pertoca de camins, concentració, etcètera –tot el que va dintre el paquet del que s'ha de pagar, que hi ha algunes coses d'aquestes que no es cotitzen, per dir-ho d'alguna manera–, sinó que nosaltres li installem a la finca –li installem a la finca– el reg amb el sistema que ell vulgui, és a dir, l'agricultor, quan signa l'acord, ens especifica si vol reg localitzat, si vol reg gota a gota o si vol un reg per pivot, i en aquest cost de 800.000 pessetes Regsa es compromet a fer tot el reg.

Per què s'ha fet això? S'ha fet, primer, perquè significa un estalvi molt important per a l'agricultor; qualsevol persona li dirà que la instal·lació en el mateix camp s'atansa a les 500.000 pessetes, com a mínim, fet individualment. En el

moment en què s'agrupa el material, es compra a través d'una empresa i es fa tota l'obra, doncs, es redueixen notablement els costos i, a la vegada, es fa l'obra d'una forma més homogènia. Llavors, de fet, a les persones que així ho desitgessin de l'Algerri-Balaguer, elles, l'únic que haurien de fer és assumir el reg d'alta i, en tot cas, l'altre reg és opcional però crec que és extraordinàriament favorable per a ells.

A la vegada, l'oferta que hem fet els dos departaments, jo crec que és molt positiva per a ells, perquè no afecta la possibilitat de plans de millora que puguin fer en les seves terres. Si no es fes aquest tipus d'oferta, la gent, segurament, utilitzaria la possibilitat de captar recursos a través dels plans de millora per fer el reg, en aquest cas aquest cost l'assumim en bona part l'Administració i ells a través d'aquest crèdit, de tal manera que aquest pla de millora el poden mantenir per després, per a cultius posteriors.

Bé, a veure, a veure... Ah, sí, canvi de captació: senyor Vilalta, no hi ha hagut canvi. Vostè ha dit que la sentència havia estat donada pel canvi de captació. Això no és així. El canvi de captació es va fer per una problemàtica prolixa, totalment aliena a la voluntat de la Generalitat de Catalunya, i li haig de dir que la concessió que tenim no és la concessió a Castellonroi, sinó que la concessió d'aigua que tenim, degudament documentada, legalitzada, atorgada, etcètera, és en el punt on està fent-se la captació d'aigua.

Pel mateix, la denúncia d'Enher no ve per aquest fet, perquè mai hem tingut l'altra; mai! Si l'haguéssim pogut aconseguir segurament el Govern no s'hauria plantejat aquesta solució, i no renunciem a aquesta solució. Jo ja li ho he dit, jo entenc que en un futur és perfectament assumible per part del Govern fer un intent d'aconseguir una nova concessió d'aigua al municipi de Castellonroi, aconseguir, doncs, la permissió dels municipis, que, a més, sé, perquè m'ho han manifestat, la seva voluntat favorable que l'aigua passi pels seus municipis, però sobretot hem d'aconseguir un beneplàcit o un vist-i-plau del Govern d'Aragó, que, en moments passats, doncs, la disposició potser no era la mateixa que es pugui trobar en un futur.

De totes maneres, el fet que l'aigua hagi de ser bombada no afecta els aspectes productius; almenys no els afecta en els propers cinquanta anys. Perquè el cost que tindria aquest reg, si vingués rodat, estimativament s'atansa als 3.000 milions de pessetes; vol dir que les repercussions d'augment de cost, encara que fos un 30% en els regants, és molt superior a les 2,53 pessetes que li costarà l'elevació de l'aigua; 2,53 pessetes més unes despeses de manteniment que, en tot cas, seran ells mateixos els que podran decidir si són molt alts o si són molt baixos però que, en cap cas poden superar, entenc jo, raonablement, les 4 pessetes, 4,5 pessetes. Amb el cabdal d'aigua que es necessita en aquesta zona, veiem que el preu de reg és relativament mòdic.

Quan es va aprovar el pla –que, a més, vostè ens n'ha fet molta propaganda, li ho haig de reconèixer, perquè me'l va enviar a tots els ajuntaments, cosa que li agraeixo– el mes de juliol on es contemplaven tots els altres regs, i, a més, apre-

cio en la seva intervenció un to molt positiu, perquè vostè mateix ha dit: «Miri, això està en molt bon camí, s'està solucionant». Per tant, li agraeixo aquesta valoració des de la seva condició de diputat. Hi ha una cosa que no se li amaga: el pla que vam aprovar era un pla que començava l'any 94 i s'acabava l'any 2000, i un pla que m'ha de reconèixer que era ambiciós on no deixàvem cap raconet, per dir-ho d'alguna manera; començàvem, doncs, en el Ter, en la Muga, els diferents embassaments de l'interior, Vallforners, Tous, Margalef, els diferents regs, Vinebre, la Torre de l'Espanyol, no els citaré ara, Pinyana, etcètera, tots. Deixàvem el Segarra-Garrigues. Per què deixàvem el Segarra-Garrigues? Deixàvem el Segarra-Garrigues perquè, evidentment, el seu cost en aquest primer pla no era assumible. Vull dir, un pla no arriba als 160 milions de pessetes; quan s'ha mencionat aquesta quantitat de 160 milions de pessetes s'ha mencionat també comptant que..., bé, són unes declaracions fetes comptant amb l'endeutament que generaria segons com es fes.

En aquest moment, el Pla, i amb números definitius –en números definitius–, el pla que s'ha aprovat avui és de 127.500 i escaig milions de pessetes, en números reals que s'ajusten molt al cost, al cost, al cost que jo li deia abans per hectàrea que té un nou rec, i es distribueix el pagament en els propers vint-i-vuit anys. I aquesta és la raó, i el Govern de la Generalitat de Catalunya crec que havia de valorar amb molta cura de quina manera feia la inversió i fer-la, sobretot, d'acord amb les possibilitats reals que té el mateix Govern de portar-les a terme.

Per acabar; abans ha fet una referència a la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que declara la nul·litat de l'aprovació del projecte. Bé, nosaltres entenem, primer, des del moment que la Generalitat eleva recurs al Tribunal Suprem, que queda sense aplicació aquesta Sentència, pel mateix el Govern pot seguir fent la seva tasca. El Govern de la Generalitat de Catalunya entén que en el moment en què se li ha concedit la concessió té plena autonomia per a la realització de les obres dintre el seu territori. I en aquest sentit hi ha sentències anteriors que ens donen la raó al respecte. Pel mateix, no ens preocupa excessivament en aquest moment, perquè entenem que, igual que se'ns ha reconegut en sentències anteriors, el Tribunal Suprem reconeixerà les competències de la Generalitat a Catalunya. La Sentència, una de les sentències anteriors, molt positives, doncs, va ser la que es va dictar l'any 1988 al respecte i que admetia la concurrència de competències de les comunitats autònomes.

No em voldria allargar més, he passat molt de temps; en tot cas a la rèplica aclariré els temes que vostè cregui oportuns.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Vilalta pot fer la rèplica.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, bé, jo crec que estem parlant d'un ordre de magnituds tan gran que significa, en el cas del

Segarra-Garrigues, el 10% del pressupost de la Generalitat d'enguany, i, per tant, estem parlant d'operacions realment importants. D'acord amb la Llei d'infraestructures hidràuliques, l'aportació dels possibles futurs beneficiaris és el 30%, en l'ordre de magnitud que ens situem. Vostè diu: «home, s'estableixen totes les condicions millors per a facilitar el procés...» Bé, doncs, escolti, el seu plantejament topa amb la realitat dels fets: a la zona de l'Algerri-Balaguer, en aquest moment, vostè té el percentatge d'acceptació que li expressa el nombre de pagesos que li han dit que signaven les seves condicions, i jo he llegit les declaracions de vostè i dels altres representants del Govern, que diuen que si no s'assoleix un percentatge raonable que faci viable l'operació, no es farà. I la situació continua enterbolida en la mesura que els pagesos de la zona, doncs, lògicament, no entren en aquestes condicions que vostè apunta. I per què? Doncs jo crec que per la raó de fons que altres vegades hem plantejat en aquest Parlament, que és una situació de postració de l'agricultura catalana, de bona part de l'agricultura catalana, de la difícil viabilitat de moltes de les empreses familiars agràries constituïdes i existents, i de la difícil continuïtat en els descendents de moltes de les famílies pageses que en aquest moment s'hi dediquen. I contemplades així les coses és ben raonable que els números i els percentatges no li surtin.

Jo no sé quant, al final, requerirà vostè d'acceptació en aquesta zona de què estem parlant, de l'Algerri-Balaguer, i jo crec que encara serà bastant més difícil en el procés posterior del Segarra-Garrigues. Però, amb independència que les empreses que es dediquen al sector dels farratges, o qualsevol altre, vulguin establir contractes beneficiosos, ens toquem amb una realitat, que és que moltes de les famílies pageses són famílies d'edat avançada, i sense previsibles descendents continuadors de l'empresa agrària, i això genera una situació de difícil maniobra, i jo li reitero –com vaig fer-ho en aquell debat del mes de març– que això ens condueix a una situació molt difícil, que lògicament ens estalviaríem, en bona mesura, si almenys els canals principals, en un cas i en un altre, fossin assumits totalment per l'administració corresponent. Podríem discutir si l'administració corresponent ha de ser una o altra en funció d'una declaració d'interès general pel mig –podríem discutir-ho–, però, en qualsevol cas, a mi em sembla que almenys els canals principals no haurien de ser repercutits sobre els pagesos futurs usuaris d'aquesta aigua, primer, perquè no seran els únics futurs usuaris d'aquesta aigua: aquesta aigua servirà, a més de per a regar, també per a consum de boca, també per a usos industrials si s'escau, o per a qualsevol activitat econòmica que es pugui generar a la zona. Persistir en la idea de repercutir-ho sobre unes empreses familiars agràries, moltes de les quals, per la seva mida i per la manca d'expectatives en la descendència –en el sentit que els descendents s'hi dediquin–, fa que aquestes empreses, moltes d'elles, tinguin una difícil viabilitat, que els genera resistències a establir en aquest moment un crèdit hipotecari sobre la mateixa propietat de la terra per a viabilitzar l'operació. I aquesta és

la situació. I si vostè persisteix en la seva idea que cal assolir un 60, un 70 o un 80% —un 70, em sembla que és la referència que s'ha posat en el curs del temps— d'acceptació, i aquesta acceptació no es produeix, continuarem tenint un problema molt gran al davant.

Jo crec, senyor conseller, i li ho repeteixo en nom del nostre Grup, que aquestes operacions, aquests projectes, en el curs del temps no s'han portat prou bé. Jo no he pujat a aquesta tribuna a plantejar la meua intervenció en un to crític —li ho he dit abans a vostè, personalment, en el passadís i li ho he dit a algun altre portaveu de Convergència—: ens agradaria que, del resultat d'aquesta segona interpellació, se'n derivessin actuacions positives i, en la mesura del possible, concertades, però vostè convindrà amb mi que les coses no s'han portat prou bé quan en aquest moment estem discutint sobre el cost estimat de l'obra del canal, quan, en realitat, ja en tenim set quilòmetres, de fets, que no condueixen l'aigua enlloc i que vostè mateix ens diu que, si un 70% dels possibles futurs usuaris no li accepten les condicions que vostè estableix, l'obra s'interromp i no continua. I dels set quilòmetres que tenim fets?

Per tant, senyor president, senyor conseller, atenguin la nostra preocupació al respecte: ve motivada per aquest conjunt d'incerteses que planen sobre la situació; planarien menys si estiguéssim parlant d'operacions econòmicament inferiors, però en un cas són 18.000 milions i, en l'altre cas, 130.000 milions, amb l'ajustament que vostè diu que ha fet avui el Consell Executiu.

Jo li reitero —se m'ha encès ja el llum roig—, jo li reitero la disposició, la disponibilitat i el desig del Grup Socialista, que crec que comparteixen els altres grups de la cambra, que allò que afecta política d'aigües, obres hidràuliques, i específicament les relacions amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, siguin plantejades per vostè com una acció en què tot aquest Parlament i totes les forces polítiques del poble de Catalunya hi tenen molt de compromès i s'hi juguen molt, perquè els conflictes i els problemes que es generen al voltant del tema de l'aigua vostè i jo i tots sabem que acaben essent conflictes difícils de solucionar.

No hem entrat en la seva intervenció, en tot el plantejament que jo li he fet del Segarra-Garrigues. Li agrairia que ho complementés, i, en qualsevol cas, quedis amb aquest oferiment i amb aquesta disponibilitat per part nostra, que jo crec que són un oferiment i una disponibilitat molt positius, plantejats —no en tingui dubte— al servei del que considerem que és l'interès, en aquest moment, de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta. El senyor conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Vilalta, hi ha una cosa que és molt clara, i fins i tot potser no m'agradaria haver-la d'explicar, però..., és clar, vostè diu: «Els canals, que es facin de franc.» I una altra opció política pot anar més lluny, de dir: «No, no, escolti, si

interessa que es quedin pagesos, que sigui tot de franc.» Raonablement, raonablement, el cost de 600.000 pessetes per hectàrea que li suposa al pagès, estrictament, en l'aspecte immobiliari, li duplica o li triplica el valor del sòl nou amb reg. Jo tampoc crec que sigui lògic que l'Administració, ni de la Generalitat ni de l'Estat, assumeixi aquesta plusvàlua del patrimoni, alleugerint d'una responsabilitat el mateix actor —en aquest cas, l'agricultor—, i crec que el cost, tot i que en principi pugui semblar relativament elevat, és un cost raonable.

Aquí hi ha molts diputats de la zona de Lleida —vostè mateix— i segur que molts diputats que coneixen la zona Algerri-Balaguer. Vostès saben que, en aquell territori, el preu de la terra no era regalat, però era un preu ínfim: en el moment que aquesta terra es regui, el valor és molt més elevat. La proposta que es fa als agricultors és un finançament, doncs, a quinze anys, força favorable, i amb les dades que jo li he donat —i vostè sap que són absolutament certes—, ningú —suposant que no tingui cap diner per a invertir-hi d'entrada—, ningú crec que hagi d'estar preocupat per la possibilitat de la rendibilitat. Ara bé, en un moment que determinades veus diuen: «escoltin, nosaltres podríem aconseguir que això fos més barat», no hi ha cap mena de dubte que l'agricultor es posa en una situació d'espera i de dir: «escolta, mira, si ho milloren, això, hi guanyarem». I aquesta és una realitat. Jo mateix li he demanat a vostè un cert consens en aquest sentit, perquè entenc que el preu es demostra que és absolutament raonable i assumible; ara, si hi ha ofertes, si hi ha ofertes més barates, comprendrà que això a tothom li fa goig. I també li reconec que és cert que hi ha determinades famílies que, bé perquè no hi ha continuïtat, bé per altres dificultats, poden experimentar una certa problemàtica en aquest sentit, però no deixa de ser menys cert que aquestes mateixes famílies, amb una part d'aquesta superfície nova amb reg, poden cobrir perfectament aquests costos. Per tant, demanar al ciutadà de Catalunya que pagui més de l'estrictament raonable i el que al seu moment va legislar el Parlament, en benefici de l'increment d'un patrimoni, sincerament, jo, com a conseller i com a agricultor, doncs, considero que no és lògic, que es poden assumir perfectament aquests costos.

Quan ha fet l'oferta de col·laboració, jo li ho agraeixo sincerament. Jo no em referiré, no em referiré al tema d'interès general. Jo crec que la seva intervenció per a l'exterior pot ser críptica, però tots els diputats de la sala l'han entesa perfectament, i, a més, ho dic en to positiu, no amb cap to àcid ni de rèplica. Hi ha hagut, doncs, un rerefons, un rere..., no sé què, força important, que no ha beneficiat en absolut el bon desenvolupament d'aquest tema: per una banda, hi havia uns certs compromisos, perquè vostè sap que hi ha determinats membres del Govern —m'atreviria a dir que tots— que no dirien el que han dit si no haguessin existit aquests compromisos, segurament hi pot haver en aquests certs compromisos, doncs, una manca de tancament de tracte, que després ha propiciat que no es portessin a terme, però pel mateix li agraeixo extraordinàriament el seu esperit de

col·laboració, perquè, si és així, encarrilant-ho de nou, segurament ens en sortirem.

Ha fet una referència abans al fet que els senadors de Convergència i Unió instaven el Govern central a aprovar els plans de cada una de les conques abans del Pla hidrològic nacional, i ho ha fet com si fos un contrasentit. Jo no sé si no ho he entès bé. Jo entenc que té tota la lògica, perquè, doncs, com aprovarem un pla nacional si no sabem quines necessitats són les de cada conca?

I també vull fer-li una última referència a aquest esperit de col·laboració, que segurament entre tots podem solucionar: és el tema de la concessió d'aigües. Com vostès saben, la concessió d'aigües del Segarra-Garrigues encara no està feta; la concessió de l'aigua no es fa al Govern de la Generalitat de Catalunya, sinó que es fa a les comunitats expectants. En aquest cas —i aquí sí que hi ha un cert to de crítica— jo crec que la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre no juga el seu paper de govern com ha de fer en aquest cas, perquè senzillament es limita a dir: «vostès posin-se d'acord i quan estiguin d'acord ja els concedirem l'aigua». Jo crec que la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, el que hauria d'atendre és la proposta que ha elevat el Govern de la Generalitat de Catalunya de concessió de l'aigua, perquè és molt difícil aconseguir que una comunitat ja establerta, que en alguns anys, doncs, té unes certes mancances importants d'aigua, es posi d'acord en la quantitat d'aigua que s'ha de donar a uns altres. I aquí se cerquen tot un seguit de garanties que, tot i la bona voluntat que crec que hi hem posat entre tots, des del director general d'obres hidràuliques fins als dos consellers, doncs, és molt difícil arribar a un absolut i total consens, i sí que reclamo, des d'aquesta tribuna, doncs, aquesta col·laboració que vostè abans brindava, perquè la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre prengui aquest paper decisiu —que, en definitiva, és a ella a qui pertoca—, i que ens permetria, doncs, alleugerir tots els tràmits i avançar l'obra.

M'ha dit que li fes una pinzellada del Segarra-Garrigues. Tot i que el temps passa, procuraré ser molt breu. Com li he dit abans, s'ha aprovat un pla econòmic financer per als propers vint-i-vuit anys; aquest any que ve s'ha aprovat, en els actuals pressupostos, la redacció del projecte de l'obra i la primera part de la concentració parcel·laria, i així, esquemàticament, amb una valoració econòmica que va dels 6.000 als 8.000 milions, amb una baixada cap al final, doncs, es desenvolupa tot el pla, amb la voluntat d'avançar al màxim l'obra, per veure de realitzar-la, la major part, doncs, en els propers deu anys. Tot i que això s'ha fet fins ara, jo sí que volia dir-li que el fet que no se n'hagi parlat no vol dir que no s'hi hagi estat treballant, i vostè ja coneix, doncs, que ja s'ha portat a terme el projecte d'impulsió i connexió de la presa de Rialb, el projecte de modificat del canal principal, el projecte del canal d'enllaç, l'estudi d'impacte ambiental tant del canal principal com del canal d'enllaç, l'estudi de regulació del Segre, que s'està fent l'anàlisi —no estan acabats alguns d'ells o estan en fase de fer-se—..., l'anàlisi de mercat i de productes, els estudis previs a l'avantprojecte general, l'avantprojecte propi general, la car-

tografia, l'estudi agronòmic i el projecte d'optimització. Vol dir que el Govern de la Generalitat de Catalunya, tot i aquest *impasse* mentre no es definia l'aportació econòmica, en cap cas del que no se'l pot acusar és de no haver estat treballant pel projecte per a la seva realització al més ràpida possible, tot i no amagar-nos a ningú que aquesta és una obra d'una envergadura tan important que la realització serà prolixa, complexa, i, tot i la voluntat d'agilitar-la al màxim possible, doncs, la previsió de posta en marxa de nous regs sí que li he de dir que comença doncs l'any 99. L'any 99 ja hi haurà alguna fase, doncs, que, si tot es desenvolupa..., evidentment si hi ha la concessió de l'aigua, ja regarà, però a partir d'aquesta data, doncs, fins al 2008, 2009 es faria un esforç molt important per avançar-la al màxim possible, deixant, doncs, petits aspectes per a les fases finals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Ara demano l'assentiment de la cambra per modificar l'ordre del dia en el sentit que la interpellació que consta com a número 11 de l'ordre del dia d'avui se substanciï en la continuació de la sessió del dia de demà. (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política interdepartamental d'igualtat d'oportunitats entre els homes i les dones

Així passarem al punt 12, Moció subsegüent a la interpellació sobre la política interdepartamental d'igualtat d'oportunitats entre els homes i les dones, presentada per la diputada senyora Imma Mayol. Té la paraula. Són deu minuts.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan el mes d'octubre vaig substantiar, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, aquesta interpellació tenia dos objectius fonamentals: per un cantó, debatre amb el Govern els principals desacords que tenim nosaltres de com orientar la política de promoció de les dones o d'acció positiva en relació amb les dones, i criticar, la segona cosa era criticar al Govern la manca de prioritat que dediquen a aquestes qüestions.

En relació amb el primer tema, nosaltres volíem expressar —i així ho vam fer— desacords amb els principals objectius amb què el Govern orienta la seva política. Jo en aquests moments voldria posar sobre la taula l'inici d'un debat, que ja en aquell moment també vam fer, que penso que continuarem i la nostra voluntat és que continuï molt a fons d'aquí a dos mesos... Hi insisteixo, voldria posar sobre la taula aquests dos perills; el primer, el perill que les polítiques que es fan des de les institucions, en aquest cas des de

la Generalitat, continuï negant la identitat femenina, que el que es promogui o es busqui sigui una mena d'assimilació a una identitat existent només reconeguda, que és la identitat masculina, el problema que no es potenciï una veritable revalorització del que som i hem significat les dones històricament i en l'actualitat, que es produeixi el que nosaltres en diem una masculinització, una voluntat de masculinització de les dones, és a dir, que s'entengui la política d'igualtat d'oportunitats com el fet que fem les mateixes coses, siguem iguals, i això no és veritat. Som dos éssers diferents, això marca una diferència —una diferència que històricament ha estat una desigualtat—, i la nostra voluntat és que hi hagi una revalorització de la identitat femenina i que el que nosaltres signifiquem i hem estat tingui un pes claríssim a l'hora de prendre decisions, a l'hora de jugar un rol clau a tots els nivells. Per tant, jo crec que aquest perill existeix i jo voldria debatre'l a fons. Hi insisteixo, ara no és el moment, però en el futur pensem fer-ho.

El segon perill que també hi ha i que voldria posar sobre la taula és que el que s'està fent en aquest moment és una incorporació de les dones als diferents nivells de la societat sense descarregar-se de res, sense un canvi veritable de rols, i això tampoc és l'objectiu que nosaltres volem i no es tracta que l'antiga divisió sexual del treball, que ha estat viscuda històricament com que els homes es cuidaven del que s'anomenen tasques productives, com el que s'anomena, diguem-ne, el treball assalariat, etcètera, i les dones es cuidaven de les tasques que anomenem reproductives, d'atenció a les persones, d'atenció a la llar, no volem que això se superi com s'està superant en l'actualitat. Què és el que està passant? Està passant que les dones entren a formar part del que seria treball productiu sense descarregar-se del treball reproductiu i que, per altra banda, els homes continuen fent treball productiu però no entren a fer treball reproductiu. Tampoc és aquest el model de societat que voldríem; voldríem una societat on les tasques productives i les tasques reproductives fossin compartides pels dos sexes i, sobretot, una societat en què les tasques reproductives d'atenció a les persones estiguessin molt més revaloritzades. Aquestes són dues qüestions de fons que —hi insisteixo— voldríem debatre perquè hi ha el perill que les polítiques que es fan en aquest moment des de les institucions no ho contemplin a bastament.

El segon objectiu d'aquella interpellació era criticar el que, al nostre parer, era una manca de prioritats per part del Govern de la Generalitat a l'entorn d'aquesta temàtica. Nosaltres els dèiem que fins i tot dintre de la seva lògica, fins i tot dintre de la seva mateixa dinàmica, dels seus mateixos programes, al nostre parer, aquesta qüestió no es prioritza, i posàvem tres exemples que jo ara els repetiré.

En primer lloc, el retard del Pla avui és una evidència; és a dir, a hores d'ara, fa una estona, el conseller de Justícia ens deia que el Pla s'està enquadrant, m'ha semblat; aquest Pla hauria hagut d'estar aprovat ara fa dos anys; és a dir, a principi del 93. A hores d'ara tot just encara està enquadrant-se. Això indica una manca de prioritats. Jo estic

convençuda que si un tema és considera molt important, no es triguen dos anys de retard a l'hora de realitzar-lo; de realitzar-lo, no, perdó, a l'hora d'aprovar-lo.

Per altra banda, posàvem també a bastament en evidència l'altre dia el fet que és un pla interdepartamental que sovint pateix el boicot de les diferents conselleries; és a dir, hi ha un pla que teòricament ha de respondre a l'acció integral del Govern i que a l'hora d'aplicar-se diferents conselleries, que no ho viuen com una cosa pròpia, hi van posant les seves retallades.

I, per últim, el tema del pressupost. Jo faré una referència al Pressupost del 95, encara que tot just l'hem fullejat aquest matí. Només fullejant-lo aquest matí, en el cas de l'Institut Català de la Dona, ja es veu aquesta manca de prioritats. Un pressupost que en el seu conjunt augmenta, si no recordo malament, a l'entorn d'un 5%, en el cas de l'Institut Català de la Dona augmenta un 2,3%. I, aquest augment, com es fa aquest augment? És tant o més important el que s'augmenti tan poc com com es fa l'augment. S'incrementen en total 11 milions de pessetes; és a dir, es passa de 472 milions que tenia l'any passat a 483 que té en aquests moments. Aquests 11 milions automàticament van gairebé tots —els milions d'aquest increment— a augmentar una partida que és «Alts càrrecs» i es disminueix, millor dit, s'augmenten 12 milions d'«Alts càrrecs» i es disminueixen 3 milions destinats a l'Administració local, es passa de 44 milions a 41, i 2 milions destinats a entitats de dones, de 48 milions a 46 milions.

És clar, primer ens estem movent en unes xifres ridícules; però és que, a més a més, a l'hora de fer una proposta de prioritats, aquest Govern decideix que l'Institut Català de la Dona augmenti menys que el Pressupost general del Govern augmenta —la meitat exactament—, i a sobre, a l'hora de redistribuir les partides, l'augment va per obtenir alts càrrecs i disminueix l'ajut als municipis i disminueix l'ajut a les entitats de dones.

D'aquell resultat d'aquella interpellació i del moment processal en què estem en relació amb els plans d'igualtat, ens va semblar que era oportú —i així ho vam fer— demanar que es fes un debat de política general en el següent període de sessions. Vam consultar-ho amb diferents grups parlamentaris, a hores d'ara aquest debat pensem que es farà perquè el Grup Popular, el Grup d'Esquerra Republicana, aquesta tarda el Grup Socialista ha anunciat també el seu acord; pensem que és un moment adequat —hi insisteixo— fins i tot processalment; s'ha acabat el que és un primer Pla, estem al començament d'un segon Pla i hi han temes a debatre, hi han, per part nostra, discrepàncies en com s'està fent i amb el poc que s'està prioritant. I, per tant, jo, avui, en aquesta Moció, no hem volgut, el Grup d'Iniciativa, no hem volgut entrar a fer propostes concretes de com s'haurien de generar noves actuacions perquè ens sembla que el marc més adequat per fer-ho és aquest debat de política general en el qual jo crec que hauríem d'entrar a fons en totes aquelles qüestions que jo plantejava al començament.

Per tant, hem fet una Moció, que és molt senzilla i el que planteja és que es presenti en el termini d'un mes una ava-

luació interna i externa del Pla. Per què diem una avaluació interna i externa, es poden preguntar?, per què posen aquest matís? Això té una explicació molt senzilla: una avaluació interna perquè estic convençuda que el Govern deu tenir aquesta avaluació, i el tema de l'avaluació externa és perquè en una intervenció de la senyora Joaquina Alemany, que és vice-presidenta de l'Institut Català de la Dona, a Madrid en la seva condició, en aquest cas, de diputada del Congrés dels Diputats per Convergència i Unió va dir, va dir textualment que..., ella en aquell moment intervenia contestant o fent preguntes al director de l'Institut andalús de la dona, que va explicar que havien fet una avaluació externa al seu Pla. I la senyora Joaquina Alemany deia: «També a Catalunya» —tradueixo, eh?— «s'ha fet una valoració externa. Ens sembla molt positiu que es facin valoracions externes. Estic convençuda que en les valoracions i en els estudis és on realment es veu en realitat la incidència que tenen aquests plans en la societat. Una tasca important dels instituts és l'àrea d'informació i de conscienciació, però també és bo tenir una valoració de la seva incidència en la societat, tenir coneixement de com arriben als ciutadans i a les ciutadanes aquest tipus d'actuacions. En realitat ens podria passar que la societat anés per un cantó i les institucions per un altre». Després diu: «Repeteix, al meu judici, aquesta avaluació externa que ha fet l'Institut andalús és molt important, a Catalunya també l'hem feta».

Jo vaig fer una pregunta el dia 16 de setembre exactament dient: «quins són el contingut i els resultats de la valoració externa de la tasca de l'Institut Català de la Dona?» i a hores d'ara no hem rebut resposta. Llavors ens va semblar que era oportú que la Moció nostra digués que voldríem obtenir en el termini d'un mes una avaluació externa, l'externa que la senyora Alemany diu que s'ha fet, i l'avaluació interna del mateix Pla que ha fet l'Institut Català de la Dona.

En aquest sentit, nosaltres voldríem demanar —i estic segura que ho faran— que aquesta avaluació que se'ns presenti al Parlament sigui rigorosa; és a dir que s'hi esmercin esforços perquè sigui rigorosa. A hores d'ara —jo també ho deia a la interpel·lació— les mostres que tenim és que les avaluacions que s'han fet en relació amb aquest tema no han estat rigoreses; és a dir, no és rigorós que vostès posin en el Pla d'igualtat, l'any 89, que una de les actuacions que vostès consideren que s'ha de fer és la penalització de l'assetjament sexual i que, al cap de dos anys, quan ve aquí el senyor... Perdó, no quan ve aquí, no, no, quan entra al Parlament un document d'avaluació fet per vostès —per vostès, no; per les senyores i els senyors del Govern que avui veig que no estan aquí—, deia que sí que s'havia assolit aquest objectiu. I quan es mira com s'ha assolit aquest objectiu es diu: «es considera finalitzat aquest objectiu, atès que a la Llei del 88, sobre infraccions i sancions de l'ordre del social, es contempla aquest supòsit». És clar, no és de rebut que un Govern posi l'any 89 que ha de fer una actuació, que s'ha de fer una actuació i que al cap de dos anys ens digui: «aquesta actuació s'ha assolit perquè l'any 88 ja hi havia una llei que ho assolía».

Primer, aquesta Llei no és veritat que assolís..., no assolía aquest principi, no hi ha en aquests moments encara una sanció penal per a l'assetjament sexual i com a tal no consta en l'ordenament jurídic espanyol. Però és que, a més a més, és ridícul que si tu fas un pla el 89 posis després que s'ha aconseguit un objectiu que, teòricament, s'ha aconseguit el 88. Això no és una avaluació rigorosa. Per altra banda, i faig una pregunta, ara no fa gaire, preguntant en què consisteix un programa de sensibilització en temes educatius que teòricament ha de fer l'Institut Català de la Dona, els pregunto com es valora el grau d'eficàcia aconseguit i com es valora el grau de consecució dels objectius... Se'm contesta, se'm contesta una resposta no gaire llarga, però no la llegiré tota, però es diu: «un dels objectius era: donar al professorat els elements que els permetin introduir el tema de la igualtat d'oportunitats dins del projecte educatiu del centre». I després es diu: «la valoració dels cursos ha estat molt positiva i els seus objectius han estat assolits satisfactòriament».

Vejam, qui ha fet aquesta valoració? Com s'ha fet? Com saben vostès que s'han assolit aquests objectius? Hi ha hagut un qüestionari previ, un qüestionari posterior? Hi ha hagut alguns indicadors que valoren que el treball que s'ha fet a les escoles els anys després de fer aquests cursos han permès comprovar que veritablement en el treball educatiu del centre s'havia introduït aquest tema? És a dir, el que no és de rebut és pensar que l'avaluació és positiva perquè el curs ha funcionat; això no és rigorós, això seria una avaluació de com ha funcionat el curs, però no veritablement que els objectius de sensibilització d'aquestes persones, perquè després siguin capaces d'aplicar en el seu treball quotidià aquests conceptes obtinguts, hagi funcionat. Per tant —hi insisteixo molt—, demanaríem que es fes una valoració rigorosa i els diré més: quan nosaltres posem el termini d'un mes..., a hores d'ara fins i tot hauríem hagut de posar un termini més curt, perquè ens trobem que compareixerà el dia 2 de desembre la directora executiva de l'Institut Català de la Dona per parlar del segon Pla d'igualtat, i ens trobem que nosaltres no podem escoltar aquesta proposta de segon Pla d'igualtat disposant d'una avaluació del primer Pla. Això no és de rebut: el primer Pla es va acabar l'any 92 i, per tant, a hores d'ara, hi hauria d'haver hagut temps a bastament per tenir una avaluació rigorosa que ens permetés, a totes les diputades i diputats d'aquesta cambra, anar el dia 2 dient: «Amb base en aquesta avaluació que vostès han fet, les nostres propostes també poden ser aquestes.» O sigui, en aquests moments nosaltres haurem de tornar a assistir a una sessió informativa del segon Pla d'igualtat sense disposar d'una avaluació rigorosa del primer Pla d'igualtat. Per tant, com a mínim, que arribi i que arribi i veritablement doni satisfacció a totes aquestes inquietuds que avui aquí hem plantejat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. Han presentat esmenes el Grup Mixt i el Grup de Convergència i Unió. El Grup Mixt, les dues esmenes que havia presentat

decauen. De Convergència i Unió: per a la seva defensa, té la paraula la senyora Carme Vidal.

La Sra. VIDAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora Mayol, vostè és una gran defensora dels temes per a la igualtat entre els homes i les dones; per això vull començar felicitant-la. Dit això, em permetré de fer el posicionament del meu Grup, justificar l'esmena de modificació que hem presentat al text seu, i continuar fent una sèrie de reflexions a la infinitat de temes que plantejava l'altre dia i en els quals avui ha tornat a incidir.

Vostè va parlar l'altre dia, i n'ha parlat avui, del primer Pla d'actuació del Govern de la Generalitat, s'ha posat en una sèrie d'accions, ha parlat del segon Pla, però, en concret, la proposta que vostè fa i realment el text de la Moció que vostè ha presentat és exclusivament demanant l'avaluació del primer Pla. Jo li vull demanar que em permeti deixar, doncs, tot el que fa referència al segon Pla, perquè el text concret de la proposta que vostè fa és presentar a aquest Parlament, en el termini d'un mes, l'avaluació interna i, si s'escau, l'externa, del primer Pla d'igualtat entre les dones i els homes. Per tant, jo li demano que em permeti deixar tot el segon Pla perquè, una, vostè no hi fa referència, i tenim la senyora Llorach amb una compareixença el proper dia 2. Per tant, penso que és ella la persona que ens ho pot explicar molt bé; ha estat realment atenta, que tan bon punt s'ha aprovat el Pla ens ho ha fet saber i, per tant, la compareixença està prevista ja.

En el tema del pressupost, el mateix argument, és a dir, tenim pressupostos d'aquí a dos dies i penso que és allà on cal debatre'ls. Deixi'm centrar-me, doncs, en el que vostè demana, i amb les reflexions que va fer l'altre dia i avui sobre el primer Pla.

N'hem parlat, no hi ha fet referència, però n'hem parlat aquest matí, l'esmena que nosaltres hem presentat va només amb la idea d'acceptar el termini que ja es preveu en el Reglament de la cambra, és a dir, treure el termini d'un mes i deixar el termini que ja està previst; va també amb la idea de no haver-hi avaluació externa i interna –ho justificaré més endavant, però en tot cas aquesta és la idea de l'esmena– i també posar exactament el títol del Pla tal com està. És a dir, vostè havia posat un títol i n'hi ha un altre; per tant, és només això. Nosaltres la hi votarem a favor, i ens agradaria que tota la cambra votés aquesta iniciativa; per tant, el tema està aquí.

Aclarit això, ara em poso amb les reflexions que li deia sobre el que vostè ha anat dient. Jo voldria repetir, per segona vegada davant d'aquesta cambra, unes paraules que vostè va dir, senyor Roc Fuentes. L'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes, quan varen fer la interpellació sobre el llenguatge no sexista, va dir unes paraules: «És molt fàcil que tots plegats ens puguem omplir la boca d'igualtat d'oportunitats, de feminisme i d'igualtat d'oportunitats, però la realitat és que no és tan fàcil, i jo diria que massa sovint, com ja deia Teilhard de Chardin, correm el risc d'ofegar-nos en les paraules i de perdre de vista el problema».

Vostè –jo crec que avui el to ha estat realment agradable–, però, molt sovint analitza, critica. El conseller li ho deia l'altre dia, fa constantment judicis de valor, respectables, està en el seu dret, però deixi'm dir-li una cosa: vol dir que no ens passem una mica –i ho dic de tots plegats–, no ens passem una mica amb això de valorar-ho tot? M'explicaré: per exemple, avui no hi ha fet referència, però l'altre dia sí. Vostè parlava que, de les trenta-quatre accions que contempla el primer Pla, nou depenen de Madrid. Deia: «una de cada quatre mesures depenen del Govern de Madrid», i això ho veia malament. Miri, doncs, jo ho veig bé i, per tant, fixi's que, si ens poséssim en aquesta dialèctica, en el moment que hi ha un Govern allà del qual depenen una sèrie de coses, s'ha de vetllar, i el Govern i el Grup Parlamentari Català, l'Institut Català de la Dona, i estic segura que quantitat d'associacions hi vetllen perquè el Govern de Madrid faci el que hagi de fer i ell tiri endavant. Per tant, penso que en aquest nivell de discussió, és fàcil entrar-hi però difícil aconseguir arribar a acords. Per tant, una altra cosa que li voldria dir en aquesta línia és que, quan vostè parlava de números, deia: «un terç», parlava del quaranta per cent, parlava del cinquanta... En dotze ratlles va parlar de «meitat», «quart», «terç», «quaranta i cinquanta per cent» (*Remor de veus.*) Si jo només llegís això, o només l'hagués escoltat a vostè, fixi's que jo podria interpretar i valorar-ho molt malament, podria dir: «vostè no utilitza bé les xifres», i li asseguro que vaig agafar les mesures i vaig comptar i coincidí exactament amb els càlculs que vostè havia fet: el terç era sobre el total de mesures finalitzades; el quaranta i el cinquanta per cent era sobre les mesures proposades. Per tant, fixi's com m'hauria equivocat jo si només amb el que vostè deia hagués fet la crítica, eh? Per tant, només li volia aportar aquesta reflexió aquí al davant perquè, amb aquesta idea d'analitzar-ho, de valorar-ho tot i realment només quedar-nos amb les paraules és molt difícil interpretar i valorar bé.

Per això, jo li volia dir que, per sort –i aquest és un tema en el qual avui ha tornat a incidir, i permeti'm que li ho digui–, les accions del Pla interdepartamental no són matemàtiques ni s'han operativitzat. Hi ha problemes d'adaptació, hi ha problemes de mentalitat; són accions que són obertes sempre, de les quals se'n fa i se n'ha fet un seguiment acurat, però pel mateix que no podem dir «una societat és més, menys democràtica, és més, menys...», és molt difícil de trobar realment exactament... Es fa un seguiment, es van apuntant les accions, es van controlant, però ens podríem posar a discutir molt, en aquest tema, eh? Per exemple, un altre del que vostè parlava és de l'assetjament sexual –i em sembla que avui s'hi ha tornat a referir. Vostè tenia la valoració de juny del 91 i hi ha un document de treball, de seguiment, de desembre del 93. Tant en un com en l'altre es fa referència a aquesta Llei que vostè diu i que l'enfadava, perquè és una llei del 88, i el Pla era aprovat el 89. Jo li puc dir que estava passant com està passant ara; és a dir, en aquests moments tenim el Pla a impremta i ja s'hi estava treballant; per tant, es podia contemplar la Llei del 88. No

passa res: posteriorment n'hi ha hagut d'altres. L'informe del 91 ja parla de la Llei 3/89, del 3 de març, que contempla en el seu article primer el respecte a la intimitat i a la consideració deguda, compresa la protecció enfront d'ofenses verbals o físiques de naturalesa sexual, però és que en el document de seguiment de desembre del 93 —per això li dic que es va fent el seguiment— es contempla també que la Comissió Europea de Política Social, el mes de novembre del 91, va fer una recomanació dirigida als estats membres per a la protecció de la dignitat de les homes i les dones en el treball, amb la finalitat de contribuir a l'eliminació dels assetjaments sexuals en el treball.

L'Institut Català de la Dona, en col·laboració amb el Departament de Treball, ha fet —que segur que vostè també i tots els diputats d'aquesta cambra el coneixen— aquest fulletó (*l'oradora en mostra un exemplar*); és una publicació en català d'un codi de conducta, del qual s'ha fet una àmplia difusió de 17.000 exemplars. No m'allargo més. Sí, deixi'm concretar-li que aquesta avaluació externa de la qual, ara al començament, n'he fet referència i vostè en parlava abans, són unes jornades de les quals hi ha molt de material, vídeos i cintes que estan absolutament a la seva disposició, però que és impossible de portar a aquest Parlament. Per tant, és l'avaluació que es considerava jornades de reflexió sobre aquest tema, que està a la seva disposició, i nosaltres ho hem modificat perquè és impossible portar-ho aquí.

No continuo punt a punt perquè segur que m'allargaria massa. En tot cas, el que jo volia també portar aquí és que, quan parlem d'avaluar —i avaluar: li asseguro que és un tema que a mi m'agrada molt—, «avaluar» és reflexionar, també. Teòricament, està clar que l'avaluació només té sentit si serveix per a millorar, i si aquest és el sentit dels seus judicis de valor —que jo entenc així—, jo crec que no ens hauríem d'enfadar, no hauríem de desqualificar. Si tenim suggeriments a fer, fantàstic: és evident que potser vostè no diu el mateix que el Govern, o que no ens entenem, o no diem coses diferents, però això és precisament el que és important. No té per què ser ni millor ni pitjor: és diferent, i de l'intercanvi pot venir la millora. (*Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, aquest és un tema extraordinàriament important. Hi ha un refrany català que, sàviament, diu: «hom parla de la fira segons li ha anat». Jo hi afegiria: «hom interpreta la fira segons li ha anat». He repetit també davant d'aquesta cambra que dient el mateix tant se m'ha titllat de feminista com de reaccionària. Aquest tema, el tema de la igualtat d'oportunitats, el tema del sexe, és un tema que jo diria que afecta l'inconscient; no jo ho diria, ho diuen els teòrics. Afecta l'inconscient individual i el col·lectiu; afecta tabús, pors, desenganys, expectatives, afecta els sentiments, afecta la convivència, afecta la democràcia; a mi m'agrada molt, em sembla que vostè també hi ha fet una referència —i li asseguro que hi estem absolutament d'acord— una frase de la Internacional de la Família, que diu: «La família, la parella, es podria arribar a dir, és la democràcia més petita al cor de la societat.» Hi estem d'acord: les tasques s'han de canviar, els rols han de can-

viar, però s'ha d'anar fent pas a pas, i jo crec que nosaltres, pressionant-nos, enfadant-nos, reclamant-nos, entràrem en aquesta societat crispada aportant-hi més crispació i, per tant, crec que aquesta és una mala manera. No estarem imitant el funcionament d'una societat a la qual potser podem aportar una altra manera de fer; no som capaces de coordinar-nos, de treballar plegades —plegats, diria jo—, sense haver de demostrar res i anar contra ningú? No és una pressió important, això?

Deixi'm dir-li —i no m'allargaré gaire més— que quan vostè parla de «feminització», i penso que és una reflexió important, vostè ha parlat de revalorització, avui, de la identitat femenina. L'altre dia parlava de «feminització de la societat», i citava la Victòria Camps. Deia: «Feminitzar la societat vol dir generalitzar a tota la població aquells valors que socialment s'atribueixen a les dones i que tanmateix són aspectes imprescindibles d'allò que anomenem humanitat». D'acord. Continuava dient, però, que «feminitzar la societat implica una forma diferent d'entendre la noció de treball i d'activitat; significa replantejar la separació entre allò públic i privat»; llegeixin-s'ho: no m'allargo, però en tot cas feia unes referències importants. Jo no sé si això darrer de la Victòria Camps era seu, però vol dir que no es passa? Vol dir que no hi ha molts homes que han arribat aquí? I és que li asseguro que jo, essent dona, no m'agrada l'exclusiva. I permeti'm una pregunta, senyors diputats: a vostès no els fa angúnia la barreja entre el que és públic i el que és privat? No volen que la producció de béns i serveis estigui al servei de les persones i no a l'inrevés? Els agraden els esquemes de funcionament d'una societat materialitzada on tot s'hi val si es tracta de mantenir o d'aconseguir el poder? I quin poder! És veritat que les dones som diferents, físicament i espiritualment diferents, però em sembla que posar en valors externs a nosaltres mateixos aquesta diferència seria un error. Els valors dels quals vostè parla són importants, però els hem d'aconseguir plegats: són valors que, de ben segur, els homes no aconseguiran sense les dones, i així va..., així va, perquè no hi som: hem de traspasar massa sovint una societat difícil en les seves formes, però no generalitzem; són patrimoni de tots, sensibilitat, intuïció, flexibilitat, harmonia, subtileza; en donar vida ens obrim més aviat a l'amor sense esperar res o a canvi de res... Aquestes són armes diferencials i jo diria que poderoses que, de ben segur, dominem millor les dones i estic segura —estic segura i reflexionem-hi, si us plau— que havent arribat aquí les tenim fins i tot protegides.

Boileau diu que dins de cada home i dins de cada dona hi ha un univers sencer. Vol dir que les dones no arribem més aviat a descobrir-lo? Jo diria que és un pas més en l'evolució.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol... (*veus de fons*), ai!, senyora Vidal. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Illustre diputada senyora Mayol, acabo d'escoltar la il·lustre diputada senyora Vidal, que m'ha precedit, i, la veritat, al començament de la seva intervenció ens demanava als diferents grups i als diputats que votéssim aquesta Moció que se'ns ha posat a debat. Sí, senyora Vidal, jo votaré aquesta Moció, no perquè vostè m'ho demani i perquè el Grup de Convergència hi hagi presentat una esmena; jo votaré aquesta Moció perquè estic d'acord amb el contingut de la interpellació i amb el contingut de la Moció, tant amb l'exposició de motius, al seu moment, de la interpellació com amb el contingut de l'exposició de motius que ha fet en la Moció, tot i que la senyora Mayol ha fet dos apartats o ens ha dit que tenia dos objectius, i un d'ells, d'aquests objectius o d'aquests apartats, podria ser aquest debat monogràfic que ella molt bé demana i al qual donem suport diversos o diferents grups de la cambra. És clar que sí, perquè després de pràcticament quatre anys del primer Pla, del 89 al 92 —el 93 ens l'hem de saltar, evidentment, perquè no hi ha Pla—, i del 94 al 96, del 89 al 96 són vuit anys i crec que seria adient que poguéssim tenir un debat monogràfic.

Però jo em centraré en el contingut de la Moció, perquè m'ha semblat que la defensa de l'esmena que es presentava fins i tot marxava molt lluny del contingut de la Moció que avui hem de debatre. Per tant, anem per feina i, evidentment, critiquem el que hàgim de criticar. I és que la senyora Imma Mayol demanava que es presentés a aquest Parlament en el termini d'un mes l'avaluació interna i, si s'escau, l'externa del Pla d'igualtat, i, evidentment, per poder parlar del segon Pla d'igualtat primer hem de fer l'avaluació de com ha anat el primer Pla i de com han anat les trenta-quatre actuacions o els trenta-quatre projectes que es varén marcar del 89 al 92. Primer fem una avaluació que entre tots la puguem discutir i treballar i puguem parlar d'aquelles coses que han anat bé i han funcionat i d'aquelles altres que no han funcionat. I en funció d'aquest debat podrem, fins i tot, criticar, aportar o ajudar que es pugui confectionar aquest segon Pla que va del 94 al 96.

Per tant, quan avui he vist, o vaig veure la Moció i després, avui, aquest matí, l'esmena, jo estava d'acord amb el tema del termini d'un mes, perquè com més aviat millor... Estem acabant l'any! Estem acabant l'any i en el moment que la senyora Imma Mayol, el 6 d'octubre, va exposar en la seva interpellació totes aquestes qüestions, encara no sabíem quan compareixeria en el Parlament. Ara sí que avui sabem que el dia 2, en la Comissió, tindrem la compareixença de la directora de l'Institut Català de la Dona per poder-nos exposar el segon Pla d'igualtat d'oportunitats. Estem acabant l'any; per tant, jo considerava adequat que fos d'un mes.

Avui es treu per les consideracions..., i si la senyora Imma Mayol ho accepta també hi estarem d'acord, però, en definitiva, crec que, si se'ns ha d'aportar a aquesta cambra l'avaluació general d'aquests quatre anys, del 89 al 92, que hi ha hagut més temps que suficient —perquè ha passat tot el 93 i tot el 94— perquè tots nosaltres el tinguem, crec que no falta pràcticament ni un mes. Veurem la voluntat del Go-

vern, si és cert que abans del dia 2 de desembre podem tenir, evidentment, aquest Pla, com molt bé demanava la senyora Mayol.

Res més, i per dir-li que pot comptar amb el nostre vot favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyora Vidal, s'ha deixat l'opuscle. Quan torni..., o si no el senyor Escudé ja l'hi recollirà.

La diputada que presenta la Moció, com la diputada que n'ha defensat l'única esmena que ha quedat viva, han fet avui allò que ens tenen acostumats a fer. La senyora Imma Mayol una intervenció incisiva i la senyora Vidal una intervenció reflexiva. La senyora Mayol una intervenció incisiva perquè ha posat de manifest alguns dels punts que no sé si no funcionen en el tema que mou aquesta Moció, que és la igualtat d'oportunitats entre homes i dones, si més no, en què nosaltres també estem d'acord amb el Grup d'Iniciativa que no funciona, i llavors, no sé, aquí, això de la fira, i com s'ho mira, i com li va, com ens ho hauríem de prendre... I la senyora Carme Vidal perquè ha reflexionat sobre grans conceptes ètics, polítics i vitals.

Jo diria a la senyora Vidal que estic absolutament d'acord amb ella quan diu que tot no val per aconseguir i per mantenir el poder, i no voldria jo ara que ningú es pensés que intento reflexionar sobre la quotidianitat, que no es tracta d'això, sinó, evidentment, de reflexionar sobre un dels grans temes que, en tot cas, mouen aquesta quotidianitat.

No estic d'acord, però, amb la senyora Carme Vidal quan diu, quan deia fa un moment que avui, aquí, parlàvem del tema del sexe: avui parlem del tema del procés d'igualtat entre els gèneres. Precisament la igualtat d'oportunitats entre els homes i les dones, és a dir, l'assoliment de la no-discriminació per raó de gèneres, l'assoliment del desenvolupament de la persona sense interfecció ni direcció social de la pròpia voluntat i la relació individual de cadascuna d'aquestes persones és un dels temes clau d'aquesta societat que jo crec que voldríem construir, si més no una gran majoria de diputats i diputades d'aquesta cambra. D'aquesta nova societat lliure de tantes discriminacions, i aquesta és, potser, no diria una de les més importants —perquè es fa difícil, per no dir impossible, de jerarquitzar les discriminacions—, però sí una de les que té, almenys a casa nostra, un abast més important.

L'assetjament sexual, el llenguatge discriminatori, la utilització distinta de la imatge pública, les condicions laborals i el sou que es rep de cadascun dels treballs són potser alguns dels temes importants d'aquesta necessària no-discriminació per raó de gèneres. N'hem parlat, sovint a bastament, en aquest Ple, més en aquest Ple que en la Comissió que es va crear per parlar d'aquests temes —més en aquest Ple que en aquella Comissió—, i serà bo que en parlem en un debat monogràfic. És a dir que el nostre Grup rei-

tera —ja ho havia fet abans— la seva adhesió a la sol·licitud i a la realització d'un debat monogràfic, un debat de política general sobre aquests aspectes.

Deixant, però, les grans reflexions per a aquell debat i anant a la Moció, el nostre Grup votarà a favor de la Moció, accepti o no accepti la senyora diputada proposant l'esmena del Grup de la majoria. Des del sentimentalisme utòpic, que no té cabuda en els parlaments, desitjaríem que la senyora diputada proposant no acceptés la moció de la majoria; des del pragmatisme, que és la base de la feina de diputats i diputades, ens estranyaria molt que la senyora diputada proposant no acceptés l'esmena de la majoria.

En tot cas, no volem deixar de doldre'ns públicament de la desaparició, per un cantó, d'aquest termini que ens permetria poder tenir o, com deia en Gabriel Ferrater —en una tarda de cites—, «gosar poder tenir» l'avaluació abans de la compareixença, i per altra banda, la qualificació d'externa i interna, que també ha desaparegut, especialment quan la senyora Alemany, en les seves funcions, en aquell moment literals, de diputada de Convergència i Unió, funcions que se'ns fa difícil de distingir en la seva majoria d'actes públics a Catalunya —no és l'únic cas del Govern que mai no saps si parla el diputat d'un grup de la majoria o parla un càrrec—, doncs, també era força adequat de distingir-ho.

En tot cas, mentre esperem que surti de les màquines i s'assequin la tinta i l'encolat d'aquest segon Pla —el qual ja hem esperat massa temps i per uns dies no vindrà d'aquí—, i amb potser l'exigència, també agosarada, de tenir-lo abans de la compareixença, ens hauria agradat, abans de la compareixença, tenir ambdues coses, perquè ni que fos una vegada, només una vegada, solament una vegada i únicament una vegada, els diputats i les diputades d'aquesta cambra poguéssim anar a una compareixença sabent alguna cosa més que el títol que l'anuncia i que, moltes vegades, fins i tot, després resulta no tenir gaire a veure amb el que s'hi diu.

En tot cas, hi insisteixo, si vostè fa allò que el pragmatisme li ordena, votarem a favor del text resultant, que serà l'esmena del Grup de la majoria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre diputada senyora Vandellòs.

La Sra. VANDELLÒS: Sí, senyor president, des d'aquí l'escó mateix, només per anunciar el nostre vot favorable a la Moció presentada per la senyora Mayol, independentment que ella accepti l'esmena presentada pel Grup de la majoria o no. Més que res, en benefici que poguéssim gaudir d'una vegada d'aquesta informació sobre com ha anat l'avaluació del primer Pla alhora que coincidirà també amb la presentació del segon. No vull estendre'm més en la meua intervenció, donat que les intervencions que han estat fins ara han estat ja prou complexes i prou llargues en aquest sentit.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellòs. Ara té la paraula la senyora Mayol per pronunciar-se, únicament, sobre l'esmena presentada.

La Sra. MAYOL: Sí, senyor president, únicament per pronunciar-me sobre l'esmena. Nosaltres, el nostre Grup acceptarà l'esmena del Grup de la majoria perquè, tal com deia el senyor Bargalló, és d'obligat pragmatisme fer-ho. Jo, de totes maneres, voldria fer un comentari en relació amb el que significa que vostès suprimeixin això d'«avaluació externa i interna». Seria molt interessant poder fer un debat sobre què entenem per avaluació. En cap cas nosaltres plantejem, quan parlem d'avaluació, que sigui una avaluació quantitativa; a nosaltres ens serveix igual una avaluació qualitativa, però una avaluació no només d'activitats, sinó de resultats. I quan estic parlant de resultats, jo estic segura que vostè sap que, òbviament, no es canvien les coses d'un dia per l'altre, però sí que podem saber, amb base en els seus objectius, quin grau de consecució d'aquests objectius s'ha desenvolupat durant aquests anys.

En aquest sentit, unes jornades no són una avaluació externa. Unes jornades no són una avaluació externa; és a dir, la senyora Alemany no pot anar al Congrés dels Diputats i dir que a Catalunya s'ha fet una avaluació externa del Pla d'igualtat d'oportunitats i venir aquí i dir que això era unes jornades. Tothom, estic segura que una enquesta a qualsevol diputat i diputada d'aquesta cambra, independentment del color polític, entén per «avaluació externa» que una entitat aliena a l'Administració, amb base en uns indicadors i objectius, fa una avaluació del Pla. Això és una avaluació externa. Que es facin unes jornades de debat sobre no sé què, això no és una avaluació externa d'un pla, ni ho ha estat mai.

Per tant, lamento moltíssim que es tregui la paraula «externa» si el que vostès entenen per avaluació externa són unes jornades. Llavors espero que em contestin la pregunta, igualment, de si han fet o no han fet avaluació externa i en què ha consistit, però, malgrat això, acceptem l'esmena perquè pensem que en qualsevol cas ens interessa tenir l'avaluació. I si poguéssim ser —això ja és un prec—, si fos abans del dia 2 ho agrairíem molt, perquè aniríem en millors condicions a la compareixença.

Moltes gràcies, senyor president

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol.

Se sotmet ara a votació el text de la Moció.

Vots a favor?

La Moció ha estat aprovada per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació sobre l'educació de les persones adultes

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'educació de les persones adultes, presentada per la diputada senyora Torrent, que té la paraula durant deu minuts.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, procuraré —no sé si ho aconseguiré— complir la demanda que m'han fet els diputats companys del meu escó, que sigui breu. Per tant, intentaré no allargar-me.

Aquesta Moció subsegüent a la interpellació, evidentment, està relacionada amb el contingut que el Grup Socialista va voler donar a la interpellació sobre l'educació de les persones adultes. Intencionadament vaig voler que el text, que el conjunt d'exposicions que feia en la interpellació se centressin en els temes de l'ensenyament reglat. Jo sé que en aquest sentit, quan es parla de l'educació de les persones adultes, no ens podem només fixar en tot allò que es fa des de la xarxa pública de les escoles d'adults, però sí que és cert..., perquè el tema de les persones adultes, l'educació de les persones adultes, és un tema molt més global, que n'hem parlat en moltes ocasions en aquest Parlament, i sobretot en vam parlar en el moment que vam debatre la Llei d'educació d'adults. Però en el contacte del Grup Socialista amb els diferents professionals i alumnes de la xarxa d'escoles d'adults a l'inici d'aquest curs polític, vam constatar un cop més que tot el tema relacionat amb l'ensenyament reglat no funcionava.

No funcionava i, a més a més, les escoles, aquesta xarxa, estava caient en una inèrcia que no se sabia exactament cap a on encarrilar..., quin era el seu futur. Perquè la LOGSE, la Llei d'ordenació del sistema educatiu, planteja unes expectatives diferents a allò que s'està donant avui dia encara pels professionals i per les directrius que dona el Departament de Benestar a aquests centres d'educació de les persones adultes. S'està donant alfabetització, s'estan fent certificats d'estudis, s'estan fent neoelectors, s'està fent graduat escolar i alguns centres, molt pocs, molt pocs, fan alguna cosa d'educació secundària obligatòria, en la línia de la LOGSE.

Però, és clar, ens semblava que, malgrat que no toca per calendari, diguéssim, que l'aplicació de la LOGSE encara té per davant un determinat temps, que no és obligatori, sí que ens semblava que igual que s'ha fet des d'Ensenyament, que s'ha avançat l'aplicació de l'educació secundària obligatòria, ens semblava que també això s'havia de fer des de l'educació de les persones adultes en la xarxa pública. Per tant, aquesta Moció té tres punts, però el segon fa..., aquesta concreció demana que s'iniciï l'avançament del graduat en educació secundària en un nombre màxim de centres amb plenes garanties de qualitat. Per què això? Doncs, evidentment, igual que es va plantejar des del punt de vista de l'ensenyament dels infants i dels adolescents, que era positiu que hi hagués l'avançament de la secundària perquè serviria de mirall per als altres, per als professionals i per a la població i engrescaria i il·lusionaria entorn al que planteja la LOGSE, ens semblava que aquest mateix model era factible en el tema de l'educació d'adults.

Per tant, aquest és el punt principal d'aquesta Moció, que va lligat també amb una reivindicació eterna, que no només és de l'educació d'adults, sinó que també és de l'ensenyament, que és el mapa de l'educació de les persones adultes. Un tema pendent per al mapa de l'educació en general, també per a les persones adultes, per a l'educació especial. I ens sembla que aquesta ha de ser per part dels grups polítics, en concret el nostre, una reivindicació que hem d'anar plantejant constantment aquí, perquè ens sembla que la cosa ja

s'està eternitzant i que no es veuen sortides a aquest tema, i, per tant, exigim, demanàvem que es publicués un mapa de l'educació de les persones adultes.

I el tercer punt fa referència al tema que vostès saben —també l'hem plantejat molts cops en aquest Parlament—, que des dels municipis es fa també educació de les persones adultes. O sigui, els ajuntaments, els ajuntaments democràtics, han donat un pas, l'han donat ja fa temps, de cobrir les mancances que el Govern de la Generalitat no cobria i, per tant, han destinat professors al tema de l'educació de les persones adultes, han fet programes d'actuació per a les poblacions i, en canvi, no hi ha hagut un reconeixement per part del Govern de la Generalitat. I hi han molts temes pendents. Sé que hi han negociacions, però que no acaben de concretar-se en projectes concrets de col·laboració i també temes de definició; per exemple, s'estan fent classes de graduat i a l'hora de la veritat no se sap si es podran impartir, si tindran una validesa oficial, perquè no queda clar quin paper juguen aquests ajuntaments, o sigui, com a definició de centres, o com a professionals, si ells poden clarament impartir aquestes classes i alhora l'alumne poder dotar-se del títol al qual aspira. Per tant, hi ha tota una sèrie de temes que cal clarificar i el punt c de la nostra Proposició aniria en aquesta direcció.

I ja està, o sigui que donaria per defensada aquesta Moció. I, si em permet el senyor president, sé que hi han unes esmenes a aquesta Moció i que jo em definiria en funció de l'exposició que fes el Grup de Convergència. Li avanço ja aquest plantejament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Ja tindrà oportunitat de fer-ho.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament d'adults

Si els sembla bé als senyors portaveus, acumularíem la següent, eh?, que és sobre la mateixa matèria. *(Pausa.)* Molt bé, doncs, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo pujo a la tribuna per defensar aquesta Moció subsegüent a la interpellació que va substanciar el nostre diputat, el senyor Ignasi Riera, que avui malauradament no és present entre nosaltres tota vegada que està hospitalitzat per una intervenció quirúrgica, i esperem i desitgem —crec que aquest és un sentiment compartit per tots nosaltres— que es pugui reincorporar a les tasques parlamentàries i tirar endavant aquestes iniciatives, sens dubte d'una manera molt més adient, adequada i brillant que no pas la meua.

En qualsevol cas, jo intentaré complir aquesta obligació havent escoltat i havent rellegit tant la intervenció del nostre diputat com la intervenció del conseller de Benestar Social, i naturalment també les intervencions de la senyora Torrent. Perquè crec que els problemes de la formació d'adults són uns problemes que realment parteixen de l'objectiu de donar

compliment a dos principis constitucionals com són el dret a l'educació i la igualtat d'oportunitats de tots els ciutadans i que, per tot un seguit de circumstàncies de caràcter social, de caràcter individual, de caràcter polític, de tot ordre, en el nostre país ens trobem en una situació deficitària molt gran. S'ha dit, i jo crec que s'ha dit molt ajustadament, que a Catalunya tenim 2 milions i mig de persones que no tenen el graduat escolar i que, per tant, els esforços que es fan des de les administracions públiques i des de les iniciatives privades són, sens dubte, insuficients.

Jo crec que ara no és el moment d'entrar en la crítica, que és evident que nosaltres fem en molts d'aspectes i que he de dir també que en alguns d'aquests aspectes, com és per exemple el que fa referència a les subvencions de determinats ajuntaments, el mateix conseller en aquesta tribuna va reconèixer. Però, en qualsevol cas, jo crec que no és tan important en aquests moments anar a reiterar les crítiques i les insuficiències, que sens dubte hi són, com intentar fer propostes en positiu per impulsar l'acció del Govern, a fi i efecte que aquests problemes tan importants per al nostre país es vagin resolent cada vegada millor i que, per tant, siguem tots capaços de donar realment un impuls a l'aplicació de la Llei d'adults, que té uns objectius clars, uns objectius —hi insisteixo— que no són fàcils d'assolir.

Nosaltres teníem dues possibilitats a l'hora de redactar, de formular, de presentar la nostra Moció, que era anar a plantejar qüestions puntuals i concretes d'increments de dotacions, d'increments de mitjans, de coordinacions, de..., bé, d'integració de les escoles municipals, per exemple, amb la xarxa pública —com pensem—, de terminis per a l'aplicació de la LOGSE en aquest àmbit, però vàrem optar per unes formulacions de caràcter molt més genèric, però sens dubte, nosaltres pensem, que amb contingut polític més profund, que són, ni més ni menys, que intentar recordar al Govern la necessitat de donar compliment al que marquen —com deia— els articles primer i segon de la Llei.

Per això els dos punts de la nostra Moció fan referència, el primer, als àmbits fonamentals que la Llei d'adults contempla; és a dir, a la necessitat d'impulsar la formació instrumental i la formació bàsica dels adults, enteses com a formació general i compensadora d'aquesta formació deficitària en relació amb el desenvolupament i les exigències de la societat actual. A la formació per al món laboral, entesa com l'aprenentatge inicial per poder incorporar-se al món del treball, l'actualització, la reconversió i el perfeccionament de coneixements i habilitats per exercir una professió o un ofici, segons les exigències del desenvolupament social i del canvi constant del sistema productiu. Jo crec que és bo recordar que moltes vegades hi ha treballadors que queden sense feina a determinades edats i que és impossible tornar a trobar feina en la seva vida perquè la seva formació és absolutament inadequada a les noves exigències. Per tant, hi ha persones que amb quaranta o quaranta-cinc anys queden absolutament condemnats, amb independència que la situació econòmica millori o no millori, però queden condemnats a no poder treballar en la resta de la seva vida perquè la seva

formació no és l'adequada a aquestes necessitats. I, alhora, cal també —i aquest pot semblar un aspecte, potser, secundari, però nosaltres pensem que amb bon criteri la Llei el posa al mateix nivell— la formació per al lleure i per a la cultura, com una dimensió essencial de les persones, com una dimensió essencial dels adults per —hi insisteixo—, amb l'aprofundiment d'aquesta formació, poder gaudir, poder aprofitar el temps lliure i la desocupació. Aquest és el primer punt, que es divideix en aquests tres apartats.

El segon punt intenta —i amb una voluntat que pugui ser assumit pel Grup de la majoria— ni més ni menys que posar en marxa mecanismes que garanteixin el suport tècnic, pedagògic i econòmic a les escoles municipals d'adults de Catalunya. Nosaltres hem plantejat aquest punt en aquests termes precisament, sense anar —com podíem i crec que fins i tot seria legítim— molt més enllà, perquè no pensem tampoc que es tracta en aquest moment d'anar a marcar exactament la integració de les escoles municipals d'adults ara i avui, encara que, com és obvi, aquesta és una aspiració nostra que l'hem expressat, com hem expressat també la nostra aspiració, el nostre desig, la nostra voluntat que l'educació d'adults depengui del Departament d'Ensenyament. Però pensem que el que és fonamental en aquest moment no és tant reiterar, insistir en les nostres posicions, com aconseguir que el departament que avui té la competència sobre aquesta matèria, que és el Departament de Benestar Social, es doti dels mitjans que facin possible aconseguir els objectius que marca la Llei.

Per tant, nosaltres voluntàriament hem renunciat a introduir determinats aspectes que formen part de les nostres concepcions més íntimes i profundes en relació amb la formació d'adults, perquè pensem que l'important és que puguem assolir un acord, és que puguem impulsar l'acció del Govern, és que puguem entre tots plegats anar a la consecució d'aquest objectiu tan important que assenyalava l'article segon de la Llei, que és aquesta formació per a tots els adults que no han pogut gaudir-ne en el seu moment.

En conseqüència, demano a tots els grups una votació favorable per a tots els nostres punts, bo i anunciant que, encara que diferents però coincidint amb els que ha plantejat el Grup Socialista, nosaltres també donarem suport a la Moció presentada i defensada per la senyora Torrent.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Ha presentat esmenes el Grup Mixt a la Moció del Grup Socialista, però com que veig que no està present el diputat del Grup Mixt, doncs, decauen. I passarem a la intervenció dels grups que no hagin esmenat.

Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Simon Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, la problemàtica de l'educació de les persones adultes s'ha complicat molt arran del desenvolupament de la LOGSE. Al fet tradicional de la insuficiència dels recursos i d'un cert abandonament per part de l'Administració

hem d'afegir ara el fet que en cinc anys les actuals titulacions que s'imparteixen seran substituïdes per altres amb nous continguts, nova metodologia i nous sistemes d'avaluació.

Tenim dos problemes que hem de diferenciar. Per una banda, el problema de les homologacions professionals del personal docent d'aquest nivell educatiu. En principi, el millor seria reproduir la sistemàtica seguida per la resta del sistema educatiu, si anem cap a una plena integració amb els períodes transitoris oportuns. En segon lloc, tenim el problema de la planificació del sistema educatiu de les persones adultes. Tenim un sistema amb centres autonòmics, centres locals, centres mixtos, amb uns col·lectius professionals que s'adapten a aquesta diversitat de titularitats. Sembla raonable entendre que, si el que volem és la plena integració d'aquestes aules en el sistema educatiu, això exigiria una forta inversió per passar de les aules actuals a centres en el sentit que defineix el d'aquest de centres d'educació d'adults. A hores d'ara tenim aules, però no tenim centres educatius en el sentit ple de la paraula. El Grup Parlamentari Popular considera que aquesta despesa del procés d'adaptació hauria de correspondre als diferents nivells de competència, per evitar una vegada més que els municipis assumeixin una despesa supletòria que no els pertoca.

En el fons l'objectiu comú d'ambdues proposicions és garantir que l'ensenyament d'adults arribi a assolir uns objectius que determina l'article primer de la Llei que regula la formació d'adults a Catalunya. Si volem que la formació d'adults arribi a ésser una formació compensadora d'un dèficit educatiu en relació amb el desenvolupament i les exigències de la societat actual, com planteja la Llei de formació d'adults, el que hauríem d'assumir, en primer lloc, és com arribar al mateix nivell de qualitat que tenim a la resta del sistema educatiu. Tenim un sistema d'educació d'adults que ha estat originat per una determinada evolució històrica i com a conseqüència del buit deixat per l'administració educativa de l'Estat; parlem de centres que varen néixer amb la democratització de les corporacions locals, amb una forta voluntat de servei social, i, aquests centres, fonamentats més en el voluntarisme i la generositat dels seus professionals que no pas en unes dotacions pressupostàries suficients, han anat fent una tasca molt valuosa, que tots hem de reconèixer.

Tot i això, no podem viure ancorats al passat, i, si l'educació d'adults ha de tenir un futur, s'ha d'adaptar al mateix ritme que la resta del sistema educatiu i que el conjunt de la societat catalana. Assolir aquest objectiu exigeix molt més que organitzar un costós Tercer Congrés Internacional de Formació d'Adults: exigeix destinar recursos econòmics per a la formació del professorat, per a la seva formació permanent i per a l'adaptació de la formació d'adults a les noves i més altes exigències que comporta la reforma del sistema educatiu i l'increment dels nivells de l'ensenyament obligatori. Amb 2 milions de persones —com he sentit que deia el representant d'Iniciativa per Catalunya— sense graduat escolar que tenim a Catalunya, és evident que la demanda potencial d'aquesta formació és molt més alta que les estimacions

de la Conselleria de Benestar Social, amb les seves propostes al projecte del futur mapa escolar d'educació d'adults a Catalunya. Al territori del Ministeri d'Educació i Ciència ja s'ha començat a introduir en els centres determinats de forma oficial l'educació secundària d'adults; a Catalunya fins d'aquí a dos anys no tindrem res. És una mostra dels avantatges de l'autonomia, tal com l'entén el Govern de Convergència i Unió.

Ara, quant a les propostes concretes de les dos proposicions, els punts que formula la Proposició no de llei del Partit Socialista de Catalunya actuen, creiem nosaltres, dins del marc de referència que he esmentat. És fonamental que el Govern assumeixi la necessitat de disposar d'un mapa escolar d'educació d'adults, durant el curs vigent, que sigui el punt de partida d'una planificació de l'oferta pública, i nosaltres considerem que hauria de ser, a més a més, concertada, d'iniciativa social, per a avançar per al proper curs 95-96 en l'educació secundària d'adults.

Posem el major èmfasi en la necessitat d'aplicar la lletra de la Moció d'aquest Grup Parlamentari, perquè el Grup Popular entén que l'aplicació de la LOGSE pel que fa a l'ensenyament d'adults no pot comportar una nova càrrega financera per als nostres municipis, que es troben en una situació econòmica molt greu. Per tant, som partidaris d'encetar al més aviat possible la negociació que preveu la proposta entre la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis amb el Departament de Benestar Social, per anar integrant aquests serveis que, per raons històriques, varen ésser assumits pels municipis dins la xarxa escolar pública de la Generalitat de Catalunya, als efectes, com a mínim, de les condicions socio-laborals del personal adscrit i del finançament dels serveis amb relació al nombre d'usuaris.

Per tant, per aquestes raons exposades, el nostre Grup donarà suport a les propostes del Grup Socialista.

Quant a les propostes d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres incidirem en el que es concreta perfectament en el punt 2 de la Moció, i creiem que del que es tracta és de garantir els recursos suficients per aplicar aquestes reformes que l'educació d'adults necessita, sense que això representi un càrrega, com he dit, sobre els nostres municipis. Ens sembla molt correcta la demanda plantejada en aquest darrer punt de la Moció a debat, en el sentit de garantir una estabilitat mínima en el model de finançament de l'educació d'adults assumida per les corporacions locals.

El nostre Grup Parlamentari, doncs, està també d'acord amb les propostes de descentralització de les responsabilitats d'avaluació als centres d'educació d'adults, amb professorat idoni, des del punt de vista acadèmic i d'homologació dels continguts curriculars dels centres, establint unes matèries troncales obligatòries, que definirien els diferents nivells de l'educació d'adults i garantirien el seu nivell homogeni de qualitat a tot el territori de Catalunya.

També per aquestes esmentades raons, el Grup Parlamentari Popular votarà en sentit..., aquesta Proposició del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Correspon ara al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: De l'escó estant, senyor president. L'ensenyament de les persones adultes, l'educació reglada i no reglada de les persones adultes és un d'aquells altres temes en què, des de grups de l'oposició, hi ha sovint una coincidència de criteris, una coincidència d'anàlisis, de diagnòstic i, fins i tot, de teràpies per allò que no ens agrada, coincidents, des del punt que tant la Moció del Grup Socialista com la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya són dues mocions plenament assumibles des del Grup d'Esquerra Republicana.

El que passa és que aquest diputat, amb les respostes del senyor conseller de Benestar Social a ambdues interpellacions, va tenir també la sensació que estàvem en un moment en què aquests criteris, aquestes anàlisis, podien també ser assumits en bona part per la Conselleria i pel Grup de la majoria.

Com sigui que, en temes d'ensenyament, aquests darrers mesos s'ha arribat també a acords unànimes de tots els grups de la cambra, sense fer *distinguo* entre el que és majoria i el que és oposició, en casos com l'avenç de l'ensenyament secundari obligatori en cent setanta centres i escaig de secundària del nostre país, o l'ensenyament no reglat, evidentment, també amb l'avançament clar que segurament no ens posarem del tot d'acord pel que fa a l'aplicació real d'aquest acord parlamentari —però això també és el joc habitual i lògic—, el nostre Grup, com ja algun proponent ha donat a entendre, si les mocions se substancien finalment i es voten, votarà les dues a favor, amb ple i absolut entusiasme, i, si no se substancia la votació i s'arriba a un acord de preparar un text conjunt de tots els grups, doncs, amb igual entusiasme s'hi sumarà i treballarà per arribar a aquest consens.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, permetin-me, en primer lloc, des del nostre Grup de Convergència i Unió, desitjar al diputat i amic de tots nosaltres senyor Ignasi Riera que ben ràpidament pugui tornar a estar amb nosaltres i que aquesta intervenció sigui del tot profitosa.

Tornant, senyor president, al debat que s'està substanciant, és un debat, el de la formació d'adults, que al llarg de molts moments parlamentaris, i de manera ben notòria en el tràmit de la seva Llei, a la meua manera de veure-ho, s'ha anat avançant: hem anat trobant, des de posicionaments diferents, punts de reflexió i de projecció, amb possibilitat de coincidències. És per això que jo, en aquest moment, voldria simplement remetre'm als continguts de les interpellacions que al seu dia van substanciar la diputada senyora Torrent i el diputat senyor Riera, així com també a la contesta que va

fer el conseller senyor Comas, i així mateix, també, a les mocions que han estat presentades i que estem substanciant en aquest moment.

Sense entrar en més detalls, tant de normatives legals com d'actuacions ja fetes, com de resultats avaluats, crec que val la pena constatar que hi ha coincidències en aquest moment històric, molt més que discrepàncies frontals, almenys pel que fa referència al nucli de la problemàtica. Hi ha, per part de tots els grups —així ho hem anat manifestant al llarg de tot aquest temps— preocupació, interès pel tema, desitjos d'avançar, voluntats d'aconseguir objectius generals. A més, entre la data de substanciació de les interpellacions i la d'avui, a Catalunya hem celebrat un importantíssim Tercer Congrés Internacional de la Formació d'Adults; algunes diputades i alguns diputats d'aquesta cambra varem poder participar a les seves sessions i, així mateix, escoltar, tenir i rebre amb molt d'interès la ressenya que d'aquest va fer i les conclusions que va presentar el senyor Bélanger, de la UNESCO, i que forma un cos substancial a tenir en compte en l'avenç que cal anar fent de la formació d'adults a Catalunya. També, paral·lelament —i encara s'està fent en algun altre indret—, es va inaugurar una exposició sobre formació d'adults en el Palau Robert de Barcelona, amb suficients i explícits plafons, on mostraven dades i actuacions fetes, i un bon servei d'atenció a aquells ciutadans que s'acostaven a requerir informació i que li era donada sobre el que més ens interessa a tots plegats, a nosaltres..., que és el ciutadà que vol millorar, la ciutadana que vol millorar la seva formació en el nivell que en aquests moments tingui. Tot plegat fa, em sembla, molt més entenedor el Pla interdepartamental de la formació d'adults, incidint-hi i ajudant a fer-lo millorar.

Tot fullejant, dies enrere, un catàleg d'una exposició —l'exposició *Transterrats*—, em van cridar l'atenció uns versos del poeta Antoni Clapés, que deien: «Anar i tornar / recórrer un únic camí.» Això, em sembla que ho hem anat fent en temes d'educació en aquest Parlament, tot i fent-ho de diferents maneres i a ritmes distints.

Estic en condicions, en aquest moment, en nom del meu Grup Parlamentari, d'oferir la presentació a la cambra, en un moment..., més endavant, un text que pugui obtenir la màxima coincidència de suport de tots els grups parlamentaris, com darrerament ja s'ha apuntat —el diputat Bargalló ens ho recordava—, com s'ha fet amb la Proposició de llei del desplegament de l'educació secundària obligatòria, i també, en la Comissió de Política Cultural, una proposició no de llei sobre ensenyaments no reglats —per no sortir de temàtica educativa, perquè, d'iniciatives d'aquests tipus, també se n'han fet en altres camps.

Jo demano, per tant, a la senyora diputada Torrent i al senyor diputat Fuentes que no posin avui a votació les seves mocions i que entre tots siguem capaços de trobar un text que aculli els màxims vots de tota la cambra. Amb això, senyor president, senyores i senyors diputats, jo donaria per acabat el posicionament en aquest punt del nostre Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. La senyora Torrent..., se li ha fet una pregunta...

La Sra. TORRENT: Sí. En nom del Grup Socialista...

El Sr. PRESIDENT: Un suggeriment, ha estat un suggeriment...

La Sra. TORRENT: Sí, bé, un suggeriment que n'érem coneixedors tots els grups de la cambra; el que passa és que, per cortesia parlamentària —perquè així havíem quedat—, vam considerar oportú que fos el senyor Jané, en nom del Grup de Convergència i Unió, que ens fes la proposta. Llavors, he de dir que, com a Grup Socialista, retirarem la Moció en ares d'aquesta esperança que s'obre, la possibilitat que tots els grups de la cambra fem una proposta conjunta en aquest Parlament. I he de dir que el Grup Socialista també ho ha consultat al sector, i, atès que el sector, com he manifestat en la meva Moció, es troba descontent i desemparat respecte a la problemàtica de l'educació d'adults, considera

també que aquesta possibilitat que tornem a debatre sobre aquest tema és important.

I, per tant, retirem la Moció que hem presentat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Moltes gràcies, senyora Torrent. El senyor Fuentes?

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. També coincidint amb les paraules de la senyora Torrent, nosaltres, sobretot després d'escoltar el compromís del senyor Jané, en nom del seu Grup de Convergència i Unió, també retirem la nostra Moció, amb el desig que puguem assolir tots plegats un acord que possibiliti l'avenç en aquest tema tan important.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Per consegüent, com que queden retirades les mocions, fins demà, a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(És un quart de nou del vespre.)

Nota de rectificació

Al DSPC-P núm. 104, del 27 d'octubre de 1994, a la pàgina 5642, primera columna:

On diu: «Sr. ESCUDÉ» ha de dir «Sr. PONT».

